

KHÔI VŨ

Vỡ dần trong mắt

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Hội Nhà văn

Mục lục

THÔNG TIN EBOOK

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

Phần kết

Vỡ Dàn Trong Mắt

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

VỠ DÀN TRONG MẮT là nhan đề cuốn tiểu thuyết của KV viết xong năm 2008 và được NXB Hội Nhà văn in vào quý II năm 2009. Từ ấy đến nay sách đã được bán gần hết. Đơn vị đầu tư in ấn cho KV vừa đồng ý cho tác giả giới thiệu tác phẩm này trên trang blog của mình.

CHƯƠNG 1

Gửi bạn sinh ra trong mắt tôi.

Nếu nghĩ rằng một vật chất được khởi đầu bằng sự sinh ra rồi kết thúc bằng sự mất đi là một sinh vật - vật có cuộc sống - thì đúng là bạn đã có một cuộc đời như bao cuộc đời khác. Cho dù rằng cả cái trái đất mấy tỉ người này chỉ có một mình tôi là người "nhìn" thấy bạn một mình tôi mới biết rõ nhất quãng thời gian hiện diện và tồn tại ngắn ngủi của bạn.

Bạn đã ra đời như thế nào? Có vài người trong cuộc biết nhưng chỉ là về mặt lý thuyết. Còn thực tế thì tôi chắc cũng chỉ có một mình tôi biết rõ nhất.

Để tôi kể cho bạn nghe.

Đó là những ngày hạ tuần tháng chín dương lịch cuối mùa mưa Nam Bộ. Hầu như năm nào cũng vậy đêm Trung Thu rằm tháng Tám trẻ con hồi hộp đi rước đèn vì không biết lúc nào trời đổ mưa. Khoảng hai mươi âm lịch giỗ Đức Thánh Trần cách chi trời cũng mưa mà mưa lớn. Các buổi chiều tan sở tan trường đường phố đầy xe cộ hối hả trốn mưa khi bầu trời bắt đầu sẫm lại thấp xuống không khí lạnh và gió thổi thất thường.

Tôi đang làm giám khảo cuộc thi hát karaoke của một đơn vị sản xuất công nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài. Khác với thời bao cấp thời mà các hội diễn văn nghệ quần chúng hoặc hội diễn dành cho công nhân viên chức được tổ chức hàng năm rình rang kéo dài và tốn kém vì là một trong các hoạt động thi đua; những năm gần đây các đơn vị ở tỉnh tôi - nhất là các đơn vị công nghiệp - chọn hình thức thi hát karaoke đưa vào chương trình hoạt động văn thể mỹ của mình chỉ với mục đích làm phong phú đời sống tinh thần cho công nhân viên chức vừa gọn vừa đỡ tốn kém.

Cuộc thi hát karaoke của đơn vị công nghiệp kia tôi chấm thi với hai giám khảo khác cùng là người của sở Văn hóa. Các buổi thi được sắp xếp diễn ra vào khoảng 19 giờ tức là hơn bốn tiếng đồng hồ sau giờ tan ca chiều đủ để những thí sinh công nhân có thời gian nghỉ ngơi và chuẩn bị. Giám khảo chúng tôi bảo nhau có mặt trước giờ thi vào khoảng một tiếng để ban tổ chức yên lòng. Ba ngày đầu thì có đến hai ngày trời đổ cơn mưa nhỏ và chúng tôi phải đến nơi với áo mưa kín thân trên xe gắn máy của mỗi người. Trong lúc chúng tôi được mời ăn tối ở căn-tin - hôm nào cũng là mì gói có thêm hột gà và hành lá xắt nhỏ - thì những thí sinh lo chuẩn bị trang phục hoặc thử giọng để điều chỉnh "tông" nhạc đệm trong đĩa karaoke nếu cần. Sân khấu

được bố trí ở một góc khu nhà ăn tập thể với một cái bục gỗ vuông vức mỗi chiều hai mét cao hai tất bên trên trái thảm màu xanh lá cây - màu đặc trưng của đơn vị - vừa vặn cho một người đứng hát và di chuyển chút đỉnh. Dân âm thanh và ánh sáng thuê của một tay chuyên nghiệp vốn là một nhạc công chơi ghi-ta bass không thua kém gì trang bị tại các cuộc thi lớn. Một tấm phông lớn màu trắng được đặt phía sau và xéo về bên phải ban tổ chức cho ghi hình thí sinh đang thi chiếu lên đó; nghe nói sau cuộc thi mỗi người sẽ được tặng một đĩa CD ghi hình ảnh và âm thanh phần thi của mình để làm kỷ niệm. Vào giờ thi hầu như thí sinh nào cũng có cổ động viên của mình - chỉ là bạn bè đồng nghiệp vì người thân không được phép vào - ngồi dưới các hàng ghế khán giả nhiệt tình ủng hộ bằng những tiếng "Cố lên!" như các cổ động viên của cuộc thi truyền hình "Đường lên đỉnh Olympia" hoặc những tràng pháo tay thật lớn. Nhiều người được tặng hoa vào lúc nhạc gian tấu hoặc sau lúc hát xong.

Đêm thứ tư của cuộc thi dân âm thanh nghe vẫn tốt những chiếc đèn vẫn chiếu sáng sân khấu tấm màn trắng ở phía phải vẫn in hình ảnh của từng thí sinh đang thi tài. Bỗng vào một lúc nọ tôi cảm thấy mọi hình ảnh phía trước như bị mờ đi đôi chút. Tự thử tôi nhú mắt phải: những hình ảnh nhìn rõ hơn. Nhưng khi nhú mắt trái tôi hoảng hốt phát hiện ra rằng mắt phải của mình chỉ nhìn thấy phần dưới một nửa trên của thị trường chỉ còn là một màn đen mờ không có bất cứ hình ảnh nào! Mồ hôi tôi tươm ra hai bên thái dương. Tôi bị mất tinh thần không thể tập trung nghe thí sinh hát khi cho điểm phải liếc qua giám khảo ngồi cạnh để tham khảo. May mà sau đó chỉ còn vài người thi là hết. Tôi giấu không nói chuyện này với ai kể cả với vợ tôi khi về nhà.

Ngay sáng hôm sau tôi đi khám mắt ở phòng mạch tư của một bác sĩ chuyên khoa mắt có tiếng tại địa phương. Một người ngồi chờ khám bên cạnh nói với tôi: "Chắc là ông bị màng mờ nơi mắt. Khám xong bác sĩ họ lột đi là lại thấy rõ ngay thôi. Yên tâm đi. Tôi đã lột màng mờ một lần rồi tôi biết mà". Tin vào lời người kia tôi hỏi ngay bác sĩ rằng có phải mình bị màng mờ nơi mắt hay không. Ông soi đèn vào mắt tôi nhìn thật kỹ một lúc rồi lắc đầu nói: "Không phải màng mờ. Mà rất có thể anh đã bị bong võng mạc. Để tôi nhỏ thuốc chụp ảnh rồi sẽ chẩn đoán cho chắc. Bệnh này nguy hiểm chỉ có mổ mới khỏi. Nếu để lâu không mổ chắc chắn anh sẽ bị mù". Tôi hết sức lo lắng khi nghe những lời này. Tôi lên giường khám nằm để được nhỏ thuốc và chụp ảnh đáy mắt. Việc này hoàn toàn không như những gì tôi hình dung trước đó về việc đi khám mắt: người bệnh chỉ phải ngồi trước mặt bác sĩ đợi khám rồi nhận đơn đi mua thuốc! Nhưng thực tế là tôi đã không chỉ ngồi mà còn phải nằm để được khám! Hơn mười phút sau rời khỏi giường khám trở lại ngồi trên chiếc ghế trước đó tôi hồi hộp chờ đợi kết quả. Người bác sĩ nhìn khá lâu tờ giấy ảnh có in hình con mắt phải của tôi với những vệt đen trắng mà tôi không hiểu gì rồi ông vừa viết lên đó mấy dòng vừa thông báo cho tôi biết là tôi đã bị bong võng mạc chắc chắn là thế nhưng còn may là mới bị một phần tuy không nặng lắm nhưng cũng không thể nói là nhẹ. Người bác sĩ viết giấy giới thiệu tôi lên Bệnh viện Mắt ở TP Hồ Chí Minh để mổ và dặn là phải đi ngay ngày hôm sau. Về nhà tôi không còn cách nào khác hơn là báo cho vợ tôi biết tình trạng con mắt phải của mình. Vợ tôi tỏ ra hết sức lo lắng và vội vàng xin phép công ty nghỉ một ngày để lo xe đưa tôi lên Thành phố Hồ Chí Minh ngay ngày hôm sau theo lời khuyên của bác sĩ.

Tại Bệnh viện Mắt sau lần khám đầu tiên hai hôm sau tôi được xếp lịch mổ. Tôi đến làm các thủ tục. Người ta làm các loại xét nghiệm về máu và tim cho tôi. Cuối cùng tôi được lên bàn mổ với một ca mổ kéo dài đến hai giờ đồng hồ lâu hơn hẳn các ca mổ khác về mắt thường chỉ từ nửa giờ trở lại. Bởi vì đây là ca mổ một bệnh ở đáy mắt mà nếu lui về chục năm về trước thì các bệnh viện ở nước ta chưa thực hiện được. Hồi đó những người chẳng may mắc bệnh này thì một là có tiền đi Thái Lan Singapore để mổ hai là chịu để bị mù. Tôi thuộc số những người may mắn. Mấy năm nay nước ta có hai bệnh viện mắt một ở Hà Nội và một ở TP Hồ Chí Minh được trang bị máy móc hiện đại để thực hiện các ca phẫu thuật đáy mắt nhiều bác sĩ được gửi đi Pháp hoặc một số nước khác tu nghiệp kỹ thuật mổ và tay nghề của họ ngày một vững hơn.

Người ta tiêm hai mũi thuốc tê vào hai vị trí trên và dưới mắt phải của tôi trước khi tiến hành phẫu thuật vì vậy tuy không có cảm giác đau nhưng tôi nghe được hết những lời đối thoại của hai người bác sĩ phụ trách ca mổ - một nữ một nam - nhìn thấy hết những cái bóng mờ của nào kẹp nào chỉ khâu... qua lại trước mắt mình dưới ánh sáng cực mạnh của đèn mổ và nghe rõ cả tiếng máy nén khí tiếng kéo cắt chỉ sồn sột...

Cuối cùng tôi cũng được rời khỏi bàn mổ được dìu ra về với băng gạc kín mắt phải - con mắt

bị mờ. Trước đó chị bác sĩ mổ chính dặn dò tôi rất kỹ:

- Trong mười ngày đầu tiên anh phải nằm và ngồi theo tư thế điều trị bắt buộc sao cho mắt lúc nào cũng nhìn thẳng xuống mặt đất. Nghĩa là khi ngồi thì phải cúi gập đầu khi nằm phải nằm úp sấp mặt. Tư thế này giúp cho phần võng mạc bị bong đã được mổ dán có điều kiện luôn ép sát vào đáy mắt trong thời gian đầu sẽ tốt cho về lâu về dài. Anh cũng cần lưu ý điều này là chúng tôi đã dùng phương pháp bơm khí để dán vì thế trong mắt của anh sẽ xuất hiện một cái bọt khí. Nó sẽ tan dần trong vòng một tuần lễ đến mười ngày nhưng cũng có thể lâu hơn nữa. Anh cứ yên tâm đừng sợ.

Tôi chưa thể thấy gì trong mười ngày phải nằm và ngồi với tư thế bắt buộc quái quỷ kia. Ngồi cúi đầu thì còn đỡ chứ nằm lại là nằm ngủ mười đêm với cách nằm sấp thì tôi chịu. Sau một đêm chịu "cực hình" tôi nghĩ mãi mới ra một cách: ngủ ngồi trên ghế với một sợi dây cột khoảng vai và ngực của mình vào thân ghế để giữ cho thân mình khỏi bị đổ về phía trước hoặc nghiêng qua hai bên! Cái tư thế ngủ ngồi này chắc chỉ có ở một phòng tra tấn phạm nhân của một thời xa xưa nào đó! Nhưng nó đã giúp tôi có được những giấc ngủ dù chỉ là chập chờn mà vẫn giữ đúng lời dặn của bác sĩ.

Mười ngày "đau khổ" rồi cũng qua đi. Tôi được mở băng mắt. Cảm giác hạnh phúc đầu tiên đến với tôi là con mắt phải của tôi đã nhìn thấy toàn bộ hình ảnh phía trước tuy vẫn còn rất mờ và bị chói. Tôi tập để tăng dần thời gian bỏ băng mắt mỗi ngày. Đến ngày thứ ba kể từ khi mở băng tôi đã quen với ánh sáng và có thể bỏ băng hẳn.

Cũng từ ngày ấy tôi nhận rõ sự hiện diện của bạn trong mắt mình: một cái bọt khí có đường kính khoảng một phần hai đường kính nhãn cầu của tôi. Tôi nhắm tính thực ra bạn đã ra đời trước đó mười ba ngày!

Ngày thứ mười bốn vào buổi sáng thức dậy làm vệ sinh tôi đã thăm hỏi bạn: "Chúng mình chính thức làm quen làm bạn tâm tình với nhau nhé?". Không thể có câu trả lời của bạn nhưng tôi tin chắc rằng bạn bằng lòng.

Bác sĩ: - Anh làm nghề gì?

Tôi: - Tôi là nhạc sĩ công tác ở sở Văn hóa.

Bác sĩ: - Anh có bị cận thị không?

Tôi: - Thừa không! Mắt tôi bình thường. Gần đây mới đeo kính già. Một độ.

Bác sĩ: - Anh có bị tiểu đường không?

Tôi: - Không.

Bác sĩ: - Thế... gần đây anh có bị ngã hoặc bị đánh vào vùng gần mắt không?

Tôi: - ... Có! Cách nay hai tháng tôi bị té xe đầu va vào thành một chiếc xe chở hàng. Lúc ấy tôi cảm thấy khá đau có đi khám và theo dõi một tuần không thấy có triệu chứng gì khác. Từ đó tôi vẫn làm việc bình thường...

Bác sĩ: - Vậy thì tôi chắc rằng lần té xe ấy đã tạo ra chấn thương nơi vùng mắt phải của anh và võng mạc của anh bắt đầu có vấn đề tử đỏ. Có phải là trước khi phát hiện mắt bị mờ một nửa anh đã thấy hiện tượng ruồi bay trong mắt không?

Tôi: - Vâng. Đúng như thế...

Bác sĩ: - Lẽ ra anh nên đi khám ngay lúc ấy. Bây giờ thì chắc chắn là anh bị bong võng mạc rồi...

Tôi: - ... Bác sĩ ở địa phương tôi cũng chẩn đoán tôi bị bong võng mạc.

Bác sĩ: - Anh sẽ phải mổ. Mổ là cách chữa duy nhất trong bệnh này. Nếu không mổ phần bị bong sẽ lan rộng và mắt anh sẽ bị mù hẳn. Mà kỹ thuật mổ ngày nay cũng hiện đại lắm rồi hầu như ca mổ nào cũng thành công. À mà anh có muốn có lịch mổ sớm không? Anh nên đăng ký mổ dịch vụ thì không phải chờ đợi sốt ruột...

Tôi: - Nhưng tôi là công chức có thể bảo hiểm y tế.

Bác sĩ: - Mổ dịch vụ vẫn được trừ bảo hiểm y tế. Anh yên tâm.

Tôi (lo lắng): - Tình trạng mắt sau mổ thì thế nào?

Bác sĩ: - Chắc chắn là không thể như trước nữa rồi. Nhưng kết quả quan trọng là anh sẽ nhìn thấy toàn bộ chứ không phải chỉ thấy một phần những hình ảnh trước mắt như hiện nay. Anh đừng lo. Anh vẫn còn một con mắt lành chỉ cần sau đó giữ gìn nó cẩn thận hơn... Mà này xin lỗi cho tôi tò mò một chút. Vì sao anh lại té xe? Hôm ấy anh có nhậu xỉn hay không?

Tôi (lắc đầu yếu ớt vì nói dối): - Không! Tôi... tránh xe ngược chiều và va vào thành chiếc xe hàng đang đậu bên đường...

Bác sĩ: - Tôi hỏi thế cũng để dặn anh trước là sau khi mổ anh cần tránh uống nhiều rượu bia. Nghĩa là uống một chút ít thì vẫn có thể chấp nhận được...

Tài liệu trên mạng Internet:

- Võng mạc là lớp sợi thần kinh nhạy cảm với ánh sáng bao phủ thành trong của mắt giống như tờ giấy dán tường trong phòng. Võng mạc chia thành 2 lớp chính: lớp màng cảm giác chứa tế bào nón và tế bào gậy dính với lớp màng sắc tố. Nó có chức năng như phim ảnh. Ánh sáng từ bên ngoài đi vào mắt sẽ tập trung trên võng mạc. Các dây thần kinh ở võng mạc tiếp nhận hình ảnh rồi truyền lên não. Nhờ đó ta nhìn thấy sự vật.

- Khi trên võng mạc bị một hay nhiều lỗ rách dịch từ trong mắt sẽ tràn qua lỗ rách ở lớp màng cảm giác đến lớp màng sắc tố khiến hai lớp màng tách rời nhau ta gọi đó là bong võng mạc. Những dây thần kinh ở khu vực quanh lỗ rách này không tiếp nhận được ánh sáng và ta không nhìn thấy vùng hình ảnh tương ứng.

- Những dấu hiệu đầu tiên của bệnh bong võng mạc: Thấy những đám đen bay qua bay lại như những con ruồi trước mắt có trường hợp thấy những chớp sáng.

- Khi bị bong võng mạc phẫu thuật là cần thiết. Tùy theo bệnh trạng bác sĩ sẽ lựa chọn một trong ba phương pháp phẫu thuật: Dán võng mạc bằng khí - Ấn củng mạc - Cắt pha lê thể. Có trường hợp phải dùng đến 2 phương pháp. 90% trường hợp được điều trị thành công chỉ với một lần mổ.

CHƯƠNG 2

Đêm của ngày thứ mười bốn có lẽ đã qua những thời khắc đầu tiên của ngày hôm sau tôi có một giấc mơ kỳ lạ.

Vào một buổi chiều mùa hè nóng như đổ lửa tôi đi xe khách ra thành phố Vũng Tàu. Thời gian gần đây đường ra thành phố biển có thêm nhiều tuyến xe buýt với giá cả chấp nhận được do phải chạy đúng giờ quy định nên không còn cảnh khách lên xe còn ít thì tài xế chưa chạy hoặc chạy vòng đi vòng lại đón thêm khách mất thì giờ. Không rõ hôm ấy là thứ mấy trong tuần mà chiếc xe buýt tôi đi chỉ có vài người khách. Lúc trả tiền xe tôi hỏi chị bán vé: "Chạy thế này thì làm sao sống được?". Chị phụ nữ mặc đồng phục áo xanh quần đen giống như anh tài xế cười thần nhiên: "Không sống được nhưng vẫn không chết đâu anh ạ!". Chiếc xe bon trên đường cũng vắng vẻ và hơi nóng theo gió thốc qua cửa sổ hừng hực như có lửa trong đó. Cả đến khi xe vào địa phận Vũng Tàu vào con đường chạy ven khu vực trung tâm đã xuất hiện mặt nước biển với từng lùm cây đước xanh vươn lên trên chum rễ vững chãi không khí vẫn không dịu đi là bao.

Xe vào bến tôi vừa bước xuống đã có hàng chục người chạy xe ôm - người đi bộ người ngồi trên xe - xúm lại mời đi. Tôi lắc đầu từ chối vì đã có hẹn với anh bạn nhạc sĩ ở đây ra đón. Và anh bạn nhạc sĩ vừa vụt xuất hiện từ xa với mái tóc bạc dài phủ vai; một tay anh dắt chiếc xe đạp khung ngang sơn màu xanh nước biển.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Chiếc Attila của ông đâu rồi?

Anh bạn lúc lắc mái tóc dài miệng cười méo mó:

- Bọn lưu manh nó "đua nóng" mất mấy ngày nay rồi. Thôi ông lên đỡ chiếc xe đạp này tôi chở ông về nhà thằng Lam.

Tôi lại thêm một lần ngạc nhiên:

- Lam nào?

- À! Một thằng bạn nổi khố của tôi ấy mà. Nhà nó ở sát biển tha hồ cho ông lấy cảm hứng sáng tác bài hát về biển...

Tôi nhảy lên yên sau chiếc xe đạp. Không hiểu sao anh bạn nhạc sĩ "cá mẫm" người gầy gò "xương nhiều hơn thịt" của tôi lại đạp xe thật khỏe chẳng khác một cua-rơ chính hiệu. Chiếc xe đạp chở hai chúng tôi cứ băng băng về phía biển. Lạ một điều bây giờ thì cái nóng đã biến đâu mất hẳn. Đường phố có những đợt gió như sắp có bão!

Rồi trước mắt tôi là biển xanh với những sắc độ khác nhau. Gần hơn là một cái chòi lợp lá

dừa nước rách nát dựng ngay sát mép biển quay lưng ra biển giống như những căn nhà "chống gậy" của bà con nghèo thành thị dựng ở ven sông rạch.

- Nhà của ông Lam đây sao?

- Ủ! Nhưng ông cứ gọi nó là "thằng" như tôi gọi vậy. Nó mới mười lăm tuổi thôi mà.

- Thế sao ông bảo là bạn nổi khổ?

- Thì đúng thế! Tôi và nó chỉ có một cái quần cụt mặc thay nhau. Như lúc này thì nó mặc vì tôi đã có quần dài...

Tôi ngỡ như mình lạc vào cội cổ tích với câu chuyện của Chữ Đồng Tử thời Hùng Vương xa xưa của nước ta.

- Thế nó đâu rồi không thấy? Thằng Lam ấy! - Tôi bước vào trong chòi đầu phải cúi xuống để khỏi bị đụng cái cửa quá thấp so với chiều cao một mét sáu mươi lăm của tôi mắt tôi vừa quan sát cái không gian chật hẹp bừa bộn đồ đạc vừa hỏi anh bạn.

Anh bạn nhạc sĩ vẫn đứng ngoài chòi trả lời:

- Chắc là nó đi chợ mua cái gì đó về đãi khách. Ông yên tâm đi thằng nhỏ này khá lắm. Gì chứ đãi khách thì nó lo cực kỳ chu đáo. Đến đây ông không có sơn hào để ăn nhưng hải vị thì chắc chắn là có! Tôi cam đoan toàn là những món mà du khách các nơi đến Vũng Tàu này nếu muốn ăn phải vào nhà hàng đắt tiền mới có.

Tôi thầm nghĩ là anh bạn của mình đang "nổ". Có lẽ để ngăn chặn sự phát triển ý nghĩ ấy của tôi một thằng bé bỗng xuất hiện ở phía ngoài căn chòi cứ như ông but hoặc bà tiên trong chuyện cổ tích hiện ra khi cần thiết. Nó chắc chắn là thằng Lam rồi. Nó mặc cái quần cụt "nổi khổ" mà anh bạn nhạc sĩ có mái tóc bạc "ấn tượng" của tôi vừa nói đến nhưng phía trên thì là cái áo thun ba lỗ còn rất mới trước ngực có in hai chữ "Vũng Tàu" màu xanh dương. Nó có làn da đen nhẻm khoác quanh thân mình cao dong dong nhưng rắn chắc. Trên tay nó là mấy cái túi nilông mà tôi nhìn rõ trong đó có nào cua biển nào mực ống cá hồng...

Thằng Lam nhoẻn miệng cười chào tôi rồi nó nói cứ như đi guốc trong bụng tôi vậy:

- Chào anh! Em đã được giới thiệu rất đầy đủ về anh rồi. Anh cứ yên tâm mà sáng tác nhạc. Mỗi ngày em sẽ hầu anh đủ ba bữa. Bữa nào anh muốn uống rượu cứ nói sẽ có ngay. Rượu đặc sản Hòa Long "ai đông nấy uống" em ra tận Bà Rịa mua rượu chuối hột bình dân chữa nhức mỏi rượu tắc kè "ông uống bà khen" rượu Tây hương "cỏ nhắc" hương "uých ky" rượu "vốt-ka" của Nga chính hiệu "vốt-ka" sản xuất tại nhà máy Việt Nam hay hàng dỏm... Em có đủ!

Thằng Lam nói một hồi như nó là tiếp viên nhà hàng đang giới thiệu với khách. Thấy tôi tròn mắt đồng tai ra nghe nó cười hà hà ra vẻ hài lòng lắm.

Trong lúc thằng Lam trút bỏ thực phẩm ra một cái thau nhựa chuẩn bị làm bếp thì anh bạn nhạc sĩ kéo tay tôi ra phía trước căn chòi. Lạ quá ở đây bỗng xuất hiện một cái bể nước rộng được cần đá thiên nhiên cả mặt trong lẫn mặt ngoài như ở sân vườn của một đại gia nào đó. Tôi thấy một đàn cá con bơi lượn phía trên mặt bể nước con nào cũng chực phóng lên không. Lại có cả một con đến cùng bơi. Nhìn kỹ hơn thì thấy bên dưới đàn cá có một chiếc thuyền đánh cá đang neo đậu.

- Thuyền neo đậu giữa nước. Sao lạ thế?

Anh bạn nhạc sĩ "cá mắt" cười:

- Ông vốn là thằng thông minh mà sao lúc này lại ngu thế hả! Nhìn kỹ đi: Bể có hai lớp nước phải không nào? Lớp bên dưới là nước biển thì thuyền neo đậu đúng không? Còn lớp trên là lớp dầu tràn dầu nhẹ hơn nước phải ở trên chứ. Cá mà ở phía dưới đáy thuyền thì có nguy cơ bị đánh lưới còn vượt lên trên thì lại phải tìm cách thoát khỏi lớp dầu tràn. Nghe hợp lý chưa? Mẹ kiếp! Cái thời ô nhiễm môi trường khắp nơi này. Người chạy trốn sự ô nhiễm. Đi đường nam nữ đều bịt mắt bịt miệng che mũi cứ như bọn ăn cướp giấu mặt. Thì cá chúng nó cũng phải chạy trốn chứ không lẽ nằm yên mà chịu chết...

Tôi chưa hết ngạc nhiên trước câu nói dài dằng dặc của anh bạn nhạc sĩ thì thằng Lam từ trong cái chòi nát thò đầu ra gọi:

- Hai anh vào ăn đi. Xong rồi! Hải sản đặc biệt vừa nóng vừa ngon tuyệt vời! Toàn những thứ chết ươn ngoài bãi biển vì chạy trốn dầu tràn cả đấy!

Ồi chao! Thằng Lam vừa nói gì vậy? Tôi sẽ phải ăn những món hải sản như thế của nó ư? Không! Tôi nhất định từ chối bằng cách quay lưng bỏ đi. Nhưng cái thằng quỷ đen không tha tôi. Nó chạy ra khỏi chòi nắm cả hai tay tôi lôi sềnh sệch vào chòi khiến tôi suýt đụng đầu vào cái

khung cửa thấp. Tôi bức quá vừa lọt người vào bên trong lập tức tôi tung ra một cú đá trúng một cây cột khiến cả cái chòi rung lên rồi sập xuống hoàn toàn.

Tôi lui lại để tránh và... tỉnh dậy.

Tôi đứng trước tấm gương nhìn gương mặt mình theo nhiều cách. Đầu tiên tôi nhìn bằng cả hai mắt một mắt lành và mắt kia vừa tháo băng. Tôi thấy rõ gương mặt hốc hác của mình với hàng rìa mép đã đâm ra tua tủa sợi đen sợi trắng cùng một cái bóng mờ của toàn gương mặt chồng lên. Tôi bịt con mắt lành nhìn bằng con mắt bị mổ. Gương mặt tôi trong gương không chỉ là cái bóng mờ mà ở phần dưới nơi hàng rìa mép và cái cằm hình ảnh lại được phóng lớn lên như nhìn qua kính lúp. Tôi đứng lặng một lúc để suy nghĩ. Tôi hiểu rồi chính *bạn* cái bọt khí trong mắt tôi đã "lắng" xuống phía dưới nhãn cầu và phần trên của *bạn* trở thành một cái "kính lúp" đặc biệt. Chị bác sĩ nói rằng chỉ một tuần mươi ngày là *bạn* sẽ tan đi điều ấy chắc chắn là sai rồi!

Tôi lại cúi gập đầu và nhìn thử một ngón tay của mình. Bây giờ thì *bạn bọt khí* a *bạn* nằm chính giữa nhãn cầu khiến tôi thấy toàn bộ ngón tay của mình hiện ra to gấp đôi chính nó. Tôi bỗng bật cười một mình khi nghĩ: mình đang nhìn những sự thật được phóng to lên nhưng lại mờ mờ ảo ảo... giống như những gì đang diễn ra trong cuộc sống với không biết bao điều được phóng đại và lẫn lộn thực hư...

Sau bữa điểm tâm tôi uống một viên thuốc Ocuvite Lutein một loại thuốc bổ dưỡng mắt và ngăn ngừa sự thoái hóa của hoàng điểm - nơi tập trung nhiều nhất tế bào thị giác. Tuy nhiên theo các tài liệu nghiên cứu được công bố thì hiệu quả của thuốc này vẫn chưa được xác định rõ. Uống thuốc xong tôi ra nằm trên ghế dựa để tự nhỏ hai giọt thuốc nước khác vào con mắt bị mổ. Nằm im nhắm mắt trên ghế một lúc để thuốc thấm đều tôi nghĩ về giấc mơ và cố giải thích về sự xuất hiện của những nhân vật những tình tiết diễn ra trong một câu chuyện hoàn toàn phi lý.

Anh bạn nhạc sĩ của tôi ở Vũng Tàu là có thật. Hình ảnh của anh trong giấc mơ đúng là hình ảnh thật của anh ngoài đời. Nó không chỉ có vẻ "nghệ sĩ" mà còn trông "quái quái" như nhiều người nhận xét. Cái câu anh đánh giá về tôi: "Ông vốn là thằng thông minh mà sao lúc này lại ngu thế hả!" cũng có thật; anh ta có lần nói với tôi đúng như thế (Tuy nhiên trong trường hợp nào thì tôi đã quên). Nhưng chiếc Attila và chiếc xe đạp thì chưa bao giờ anh bạn tôi có vì hàng chục năm nay anh vẫn lấy chiếc Honda cũ làm chân đi. Trong giấc mơ tôi thấy rất rõ cái tướng gầy đét của anh y hệt ở ngoài đời chỉ có hàng rìa bạc thì không đúng vì ngày nào anh cũng cạo râu. Tôi chơi thân với anh dù tính cách chúng tôi có đôi phần khác nhau. Tôi luôn muốn giải quyết công việc đặc biệt là những va chạm mâu thuẫn với người chung quanh bằng một giải pháp "hòa bình" mỗi bên nhìn nhau một tiếng theo lời khuyên của ông bà ta là nên "dĩ hòa vi quý". Còn anh bạn của tôi thì thẳng thừng gạt phăng ý kiến của đối phương sẵn sàng chấp nhận có thêm một kẻ ghét mình thậm chí là một kẻ thù cũng chẳng sao! Có lúc tâm sự với nhau tôi đã đưa ra câu hỏi là không hiểu tại sao chúng tôi lại có thể thân nhau? thì anh cười ha hả trả lời luôn: "*Vì ông và tôi hai thằng mình đều là những thằng có tài. Chỉ những thằng có tài thật sự mới phục tài nhau và mới thân nhau mới có thể bỏ qua cho nhau những khác biệt về tính cách và trong sinh hoạt*". Không biết có là thiếu khiêm tốn hay không khi nhiều lúc tôi đã thầm nghĩ rằng cái lý sự của anh xem ra không phải là... không có lý.

Cứ theo những gì đã diễn ra trong giấc mơ thì là tôi đi Vũng Tàu để lấy cảm hứng viết một ca khúc về biển. Chuyện này rất đúng với sinh hoạt và ý định hiện nay của tôi: thích đi đây đi đó tìm hứng sáng tác và đang "nuôi" ý tưởng viết một ca khúc về biển.

Cái chuyện dầu tràn trong giấc mơ cũng tương đối dễ giải thích. Thời gian gần đây tin dầu tràn xảy ra khắp nơi trên thế giới và kể cả ở Việt Nam. Báo chí trong nước đăng khá nhiều tin về việc này và tôi cũng vừa nghe tin về một vụ tàu chở dầu bị đụng ở sông Sài Gòn người ta đang phải khoanh vùng ngăn sự lan xa của dầu.

Cuối cùng chỉ còn nhân vật "thằng Lam" là khó giải thích. Nó là hình ảnh được tái hiện trong giấc mơ của người nào mà tôi từng làm việc quen thân hoặc tình cờ bắt gặp trong đời sống? Một thằng bé mười lăm tuổi sống một mình trong cái chòi nát nhếch nhạnh từng con cua con cá bị chết do dầu tràn mà đãi khách... Lại còn chuyện một cái quần cụt hai người thay nhau mặc nữa chứ! Giá mà không giật mình tỉnh dậy giá mà được chủ động trong giấc mơ chắc tôi sẽ

cho xuất hiện một nàng Tiên Dung đời mới có thể là nàng sẽ chạy xe Attila đến và đón "thằng Lam" đi...

Những ngày nghỉ ngơi bất đắc dĩ khiến tôi bút rút không yên. Bình thường tôi đến cơ quan làm việc từ lúc bảy giờ sáng trưa về nhà ăn cơm nếu không có "độ" bia rượu; chiều lại "cấp ô" đi tiếp cho đủ tám giờ vàng ngọc của một công chức. Công việc của một nhạc sĩ phụ trách duyệt và ký nháy trước khi trình sếp ký giấy phép biểu diễn các chương trình văn nghệ hội thi hội diễn... không phải lúc nào cũng có. Nhưng dẫu sao thì chung quanh tôi vẫn còn có những đồng sự cùng phòng nghiệp vụ lúc rảnh rỗi có thể trò chuyện này nọ. Thậm chí cũng có thể mở máy vi tính chơi *games*. Ở nhà lại chỉ có một mình chưa dám đọc báo không dám xem truyền hình nhiều... để dưỡng mắt tôi đành chấp nhận mở máy nghe đài phát thanh một việc mà khá lâu rồi đã không còn là thói quen của tôi nữa.

Tình cờ lúc tôi mở máy lại đúng giờ phát chương trình đọc truyện cho thiếu nhi. Và truyện được đọc là phần tiếp theo của chuyện cổ tích "Tiên Dung - Chử Đồng Tử". Có thể chứ! Hôm trước tôi đã nghe đoạn đầu của câu chuyện này và chính vì thế nó đi vào giấc mơ của tôi qua chuyện "nổi khổ" của anh bạn tôi và thằng Lam. Tôi thích thú tự giải thích.

Có tiếng chuông điện thoại bàn reo. Tôi cầm máy nghe.

- Mắt mũi sao rồi? Đã nhìn đời được rõ chưa?

Cái giọng luôn hài hước của anh bạn nhà văn ở Đà Lạt vang lên trong máy. Tôi trả lời theo giọng điệu của anh:

- Mới nhìn đời bằng một con mắt thôi!

- Hì hì! Thế cũng còn sướng chán! Nhiều người chỉ nhìn đời bằng nửa con mắt thì sao! Đây! Tuần sau tớ vào thăm cậu đấy! Sẽ đem theo cặp vang Đà Lạt để nhâm nhi. Cậu nhớ tìm mỗi nhậu cho phù hợp.

- Tớ bị cấm uống rượu rồi!

- Vang không phải là rượu bố ả! Đang làm gì đấy?

- Chẳng làm gì cả. Ngồi nghe đọc chuyện cổ tích phát thanh và... chán đời!

- Đây! Nhớ đừng có tự tử nhé! Đời còn chán chuyện vui!

- Ừ! Phải sống chứ!

- Thế thì "bai". Cứ tiếp tục nhìn đời bằng một con mắt đi nhé!

- Bai!

Tôi cảm thấy trong lòng nhen lên một chút thư thái. Có những người bạn lạc quan như anh bạn nhà văn ở Đà Lạt thật thú vị. Tôi nhớ đến anh nhớ lần đầu tiên quen anh trong một cuộc họp giao ban các sở Văn hóa trong vùng do tỉnh Lâm Đồng đăng cai tổ chức tại Thành phố Đà Lạt. Là nhà văn nhưng anh cũng công tác ở phòng nghiệp vụ của sở Văn hóa như tôi. Trước cuộc họp đoàn ca múa Lâm Đồng có mấy tiết mục giúp vui. Thật bất ngờ là ca khúc "*Sợi khói Đà Lạt*" của tôi được trình bày bởi một nữ ca sĩ xứ sương mù khá hay. Tới giờ giải lao tôi thấy có người tìm đến chỗ đoàn chúng tôi hỏi thăm tác giả của bài hát. Tôi nhận là mình. Người hỏi thăm hôm ấy chính là anh bạn nhà văn mà sau này tôi khá thân. Ngay lần ấy anh đã nói với tôi bằng cách nói rất ấn tượng của anh: "Ông ở xứ khác mà viết bài hát về xứ tôi *hay bỏ mẹ!* Thay mặt vợ và hai con gái tôi gửi lời khen nồng nhiệt và chúc mừng ông". Nghe anh nói năng thì như thế nhưng khi đọc mấy cuốn truyện ngắn của anh tặng tôi lại gặp một con người khác hẳn. Vấn đề nào anh đưa ra trong truyện cũng đều nghiêm túc tâm huyết với những câu chữ tìm mãi cũng không ra một ý tứ hài hước! Sau này càng tiếp xúc nhiều với anh tôi càng có ý nghĩ khác hơn: cả trong những lời lẽ bông đùa của anh cũng hàm chứa những ý tứ hết sức nghiêm túc!

Lại chuông. Nhưng lần này là chuông gọi cửa. Tôi rời khỏi chiếc ghế dựa ra mở cửa. Trước mắt tôi là một chiếc xe gắn máy và hai người phụ nữ bịt khẩu trang đầu đội mũ bảo hiểm. Con mắt nhìn rõ của tôi đã nhận ra chiếc xe gắn máy và cảm thấy nó... quen quen. Còn hai người phụ nữ thì tôi phải che con mắt bị mờ lại mới nhận ra khi họ bỏ mũ và khẩu trang. Một người là chị Thu Trang chủ cửa hàng văn hóa phẩm ở gần sở Văn hóa. Người kia là một cô gái tuổi ngoài hai mươi có gương mặt hao hao chị Trang.

- Chào thầy! Nghe tin thầy bị mổ mắt mẹ con em đến thăm thầy...

Thì ra cô gái là con của chị Thu Trang. Tôi mời khách vào nhà và cố nhớ xem có gặp con

gái của chị chủ cửa hàng văn hóa phẩm ở đâu chưa.

- Thầy để em rót nước - Chị Trang giành lấy ấm nước trà từ tay tôi - Cô và cháu đâu rồi hả thầy?

- Bà xã tôi đi làm. Còn con bé năm nay vào đại học cháu lên Sài Gòn học mấy tháng nay rồi...

- Thừa thầy mẹ con em có chút quà biếu thầy để thầy bồi dưỡng sức khỏe...

- Tôi cảm ơn. Nhưng nói thật tôi không có thói quen nhận quà như thế này đâu...

- Thầy đừng ngại. Đây chỉ là tình cảm của mẹ con em thôi. Chắc thầy vẫn chưa nhớ ra con gái em? Nó là Thanh Trúc năm trước em có dẫn đến nhà thầy để nhờ thầy chiếu cố khi cháu dự thi Tiếng hát Phát thanh tỉnh và thầy đã la cho mẹ con em một chặp. Thầy nói là đi thi ca hát thì phải dựa vào tài năng và sự tập luyện chứ không phải là đi xin điểm. Lúc ấy thú thật là mẹ con em ngượng lắm. Ra về mà lòng cứ ầm ứ trách thầy là người thiếu tế nhị. Nhưng chính nhờ vậy mà sau mấy ngày bị "sốc" mẹ con em đã nghĩ lại và cháu đã phấn đấu chuyên cần học thanh nhạc. Năm nay cháu đi thi trên thành phố và vừa giành được giải nhì!

Tôi đã nhớ ra. Phản ứng như với mẹ con chị Thu Trang lần ấy thường hiếm khi xuất hiện nơi tôi. Đó mới là lần thứ nhì. Còn lần thứ nhất là tại vòng thi sơ tuyển Tiếng hát Phát thanh năm nọ vào giờ giải lao một nam thí sinh đã đến gặp tôi đang đứng hút thuốc lá ngoài hiên và dúi vào tay tôi một phong bì cùng câu nói nhỏ: "Lát nữa em sẽ thi. Em nhờ thầy nâng điểm để lọt vô vòng bán kết". Tôi đã nổi nóng đẩy cái phong bì về phía chủ của nó rồi chỉ tay vào giữa mặt cậu ta nói như quát: "Cậu về đi! Lát nữa cậu có thi thì tôi cũng đánh rớt!". Anh bạn nhà văn ở Đà Lạt khi nghe tôi kể chuyện ấy đã giải thích: "Ấy là vì cậu thí sinh kia đã không may chạm vào cái phẩm chất *thầy thứ thiệt* của ông".

Tôi nhìn Thanh Trúc nói với cô gái:

- Chúc mừng cháu!

- Vậy thầy vui lòng nhận quà của mẹ con em chứ? - Chị Trang ngần ngại hỏi.

- Vâng. Nếu đúng chỉ là tình cảm của mẹ con chị dành cho một người bệnh thì tôi xin nhận và rất cảm ơn.

Câu chuyện của chúng tôi xoay quanh việc học tập và phấn đấu để đạt đến ước mơ trở thành ca sĩ của Thanh Trúc. Tôi đưa ra vài lời khuyên dè dặt. Mẹ con chị Thu Trang xin phép ra về sau khi mỗi người cố uống cạn chén trà tôi mời mà họ vẫn để nguyên từ lúc rót ra. Mỗi một lúc sau khi họ về khi tôi ngum một hớp trà mới nhận ra là mình đã pha quá đậm hèn chi mẹ con chị Thu Trang phải "uống thuốc".

Còn lại một mình tôi ngồi ngẫm nghĩ chuyện mình làm giám khảo các cuộc thi văn nghệ. Hơn hai mươi năm làm công việc ấy thật lắm nỗi buồn vui mà tôi nghĩ nếu mình ghi lại có thể được một tập sách dày dặn và hấp dẫn. Có điều những chuyện như chuyện của mẹ con chị Thu Trang thì không có là bao!

A! Tôi chợt kêu lên thích thú! Chiếc xe của mẹ con chị Trang đi đến nhà tôi là một chiếc Attila. Nó đã tình cờ xuất hiện trong giấc mơ đêm qua của tôi hèn chi mà khi nhìn nó trong thực tế tôi chẳng thấy quen quen...

CHƯƠNG 3

Bạn bọt khí trong mắt của tôi!

Hôm nay là ngày thứ mười sáu kể từ khi *bạn* xuất hiện trong mắt tôi. Có thể là *bạn* đã nhỏ đi đôi chút nhưng sự thay đổi còn ở mức độ tôi không thể nhận ra. Tôi đã quen với những trò vui cùng *bạn*. Tôi nghiêng đầu qua phải qua trái hoặc cúi đầu xuống để *bạn* ở những vị trí khác nhau trong mắt tôi. Từ đó tôi nhìn vật nọ vật kia với một góc hoặc toàn phần được phóng lớn mờ ảo. Phải công nhận là khi người ta nhìn một vật không giống như thực tế của chính nó thì những hình ảnh ảo dễ khiến gọi ra sự tưởng tượng phong phú. Tuy vẫn có hình ảnh trở về sự "trần trụi" thực như bề mặt của tờ giấy lịch thô nhám và ngả màu; nhưng đa phần những hình ảnh được sự mờ ảo và phóng đại biến hóa thành đẹp hơn: vân ngón tay biến thành những thửa ruộng bậc thang vùng Việt Bắc hình vẽ của một bông hoa hiện ra thành một bông hoa thật... Tôi nhớ đã đọc ở một cuốn sách nào đó tác giả khuyên người ta nên tìm cho được niềm vui

trong nỗi buồn tìm cho được nụ cười trong nước mắt tìm cho được tương lai trong hiện tại ảm đạm... để sống lành mạnh sống yêu đời hơn. Tôi cảm ơn ý tưởng đó và cũng cảm ơn *bạn* đã cho tôi được "lợi dụng" *bạn* mà đi tìm đôi chút thư giãn trong những ngày dưỡng bệnh buồn bã này.

Hôm nay tôi lại kể cho *bạn* nghe một giấc mơ nữa của tôi. Tôi nhớ là đêm qua tôi có đến mấy giấc mơ liên tiếp. Nhưng những giấc mơ trước khi tôi giật mình tỉnh dậy thì còn nhớ được sau đó nằm ngủ tiếp và giấc mơ sau xuất hiện đến sáng thì tôi quên cả chỉ còn nhớ giấc mơ cuối cùng.

Chiến tranh xuất hiện với một tiếng nổ lớn và bức tường gạch quét vôi vàng đã bám rêu trong một khu vườn trái cây khá rộng sụp đổ chỉ còn lại một đồng gạch vụn. Từ cái khoảng trống vừa lộ ra ấy tôi nhìn thấy phía bên kia là cả một nương rẫy bắp đang chờ thu hoạch; những thân lá màu vàng khô xơ xác những trái bắp được mùa lớn đầy đà... Sau tiếng nổ và khi đám bụi khói mù mịt tan dần một chiếc xe jeep lùn của lính Mỹ hiện ra vượt qua bức tường dễ dàng như có phép tàng hình. Trên xe tôi hết sức ngạc nhiên thấy anh nhạc sĩ Trần mặc thường phục ngồi phía sau.

Anh Trần nhào người ra khỏi xe gọi tôi:

- Lên xe với tôi ngay! Sao cậu lại lang thang ở đây cơ chứ? Nguy hiểm quá...

Chiếc xe dừng lại bên tôi và tôi bị một tên lính Mỹ đen nắm tay quăng lên xe rồi đẩy vào ngồi cạnh anh Trần. Anh hỏi tôi:

- Cậu đi đâu vậy?

- Em đi thực tế... Thế còn anh?

- À... Đại khái là... Tôi cũng đi thực tế! Nhưng... tôi đi như thế này an toàn hơn hẳn cậu...

- Anh nói gì? Đi thế này mà an toàn à? Sao... sao anh lại đi với lính Mỹ...? - Tôi hỏi nhỏ anh Trần trong lúc liếc mắt về phía người lính Mỹ ngồi cạnh.

- Đại khái là... Có vào hang cọp mới bắt được cọp con cậu hiểu chứ! - Anh Trần cũng trả lời nhỏ nhỏ.

Lại một tiếng nổ thật lớn vang lên. Chiếc xe jeep lùn bị tung lên khỏi mặt đất. Tôi văng ra khỏi xe thân mình rơi ục ịch xuống đất êm ả mà trong đầu vẫn còn nghĩ được rằng chiếc xe vừa bị trúng mìn. Khi tôi bình tĩnh mở mắt ra nhìn chung quanh và tự xác định được là mình vẫn còn sống thì tôi thấy anh Trần nằm ngay bên cạnh miệng đang rên rỉ. Xa một chút chiếc xe jeep đã bị cháy rụi còn ngún khói nhưng những người lính Mỹ trên ấy thì biến đâu mất cả không thấy người còn sống mà cũng chẳng thấy cái xác chết nào! Tôi quay qua nói với anh Trần bằng ý mỉa mai:

- Đấy! Sự an toàn của anh như thế đấy!

Nhưng anh Trần cũng đã biến mất từ lúc nào cứ như trước đó một phút việc tôi nhìn thấy anh chỉ là ảo ảnh. Giữa lúc tôi còn đang ngơ ngác thì có tiếng gọi từ xa:

- Anh nhạc sĩ! Em ở đây nè...

Tôi nhìn về phía có tiếng gọi và nhận ra... thằng Lam! Nó vẫn đen đũi và vẫn mặc cái quần cụt "nổi khố" của bạn tôi ở Vũng Tàu như trong giấc mơ trước. Có điều lần này nó mặc áo sơ mi trắng ủi phẳng và... thật cà vạt! Tôi gương đứng dậy loạng choạng bước về phía thằng Lam. Nó cười bây giờ tôi mới để ý thêm là nó có hàm răng thật trắng. Nụ cười của thằng Lam hồn nhiên dường như đang biểu lộ hết niềm vui gặp lại "cố nhân" của nó. Nó chạy lại với tôi chìa về phía tôi một trái bắp nướng:

- Ăn đi anh! Bắp em hái ở rẫy này đó. Lại vừa nướng chín xong...

Tôi nhận trái bắp nướng mà không khỏi ngạc nhiên tự hỏi vì sao thằng Lam lại biết tôi rất thích món ăn này? Chợt tôi nhận ra một vệt đen ở cuống trái bắp. Tôi hỏi thằng Lam:

- Cái gì đây?

- À! Vết máu của người chết dính vào ấy mà! Chuyện nhỏ! Cứ ăn đi anh nhạc sĩ!

Tôi hoảng hốt buông tay. Trái bắp nướng rớt xuống đất bộp nổ vang một tiếng hệt như tôi vừa buông trái lựu đạn đã tháo kíp. Tôi vội đưa hai tay ôm đầu và nghĩ là mình nếu không chết thì cũng bị thương nặng trong tiếng cười lớn của thằng Lam và giọng nói trẻ con của nó: "Thích quá! Anh nhạc sĩ đã biết sợ rồi!"

Tôi tỉnh dậy người ướt đầm mồ hôi.

Tôi lại có dịp ngồi trên chiếc ghế dựa mà "phân tích" giấc mơ của mình. Anh nhạc sĩ Trần từ lâu đã không còn là người sáng tác nữa. Cách nay tám năm anh được đề bạt lên chức giám đốc sở Văn hóa. Làm việc chưa hết một khóa anh lại được điều về trung ương nhận nhiệm vụ Cục phó một Cục chuyên môn của Bộ. Công việc của anh ngày một nhiều hơn và càng có một khoảng cách xa với việc sáng tác. Khi nào có dịp hiếm hoi về thăm nhà gặp lại anh em văn nghệ sĩ anh chỉ còn nói với chúng tôi những lời động viên sáng tác "đại khái là" sao cho đúng chỗ trúng và cho hay; ở hội nghị chuyên ngành cấp tỉnh mà anh đại diện Bộ về dự thì cũng chỉ là những lời chỉ đạo định hướng công tác. Thế thôi!

Với riêng tôi anh Trần là một người đàn anh đáng kính. Hồi còn sáng tác anh có mấy bài hát hay được nhiều đội văn nghệ trong tỉnh chọn đưa vào chương trình biểu diễn. Trong số những bài hát ấy có bài "Quê tôi" viết về địa phương mà đến nay đã được xem là ca khúc "đặc sản" nổi tiếng của tỉnh. Tôi còn nhớ hồi tôi mới được nhận vào làm việc ở ban văn hóa huyện chính anh Trần trong một lần về huyện làm việc đã phát hiện ra khả năng sáng tác của tôi và tìm cách đưa tôi về tỉnh giới thiệu tôi làm việc ở Trung tâm Văn hóa một địa chỉ có nhiều điều kiện để tôi phát huy khả năng. Chính trong thời gian ở đây tôi được tạo điều kiện ôn tập thi đầu rồi theo học tại chức và tốt nghiệp khoa sáng tác Nhạc viện Thành phố Hồ Chí Minh. Tôi còn được đi nhiều nơi trong tỉnh có nhiều vốn sống và cảm xúc cộng thêm sự thúc ép của các đề tài thời sự theo nhiệm vụ được giao của Trung tâm tôi đã viết được nhiều bài hát và trong số ấy đến nay còn lại dăm ba bài vẫn được các đội văn nghệ trong tỉnh chọn hát vào các đợt hội diễn các cấp huyện tỉnh. Tuy nhiên có được một bài hát như bài "Quê tôi" của anh Trần thì thú thực tôi còn phải cố gắng nhiều lắm mà chưa chắc đã đạt được ước muốn.

Tôi biết khá nhiều về cuộc đời anh Trần. Chủ yếu là thông qua những câu chuyện mà anh hay kể cho anh em chúng tôi nghe hồi còn làm giám đốc sở sau một tiệc rượu nào đó và anh đã ngà ngà say (*Cứ phải là lúc ngà ngà say anh mới chịu kể*). Đó là chuyện có một thời gian anh công tác ở miền Trung trong một đoàn quân giải phóng tăng viện cho đơn vị bạn hôm ấy đang trên đường đi theo giao liên thì đơn vị anh bất ngờ gặp địch. Để bảo toàn lực lượng mọi người đã tản ra nhiều ngả. Trong lúc vội vàng anh đã đánh rơi mất cây đàn măng-đô-lin luôn mang theo bên mình. Khi địch đi khỏi anh em tụ họp lại chỉ thấy cây đàn mà không thấy người đâu mọi người đã cho là anh đã hy sinh hoặc bị địch bắt. Thực ra thì anh chỉ bị lạc hơi xa nên sau đó khi tự tìm về được chỗ cũ thì mọi người đã đi trước. Một tháng sau anh mới tìm gặp lại được đơn vị khiến mọi người phải một phen hoảng hốt tưởng anh là... ma hiện về! (*Nghe chuyện này có lần có người đã "bình luận" vui là sở dĩ anh chạy hơi xa là vì anh... quá sợ! "Bình luận viên" sau đó đã phải xin lỗi mà anh vẫn giận rất lâu*). Anh cũng rất say sưa với chuyện mình tỏ tình cùng một cô văn công vùng về thể nào để đến nỗi bị cô hiểu lầm là anh "tấn công" cô và sau đó anh phải chịu kỷ luật vì "tình ngay lý gian". Rồi chuyện anh là một tay chơi bài ba lá "số dzách" luôn là người thắng trong các cuộc "gây sòng" giải trí. Nhưng ấn tượng nhất có lẽ là chuyện anh Trần bị bắt vì tội "trốn quân địch" trong một lần về thành mua thuốc Tây cho đơn vị trong rừng. Lần ấy anh đã phải giở tới ngón "hồi lộ" cảnh sát mới thoát khỏi tay địch... Nhớ đến đây tôi "À" một tiếng vì đã tìm được thêm một điều lý giải giấc mơ: chính chuyện này đã chuyển thành hình ảnh anh Trần ngồi trên chiếc xe jeep Mỹ đi "thực tế". Cái câu anh nói trong giấc mơ của tôi: "Vào hang cọp mới bắt được cọp con" xem ra cũng khá hợp lý cho lý giải này.

Anh Trần có thể xem là người có ảnh hưởng rất lớn đến việc chọn lựa con đường đi tới tương lai của tôi khi tôi còn là một thanh niên mới vào đời với một khả năng trời cho nhất định cùng nhiều ước mơ khác nhau cần chọn lựa. Quan trọng hơn cả chính anh là người đã giới thiệu và kết nạp tôi vào Đảng. Cho đến bây giờ tôi vẫn nhớ như in những lời khuyên của anh dành cho mình: "*Đại khái là* cậu phải phấn đấu tự vô sản hóa con người mình vô sản hóa đời sống của mình thì mới thuận lợi cho việc thực hiện những lý tưởng cao đẹp của đời mình". Nhưng thôi chuyện này tôi sẽ kể thêm với *bạn bọt khí* vào một lần khác nhé...

Cái cảnh chiến tranh trong giấc mơ thì tôi suy ra ngay vì sao nó xuất hiện. Ấy là trước đây chừng hai tháng tôi có mặt trong số khách mời dự buổi duyệt cuốn phim truyện "*Hành lang phía Đông*" do tỉnh đầu tư và hợp tác với hãng phim Nghệ Sĩ của trung ương sản xuất. Kịch bản do một nhà biên kịch lừng danh trong nước viết và một đạo diễn điện ảnh lừng danh khác về đề tài chiến tranh thực hiện thành phim. Với nội dung về cuộc chiến thắng của quân cách mạng

tại một huyện của tỉnh vào khoảng thời gian năm 1972 phim hầu như được quay tại chính địa phương đã xảy ra câu chuyện. Tôi nhớ trong phim có cảnh địch bắn pháo vào một khu rẫy bắp nghi có quân cách mạng trú ẩn gây thương vong cho một số dân lành và khi những chiếc xe jeep Mỹ xuất hiện để thị sát chiến trường thì họ đã bị lọt vào ổ phục kích của quân giải phóng. Chắc chắn cảnh nổ mìn là hình ảnh khác đi chút xíu của cảnh bắn pháo; còn việc thằng Lam cho tôi ăn trái bắp nướng có dính máu người chết là dị bản của những trái bắp được quay cận cảnh đặc tả trong phim "*Hành lang phía Đông*". Trong buổi duyệt phim ấy người ta đã nói những lời rất trân trọng với khách mời rằng "*thưa thiết được nghe những ý kiến đóng góp để chúng tôi kịp thời sửa chữa trước khi cho công chiếu*". Tôi là một trong số vài người có ý kiến. Tôi góp ý rằng vào thời gian xảy ra cuộc chiến đó ở vùng nông thôn Nam bộ người ta chưa bán gà vịt theo ký mà bán theo con. Một chi tiết khác là ở địa bàn của huyện được chọn làm bối cảnh phim cả đến một dòng sông cũng không có chảy qua thì sao lại có cảnh một toán quân Mỹ trốn chạy quân cách mạng bỏ chạy ra cửa... biển! Tiếc là sau đó khi phim được công chiếu trên truyền hình tất cả vẫn như cũ. Được hỏi người ta trả lời: "Phim truyện mà! Chúng tôi được phép bỏ qua các tiểu tiết". Từ đó tôi tự bảo mình sẽ chẳng làm cái việc tốn lời vô ích như thế nữa. Chính anh Trần sau đó trong một lần về tỉnh nghỉ ngơi mời một số anh em nghệ sĩ quen thân đến nhà "lai rai" và chuyện vãn khi câu chuyện chuyển đến bộ phim "*Hành lang phía Đông*" anh cũng nói: "*Đại khái là họ cũng biết là họ sai đó chứ! Nhưng để sửa chữa thì có nhiều cảnh phải quay lại tốn kém lắm! Mà kinh phí của phim thì có hạn. Thôi thì ta hết sức thông cảm cho họ vậy. Vả lại nhiều chuyện chỉ có mình là người địa phương mới biết chứ khán giả các nơi khác thì đại khái là chẳng ai để ý tới đâu*".

Tôi tiếp tục nghĩ ngợi về thằng Lam. Sao nó lại xuất hiện trong giấc mơ này của tôi? Nó là dân miền biển ở lần trước sao lại có mặt ở miệt vườn trong lần này? Nó là con nít sinh ra sau năm 75 nhiều năm sao lại có mặt vào khi cuộc chiến đang hồi khốc liệt cái thời mà cha mẹ nó chắc mới được vài tuổi? Tự hỏi rồi tôi tự trả lời ngay sau tiếng cười một mình bật lên trong không gian yên lặng của căn phòng. *Đó chỉ là một giấc mơ thôi mà!* Một bác sĩ chuyên khoa thần kinh tôi quen có lần giải thích với tôi về những giấc mơ: một số trong những hình ảnh thật trong đời sống xuất hiện đồng thời hay liên tục và được kết nối với nhau một cách ngẫu nhiên nên có rất nhiều sự phi lý! Hẳn là anh bác sĩ có cơ sở để nói như vậy nhưng trường hợp xuất hiện liên tiếp trong các giấc mơ khác nhau của tôi như thằng Lam thì tôi tin rằng có một lý do bí ẩn nào đó mà tôi còn chưa thể nghĩ ra.

Đúng hai giờ chiều cô nhân viên của phòng nghiệp vụ sở tìm đến nhà tôi đưa cho tôi một hồ sơ xin tổ chức biểu diễn văn nghệ có bán vé của một công ty tư nhân. Cô nhân viên đi chiếc xe đạp điện mới mua khá thời thượng. Nhà tôi ở tận trong hẻm nhỏ ít có người qua lại nhưng cô vẫn cẩn thận khóa xe đến hai vòng khóa.

Tôi nghe cô trình bày cảm thấy hơi phật lòng và nói:

- Tôi đang trong thời gian nghỉ dưỡng bệnh mà!

- Dạ em biết ạ. Em đã trình sếp giải quyết nhưng sếp bảo nhất định phải có chữ ký của anh sếp mới duyệt. Mà người ta thì cần được duyệt sớm để không phải thay đổi lịch diễn...

- Nói thật nhé! Mắt tôi còn phải kiêng bác sĩ chưa cho đọc chữ. Thế thì làm sao tôi đọc văn bản được...

- Dạ vậy thì em xin đọc toàn bộ văn bản xin phép và chương trình của họ để anh nghe ạ...

Tôi thở dài ngao ngán:

- Thôi được rồi cô đọc đi.

Tôi cố lắng nghe và bảo cô nhân viên đọc chậm phần chương trình biểu diễn. Không thấy có tên của ca sĩ "quậy" nào. Cũng không có bài hát "phản cảm" nào. Chỉ lấn cấn chút xíu ở giá vé mà tôi cho là cao. Cô nhân viên giải trình:

- Họ nói là họ sẽ trích một phần để đóng góp vào quỹ từ thiện của tỉnh ạ.

- Liệu có tin lời họ được không?

Cô nhân viên không trả lời mà hỏi ngược lại tôi:

- Anh... ký chứ ạ?

Tôi lại thở dài nói như tiếng thở:

- Cho tôi mượn bút.

Tôi nhìn cả hai mắt định được vị trí mình sẽ ký nháy nhưng khi đặt bút ký thì mới biết là ngòi bút còn chưa chạm giấy. Mắt lành sống với mắt mờ cứ như người dân đồng bằng sống chung với lũ vậy! Tôi ví von như thế không biết *bạn bọt khí* có chạnh lòng? Còn để đạt được độ chính xác tôi đã phải lấy khăn che con mắt bị mờ lại chỉ nhìn bằng con mắt lành khi ấy ngòi bút mới được đặt đúng chỗ chạm vào mặt giấy.

Cô nhân viên tinh ý nhận ra:

- Mắt anh vẫn chưa bình phục hẳn sao *a*?

- Bây giờ nó đang một mờ một tỏ. Lại có khi phóng đại hình ảnh lên nữa chứ...

- Nghĩa là sao *cơ a*?

Tôi cười mà không trả lời vì muốn giải thích cho cô nhân viên này hiểu chắc tôi phải tốn nhiều lời và phải nghe thêm nhiều tiếng *a* ở cuối câu nói của cô. Mà tâm trạng của tôi lúc này đang không tốt. Tôi cứ nghĩ sao người ta là sắp mà khi cần xử lý công việc vẫn không tự mình quyết định nhất nhất đùn đẩy một phần trách nhiệm về cho chuyên viên ngay cả khi người này đang bệnh hoạn cần phải được nghỉ ngơi?

Tiền cô nhân viên ra về trên chiếc xe đạp điện chạy êm như ru tôi uể oải trở lại với chiếc ghế dựa vừa thân thiết vừa đáng chán. Tôi mở truyền hình xem cho đỡ buồn. Như mọi khi tôi áp miếng băng gạc gấp tư vào con mắt bị mờ rồi đeo kính để giữ nó khỏi rơi nhìn bằng con mắt lành còn lại.

Tôi muốn nhìn nhưng hình ảnh thật như nó có!

CHƯƠNG 4

Ngày thứ mười tám "tuổi" của *bạn bạn bọt khí a* tôi phải lên Bệnh viện Mắt để tái khám. Nói thật nhé tôi là người rất lười nhác chuyện đến bệnh viện. Mặt khác tôi từng nghe rất nhiều chuyện về việc đi khám bảo hiểm y tế: nào xếp hàng rồng rắn nào khám bệnh qua loa nào phát thuốc ban ơn... Vì thế tuy có thẻ bảo hiểm y tế nhưng lần đi khám mắt và phát hiện bệnh rồi đi mổ vừa qua là lần đầu tiên tôi sử dụng cái thẻ bé con và lăm "tai tiếng" này. Có điều trong lần đi tái khám hôm nay tôi tự cho là mình có một niềm vui "bí ẩn" khi nghĩ rằng tôi không chỉ đến bệnh viện một mình: đã có *bạn* cùng đi với tôi.

Bệnh viện Mắt hầu như ngày nào cũng rất đông người đến khám chữa. Hôm nay cũng thế. Từ tỉnh lên xe hợp đồng đi lúc sáu giờ sáng bảy giờ rưỡi đến nơi mà tôi đã phải lấy thẻ mang số thứ tự hơn một trăm. Người bệnh mắt thường phải có người nhà đi theo nơi ngồi đợi gọi tên làm thủ tục không đủ ghế không ít người phải đứng. Tiếng loa gọi tên thỉnh thoảng lại dừng lại để phát một nội dung nhắc nhở người bệnh và thân nhân cảnh giác trước bọn lưu manh lợi dụng móc túi! Những người bệnh là những người đau khổ nhưng họ vẫn là "con mồi" của bọn lưu manh. Thật khốn nạn nhưng xã hội là thế!

Nhờ có kinh nghiệm hai lần tái khám trước lần này tôi không còn bỡ ngỡ nữa. Tôi đi thẳng đến phòng tái khám được chỉ định nộp giấy tờ bằng cách cho vào cái hộp gỗ đặt trước cửa phòng rồi tìm chỗ ghế trống trong hai dãy ghế ở hành lang mà ngồi chờ. Có những lời thăm hỏi nhau giữa những người bệnh hoặc giữa những người nhà của họ. Ai đó chỉ một nam bác sĩ vừa đi qua trầm trồ: "Ông mổ giỏi lắm! Nhưng khám bệnh ở nhà cũng *chém đẹp* khỏi chê!". Khoảng tám giờ nghe cô y tá gọi đến tên tôi vừa hô "Có" vừa đứng dậy bước vào phòng tái khám. Tôi được cô y tá nhỏ vào con mắt bị mờ một giọt thuốc giãn đồng tử rồi sau đó khi cô gọi tên người kế tiếp thì tôi tự động trở lại chỗ cũ ngoài hành lang ngồi đợi. Chừng nửa tiếng khi thuốc có tác dụng hoàn toàn tôi được gọi lần thứ nhì để vào khám. Ngồi ở chiếc ghế đặt sát cửa quay lưng ra ngoài tôi được đo thị lực. Mắt lành không có vấn đề gì. Tới mắt bị mờ cô y tá đứng cách xa ba thước đưa hai ngón tay tôi nói "Hai" cô đưa ba ngón tôi nói "Ba". Nhưng khi cô chỉ vào mấy chữ cái to nhất ở hàng trên cùng thì tôi nói: "Chỉ thấy là có chữ mà không đọc được là chữ gì". Cô y tá tỏ ra ngạc nhiên: "Sao kỳ vậy? Ngón tay thì thấy mà chữ lại không?". Nhưng cô chỉ nói thế rồi thôi. Lúc nhận lại sổ khám bệnh tôi thấy cô y tá ghi ở phần thị lực con mắt bị mờ của tôi: 3/10.

Tôi qua một góc phòng để được tiếp tục đo nhãn áp. Lại nhỏ thuốc lại được nghe cô y tá nơi đây - lớn tuổi hơn cô trước - ra "lệnh" nhìn thẳng vào một ngón tay của cô đưa ra gần và trước từng con mắt để cô dùng dụng cụ chuyên dùng mà đo. Cuối cùng tôi cầm tờ phiếu với hai

kết quả đo mắt qua ngòl ghế đối diện với chị bác sĩ tự động đặt cầm gác lên cái khung đỡ có thể điều chỉnh độ cao cho phù hợp với từng người bệnh hai mắt áp sát với ống kính mà từ phía bên kia chị bác sĩ sẽ nhìn vào để khám.

Chị bác sĩ xem phiếu đo mắt rồi quan sát khá lâu đáy mắt bị mờ của tôi qua kính chuyên dùng. Chị là một trong hai người đã mổ cho tôi hôm trước. Chị vẫn nhớ tôi. Lúc khám xong chị nhìn tôi hơi mỉm cười:

- Anh đã viết được bài hát nào tặng Khoa Đáy mắt chúng tôi chưa?

Tôi cười gượng đáp:

- Bác sĩ xem trong tâm trạng của một người bệnh thì làm sao tôi có thể nghĩ ra được một giai điệu ra hồn!

- Tôi đùa thôi mà. Tình trạng con mắt của anh có tiến triển tốt đấy. Anh cứ yên tâm nhé!

- Nhưng... cái bọt khí trong mắt tôi đến hôm nay gần hai mươi ngày rồi mà nó vẫn chưa tan...

- Trường hợp của anh có hơi đặc biệt đấy! Chúng tôi phải vá ba lỗ rách ở võng mạc của anh phải bơm khí dán hơi lâu nên có thể cái bọt khí sẽ tan chậm hơn các trường hợp bình thường khác. Nhưng không sao đâu anh cứ "sống chung" với nó thêm một thời gian nữa cho... vui. Chẳng có vấn đề gì đáng quan ngại cả...

Lại nhận toa thuốc mới lại nhận ngày hẹn lần tái khám sau tôi nói cảm ơn và chào chị bác sĩ ra về.

Anh lái xe hỏi thăm khi tôi ra tới:

- Bác sĩ nói mắt anh sao rồi?

- Có tiến triển khá! Một tháng sau lại tái khám!

- Thế là mừng lắm rồi. Vậy hôm nay tôi cho xe chạy bình thường không chạy chậm để tránh "xóc mắt" anh như mấy lần trước nữa nhé?

Tôi cười thay câu đáp.

Tôi không nói gì với anh lái xe tốt bụng vì đang cần trò chuyện với *bạn* mà *bạn bọt khí* à. Lúc ở phòng tái khám chắc *bạn* đã nghe rồi đấy. Chị bác sĩ bảo tôi cứ "sống chung" với *bạn* một thời gian nữa cho... vui! Thế *bạn* có "vui" không? Mà này tôi không xem bạn như "lũ" đâu!

Tôi đi bộ vượt qua con hẻm nhỏ vào đến nhà thì đã thấy anh bạn nhà văn ở Đà Lạt ngồi đợi sẵn. Bao nhiêu năm qua đi con hẻm vào nhà tôi ngày một xuống cấp nhưng cũng ngày một thân quen hơn. Những viên gạch tàu lót so le mạch xi măng lớn đã có nhiều viên bị bể bị cạy bỏ mà không được thay thế. Số còn lại thì đều mòn rỗ hoặc bám rêu. Chính trên con hẻm nhỏ này khi con gái tôi còn bé cháu đã nhiều lần bị trượt té. Cả tôi cũng từng có lần bị "chụp ếch" khi đi nhậu về khuya mà trước đó trời mưa lâm râm. Con hẻm đã trở thành một phần đời sống của tôi của gia đình tôi cùng những gia đình công nhân viên chức trong dãy nhà chục căn này chưa biết đến bao giờ mới có điều kiện "lên đời" ở một căn nhà khác. Điều nghịch lý là khi nó càng trở thành thiết thân thì ai cũng muốn chia tay nó!

Vợ tôi vừa nói vừa đứng lên nhường ghế cho tôi:

- Anh đợi anh hơn một tiếng rồi đó. Anh tái khám thế nào rồi?

Tôi trả lời mà không quên trách vợ:

- Bác sĩ bảo tiến triển tốt. Nhưng tháng sau vẫn phải tái khám. Nhà có khách sao em không gọi điện cho anh biết.

- Thì anh dặn đừng gọi ai dám gọi...

Anh nhà văn cười lớn:

- Hôm nay tớ bắt quả tang cậu rồi nhé! Một nam công chức không thực hiện bình đẳng giới...

Trong lúc vợ tôi ra sau bếp lo chuyện "hậu cần" thì tôi ngồi đối diện theo "lệnh" của anh bạn để anh "ngắm" dung nhan tôi trong bộ dạng một người bệnh. Nhà văn kết luận:

- Thật chẳng còn nhận ra nhạc sĩ tác giả "Sợi khói Đà Lạt" nữa. Sao mà khinh đời thế? Cậu đang chấp thiên hạ cả một con mắt đấy nhé!

Anh bạn nhà văn làm tôi nhớ đến những lần chúng tôi gặp nhau ở Đà Lạt. Tôi vốn là một người "hư" rượu không uống thì thôi chứ đã nhập cuộc thì cứ phải là "tới bến". Nhớ có lần đi giao lưu ở miền Tây ngồi quanh bàn tiệc rồi chủ nhà mới đi hỏi từng người khách:

"Ông mun hay sọc dừa?". Hỏi cho rõ ý thì biết "mun" là uống rượu tới say mới thôi còn "sọc dừa" là ngồi uống nửa chừng thì "chạy trốn" khi tửu lượng vẫn còn. Dĩ nhiên tôi nhận mình ở nhóm "mun" nên được xếp ngồi gần chủ nhà những ai "sọc dừa" ngồi phía xa để thuận lợi cho việc "tùy nghi di tản". Chính trong tiệc nhậu ấy lần đầu tiên tôi thử uống rượu bằng chén mà chỉ uống một hơi. May mà mình "hợp" với kiểu uống hảo hớn ấy. Ngồi uống với anh em văn nghệ sĩ Đà Lạt mà mình quen thân tôi vẫn "hu" như thế. Thịt trâu thịt cầy thịt tiểu hổ... thứ gì tôi cũng đòi uống rượu chứ không chịu uống bia. Và chỉ chịu kết thúc bằng một "chén".

Tôi hỏi anh nhà văn:

- Vang Đà Lạt hôm trước cậu hứa đem theo đâu rồi?

- Hôm trước tớ nói đùa thôi. Vang cũng là rượu chứ. Những mười bốn độ kia mà! Trong khi đó tớ biết cậu phải cố giữ "sức khỏe" cho cả hai con mắt.

- Thế lát nữa mình sẽ "nhậu" thế nào?

- Tớ đã bàn với bà chị đâu đó rồi! Cả nhà sẽ uống nước cốt trái cây tớ đem theo hai chai hàng ngoại kia kìa uống được lắm. Chỉ có điều này giá như có thêm một hai người bạn nữa thì tiệc chắc chắn sẽ vui hơn...

- Chứ không phải để sau khi ăn xong ở nhà tớ cậu "cấp độ" với mấy ông kia đi tìm rượu à?

- Khá lắm! Một là cậu rất thông minh còn hai là chắc cậu đã suy bụng ta ra bụng người. Một hay hai nào?

Chúng tôi cùng cười lên thành tiếng. Rồi tôi gọi điện thoại cho mấy người bạn...

Chín giờ tối anh bạn nhà văn gọi điện cho... vợ tôi để "xin phép" cho tôi được đến phòng anh ở khách sạn An Ninh giao lưu với mấy người bạn của anh trong đó có một anh là người làm thơ ở địa phương. Anh "bảo đảm" sẽ "trả" tôi về trước mười hai giờ đêm an toàn. Việc đi lại sẽ do anh bạn làm thơ đảm trách. Tôi nghe vợ tôi trả lời: "Trước giờ anh đi đâu là hoàn toàn tự do em đâu có quản". Sau cuộc điện đàm vợ tôi cười nói với tôi: "Bạn anh nói là lâu lâu tạo điều kiện cho em thực hiện bình đẳng giới!".

Anh bạn làm thơ ở địa phương tôi quen biết qua những lần hội họp tại hội Văn Nghệ chứ không thân. Anh ta kém tôi cả chục tuổi vốn là thầy giáo cấp hai đã chuyển qua làm cán bộ phòng văn hóa từ vài năm nay. Anh này có khá nhiều bài thơ được đăng báo chí địa phương mà theo nhận xét của một người "ngoại đạo" với văn học như tôi thì thơ anh có chất lượng từ trung bình trở lên đến khá nhưng chưa có bài nào vượt lên hẳn. Dạng làm thơ tầm như anh không hiểm nhưng cũng không phải là có nhiều ở địa phương. Anh đang rất nóng ruột xin vào hội chuyên ngành trung ương vì đã nộp đơn ba năm rồi mà vẫn chưa thấy chút động tĩnh gì. Gần đây tình cờ gặp nhau trong một cuộc họp anh nhà thơ này có dịp tâm sự với tôi: "Em định xin chuyển về công tác ở Văn phòng Hội Văn Nghệ tỉnh vì nghe nói làm việc ở đây sẽ có điều kiện tiếp xúc nhiều hơn với các anh nhà văn nhà thơ trung ương để tác động các anh ấy việc mình xin vào Hội. Ý anh thấy thế nào?". Tôi không nhớ lần ấy tôi đã trả lời ra sao. Chỉ biết tôi vốn không thích những ai tìm mọi cách để được kết nạp vào một hội sáng tạo cấp trung ương. Nó giống như một kiểu bon chen chạy chức chẳng hay ho gì!

Chúng tôi đến phòng nghỉ của anh bạn nhà văn. Ở đó đã có sẵn hai người mà tôi chỉ quen một người là nhà thơ Lê. Người kia anh nhà văn giới thiệu là giám đốc của một công ty tư nhân chuyên kinh doanh hàng hóa cho trẻ con chồng của một người bạn gái thân với vợ anh nhà văn. Trên bàn có một con mực nướng được xé nhỏ đĩa tương ớt đỏ mới được chấm vào một góc nhỏ kế đó là chai rượu ngoại hiệu Chabot mới lụng chút đỉnh. Chỉ có bốn cái tách uống trà cho năm người có mặt trong phòng. Anh giám đốc có hàm râu quai nón cạo nhẵn mái tóc đen nhánh đầy sinh lực mà tôi tin chắc là chủ nhân của chai rượu Tây đảo mắt nhìn quanh như để tìm cái gì đó thay cho cái "ly" thứ năm. Anh nhà văn ở Đà Lạt nhận ra nói luôn: "Đêm nay khách mời đặc biệt của chúng ta được miễn uống. Anh ấy vừa mồi mắt còn phải kiêng". Lúc ấy anh giám đốc mới thôi đảo mắt tìm kiếm. Tôi nhìn chai rượu ngoại. Nó làm bằng thủy tinh trong thân chai hình tròn cắt phẳng đáy hai mặt đẹp cổ cao. Cái dáng Tây sang trọng ấy thật lạc lõng giữa mấy cái tách uống trà kiểu Việt Nam. Tôi bỗng mỉm cười một mình khi nghĩ rằng chủ chai rượu cũng giống nó: một anh chàng làm kinh tế lạc giữa ba tay làm văn học nghệ thuật...

Hóa ra cuộc hội ngộ này có mục đích chính là để anh nhà thơ trẻ "khoe" bài thơ mình mới viết để tưởng nhớ một người bạn thân vừa qua đời mấy tháng trước. Anh nhà thơ địa phương

muốn được các "đàn anh" trong phòng này đặc biệt là anh bạn nhà văn ở Đà Lạt của tôi - người đã trở thành hội viên hội trung ương từ nhiều năm - nghe và góp ý để sửa chữa trước khi gửi bài thơ đến các báo văn nghệ!

Nhà thơ trẻ hăng giọng. Anh đọc chậm rãi và thuộc lòng bài thơ khá dài của mình có đoạn ngâm như một nghệ sĩ ngâm thơ chuyên nghiệp. Một đôi chỗ anh nhấn nhá biểu cảm quả có "đi" vào lòng người nghe.

Câu thơ cuối cùng được đọc với âm lượng nhỏ dần và sau đó là một khoảng im lặng. Có lẽ mọi người đều đã sẵn sàng vỗ tay tán thưởng thì đột nhiên anh nhà thơ trẻ bước như chạy đến một góc phòng hai tay bùng mặt quay lưng lại phía chúng tôi. Từ góc phòng đó vang lên mấy tiếng nấc. Quả tình tôi hoàn toàn không nghĩ đến tình huống đang diễn ra. Trong tôi cùng một lúc có hai ý nghĩ khác nhau xuất hiện. Đúng là bài thơ có phần gây xúc động cho người nghe và sự xúc động của tác giả người trong cuộc cao hơn một mức thể hiện qua những tiếng nấc là hợp lý hợp tình và có thể tin là thật. Nhưng sao cái cảm giác giả tạo của tiếng khóc hờ cứ lớn vồn trong đầu óc tôi? Ánh mắt của anh nhà văn bạn tôi của nhà thơ Lê cũng đầy ngò vực giúp tôi củng cố cái ý nghĩ thứ nhì này. Văn nghệ sĩ chúng tôi vẫn có thứ linh cảm đáng tin cậy. Chỉ có anh giám đốc râu quai nón là lặng người đi một cách thật tình.

Anh nhà thơ trẻ quay lại nói lời xin lỗi mọi người vì đã không cầm được sự cảm xúc. Anh giám đốc cầm một tách trà châm đầy rượu đứng lên mời anh nhà thơ:

- Nào! Mời anh cạn ly để mừng một tình bạn vĩ đại! Mừng một bài thơ nát lòng người!

Không thể làm khác hơn sau câu nói văn hoa nhưng thật lòng ấy mọi người cùng đứng lên nâng tách rượu.

Tôi vẫn ngồi tại chỗ đợi mọi người chạm ly rồi cạn ly xong và ngồi xuống chỗ của từng người mới với tay lấy một cái tách cạn tự rót cho mình nửa tách rượu:

- Xin phép cho tôi được uống cùng với mọi người!

Tất cả vỗ tay lớn. Nhưng tôi biết trong tiếng vỗ tay của anh bạn nhà văn và anh nhà thơ Lê có sự đồng cảm. Hình như họ hiểu là việc uống rượu của tôi cũng là... diễn!

Tôi nhất định từ chối không để anh nhà thơ trẻ chở về nhà với lý do mà mọi người còn lại đều ủng hộ là anh ta đã say và để bảo đảm an toàn nhà thơ Lê sẽ cùng chạy xe theo anh ta cho đến khi anh ta về đến nhà. Chai rượu Chabot chính anh nhà thơ trẻ là người uống nhiều nhất mà không đụng tới một miếng mực nướng nào! Tôi cũng từ chối cả lời mời của anh giám đốc muốn đưa mình về vì lý do nhà anh này ở ngược đường với nhà tôi. Mười một giờ hơn đường đêm đã vắng người qua lại nhưng xe ôm vẫn còn. Cậu trai chạy xe ôm đứng chờ khách dưới gốc cây bằng lăng đang độ lớn nhận ngay ra tôi. Trên đường chở tôi về cậu ta hỏi tôi:

- Dịp gần đây có mấy đợt thi ca hát mà em không thấy thầy ngồi chấm... Thú thiệt với thầy là em cũng có... đi thi vài lần nhưng chưa có lần nào em vô được tới vòng bán kết...

- À! Tôi phải mổ mắt rồi dưỡng bệnh nên chưa đi làm được...

- Vậy sao! Thầy mổ cườm nước cườm khô hay thay thủy tinh thể... ? Em nghe nói bây giờ người ta mổ mắt hay lăm cỡ nào cũng làm được ráo. Nghe đâu người cận thị nặng người ta cũng làm cho sáng mắt khỏi phải đeo kính... Chỉ có điều tốn kém lăm phải không thầy?

- ... Tôi phải mổ vì bị bong võng mạc...

- Võng mạc? Là cái gì vậy hả thầy?

Tôi từng nghe nhiều câu hỏi tương tự nên trả lời cho qua:

- À... một bệnh ở đáy mắt ấy mà...

Xe dừng bên lề đường. Cậu xe ôm nhìn vào con hẻm nhỏ thân quen của tôi chiều ngang gần hai mét sâu vài chục mét có một cái bóng đèn tròn bốn mươi oát treo lủng lẳng trên một cây gỗ cũ chôn xuống đất vào khoảng giữa hẻm tỏa ra một quầng ánh sáng lơ mờ nhưng vẫn nhận ra được dãy nhà trệt xây dựng từ những năm tám mươi đang xuống cấp trầm trọng. Về ngạc nhiên cậu xe ôm hỏi tôi:

- Thầy ở trong dãy nhà tập thể kia à!

- Thì đã sao? - Tôi tự ái hơi sáng giọng.

Có lẽ nhận ra thái độ của tôi cậu xe ôm ấp úng:

- Em... em xin lỗi... Tại vì em cứ nghĩ rằng một nhạc sĩ nổi tiếng như thầy thì phải có nhà riêng chứ...

Tôi dịu lại:

- Lương ba cọc ba đồng đành chịu vậy chứ biết làm sao!

Tôi lấy tiền trả. Cậu xe ôm nhất định không chịu nhận mà lên ga cho xe chạy thẳng. Đường như cậu ta muốn lấy hành động này chuộc lại cái lỗi đã lỡ lời khiến tôi phật ý.

Trời về khuya lành lạnh. Vợ tôi vẫn để cửa và để sáng đèn ngồi chờ.

- Sao anh lại về bằng xe ôm?

Tôi trả lời câu hỏi của vợ với ý muốn được chia sẻ:

- Cậu xe ôm nhận ra anh là giám khảo mấy cuộc thi mà cậu ấy từng tham dự thế là dù anh chưa gọi cũng nhất định đòi chở anh về cho biết nhà mình. Chuyện trò suốt đường đi cậu ấy cứ gợi ý xa gần nhờ anh giúp để vô được bán kết một cuộc thi ca hát nào đó sắp tới...

Vợ tôi chép miệng:

- Sao người ta cứ thích đi tìm cái không có thật của mình thế không biết!

Vợ tôi nói chẳng sai. Nhưng trong đầu tôi lại dấy lên một ý nghĩ khác mà không nói ra: "Nếu không thế thì sao gọi là cuộc đời!". Tôi lại nhớ đến anh bạn làm thơ vừa "diễn" ở khách sạn. Thế đấy! Người ta đi tìm cái không có thật của mình ở khắp mọi nơi có thể...

Sáng hôm sau anh bạn nhà văn đến nhà tôi từ giã để về Đà Lạt. Nhận "nhiệm vụ" chở anh đến nhà tôi rồi sau đó tiếp tục chở anh ra bến xe là nhà thơ Lê.

Tiền bạn ra tận lề đường đầu hẻm tôi không nén được tò mò đành hỏi anh nhà văn:

- Cậu quen tay nhà thơ kia trong trường hợp nào thế?

- Từ một hội nghị về văn hóa khu vực năm ngoái... Trong phần giao lưu anh ta đã lên đọc liền một mạch ba bài thơ của mình! Mọi người vỗ tay rất lâu sau mỗi bài để anh ta dừng lại nhưng lại bị anh ta hiểu lầm hoặc giả vờ hiểu lầm là mình được khen ngợi nồng nhiệt... Cuối cùng tớ phải bước lên sân khấu "diễn" màn tặng hoa rồi kéo tay anh ta cùng xuống. Thế là bọn tớ quen và... "thân".

Tôi vừa cười mỉm vừa lắc đầu nhẹ:

- Tớ vẫn không hiểu rõ là đêm qua anh ta "diễn" trước tụi mình để làm gì?

Nhà thơ Lê quay qua phía anh nhà văn Đà Lạt chen vào:

- Hẳn "diễn" cho tay giám đốc bạn của ông này xem đấy! Tôi dám cá là thế nào rồi hai tay này cũng sẽ kết bạn với nhau cho mà xem... Mà họ sẽ còn là bạn thân nữa kìa...

Anh nhà văn thêm:

- Tớ thì lại cho rằng hẳn đã nói thật. Hẳn cần bọn mình góp ý để hoàn chỉnh bài thơ gửi đăng báo thôi... Việc quen với tay giám đốc kia được coi như phần... lễ đột xuất!

Tôi cho là cả hai anh nhà văn nhà thơ bạn tôi đều nói đúng.

Đột nhiên chẳng ai bảo ai cả ba chúng tôi cùng cười thành tiếng một lúc. Nhưng chắc chắn ba tiếng cười của chúng tôi có ba ý nghĩa khác hẳn nhau.

CHƯƠNG 5

Giấc mơ sáng sớm ngày thứ hai mươi "tuổi" của bạn bọt khí:

Tôi đi du lịch. Không rõ địa điểm du lịch là nơi nào chỉ biết khách sạn mà đoàn chúng tôi được bố trí nghỉ đêm đầu tiên cất toàn bằng gỗ mà cao đến những năm tầng! Tôi và một nam du khách cùng "tua" được ghép ở chung một phòng tận lầu tư. Tất cả những người khác đều ở từ tầng hai trở xuống. Cô hướng dẫn viên giải thích với hai chúng tôi là cô rất muốn mọi người trong đoàn cùng ở tầng hai nhưng tiếc rằng số phòng không đủ lại xui xẻo là tầng ba đã có một đoàn khách khác đặt sẵn tất cả các phòng; vì vậy cô mong hai chúng tôi thông cảm. Giọng của cô hướng dẫn viên khá ngọt ngào lịch sự cộng với gương mặt khả ái có duyên nên chúng tôi nghe cũng lọt tai và dễ dàng thông cảm. Hai chúng tôi phải leo qua ba chiếc cầu thang gỗ mà những bậc thang rất cũ có cái đã bị lỏng đinh chưa biết sẽ rơi ra lúc nào! Thế mà hai chúng tôi cũng vừa vai khoác tay xách túi vali... từ dưới đất lên đến nơi một căn phòng chỉ cần tra chìa vào ổ khóa là cả ổ khóa lẫn tay nắm cửa đều... rơi xuống dưới chân.

Tôi thất vọng bước vào trong phòng quan sát hai cái giường đơn được trải nệm dra rất lịch sự trước khi dè dặt ghé ngồi lên một cái. Thật bất ngờ! Nệm tốt dường như còn rất mới. Gối thơm

mùi băng phiến. Tôi thả mình nằm dài trên giường một phút rồi ngồi dậy với tâm trạng thoải mái có cảm giác mình là anh chàng diễn viên trong đoạn phim quảng cáo một nhãn hiệu nệm giường thường chiếu trên truyền hình. Nhìn qua bàn nước cũng rất dễ hài lòng. Mặt bàn bằng kính dày màu trà ấm nước bằng sứ Bình Dương gạt tàn trong veo và sạch bóng. Anh bạn chung phòng mở tủ lạnh. Bên trong hai hàng đầy ắp nào bia lon nước bí nước tăng lực của mấy nhãn hiệu quen thuộc. Vừa bấm remote hình ảnh đã hiện ra trên ti vi màn ảnh LCD lớn âm thanh nổi. Thử một vòng thì thấy có đủ các loại đài trong nước và ngoài nước.

Với cảm giác dễ chịu và hài lòng tôi đẩy cửa bước vào toa-lét. Bước chân tôi cứng lại miệng tôi không khỏi kêu lên hai tiếng: "Trời ơi!". Sao ở tầng ba mà lại có loại hầm cầu tự hoại? Mùi nước tiểu bốc lên khai sức mũi! Tôi thối lui cùng lúc có tiếng nói của cô hướng dẫn viên vẫn rất ngọt ngào vang lên từ cái loa nhỏ gắn ở một góc phòng: "Thưa quý khách! Đoàn của chúng ta phải chuyển qua nơi khác vì phòng nghỉ nơi đây không đủ tiện nghi! Mời quý khách dọn đồ xuống gấp. Mười phút nữa xe sẽ lăn bánh lên đường! Trân trọng cảm ơn quý khách". Anh bạn chung phòng căn nhắc: "Mười phút thì làm sao kịp hả trời! Tôi vừa bỏ quần áo ra khỏi va li xong... Làm thế nào để vượt qua mấy cái cầu thang khi gió kia cho kịp giờ đây hả trời?". Tôi chỉ biết lắc đầu vội vàng thu vén hành lý lặng lẽ khoắc túi lên vai một tay xách cái vali nặng. Rồi anh em chúng tôi vội vàng xuống cầu thang. Tôi đi trước anh bạn kia theo sau. Cứ anh ta xuống đến đâu những bậc thang gỗ anh ta vừa rời chân liền long ra rơi xuống tận nền phòng trệt ngay trước quầy tiếp tân! Vội là thế mà khi chúng tôi xuống đến nơi thì xe chở đoàn đã lăn bánh trước đó mấy phút!

Cô tiếp tân kể:

- Em có hỏi còn ai nữa không thì chị hướng dẫn viên trả lời ngay là đủ rồi!

Anh bạn đi chung dậm chân giọng bức bối:

- Bọn mất dạy bọn lừa đảo mà! Cô tiếp tân! Cô gọi điện ngay cho công an đi... Tôi phải làm cho ra lẽ việc này mới chịu...

Tôi nhìn bộ dạng anh bạn kia vừa thấy tội nghiệp vừa thấy buồn cười... Nhưng lạ chưa! Tôi không nhìn lầm đấy chứ? Sao anh ta lại là Vĩnh bạn tôi đang làm việc ở công ty du lịch!

- Tớ nghỉ việc bên ấy rồi! Tớ về đi làm báo của ngành Giao thông.

Vĩnh tâm sự khi hai đứa tôi đứng chờ xe tắc xi trước cửa khách sạn. Lúc này cả hai đứa chúng tôi đều rất gọn gàng mỗi người chỉ còn một túi xách nhỏ đeo bên vai. Hai cái vali cồng kềnh đã... biến mất!

Tắc xi đến. Vĩnh chủ động nói tên địa điểm mà chúng tôi sẽ đến - mà tôi nghe không rõ - với cô tài xế có mái tóc bạch kim xoắn tít như dầm. Tôi chẳng quan tâm đến việc sẽ đến đâu cũng chẳng để ý lắm đến cô tài xế vì đã thống nhất "đặt tua" mới (!) với Vĩnh.

Xe bỗng rẽ vào một ngõ hẻm mà tôi ước chừng chỉ rộng có hơn một mét. Tôi kêu lên: "Dừng lại đi! Hẻm nhỏ thế kia thì làm sao xe vào được! Mà vào đó làm gì cơ chứ?". Vĩnh đập khế vào vai tôi: "Ông cứ bình tĩnh nào!". Còn cô tài xế thì cứ im lặng ôm vô lăng lại còn nhấn tăng ga. Chiếc xe lao nhanh hơn. Và kỳ lạ chưa! Nó len lách vào cái ngõ hẻm nhỏ xíu phía trước - y hệt cái ngõ hẻm vào nhà tôi trong dãy tập thể - thật ngon lành chẳng hề gây ra sự va chạm nào. Cứ như xe chạy đến đâu thì đường mở ra đến đó xe đi qua đường lại thu hẹp như cũ. Chiếc xe còn lách qua được cả cửa ra vào của nhà người ta trong hẻm lách qua phòng ngủ xuống bếp rồi thoát ra sân sau; rồi lại đến một con hẻm khác còn nhỏ hơn nữa... Mặc dù xe chạy "an toàn" như thế nhưng người tôi vẫn ướt đầm mồ hôi. Tôi lo lắng hỏi Vĩnh:

- Mình đang đi đâu vậy?

- Đi gặp một người bạn thân của tôi...

- Ai?

Chiếc xe thẳng gấp nhưng không có phản lực nào khiến chúng tôi phải nhào người về phía trước. Tôi nhìn ra bên ngoài: đó là một khoảng đất trống nằm giữa những tòa nhà cao tầng được xây dựng thành vòng tròn bao quanh mà không thấy con đường nào thoát ra.

Vừa bước xuống xe tôi đã bị hai bàn tay của ai đó bịt mắt với giọng nói quen thuộc: "Úy òa!". Khi hai bàn tay buông ra tôi chớp chớp mắt và vô cùng hoảng hốt thấy những hình ảnh phía trước chỉ còn là những hình ảnh vừa mờ vừa bị phóng lớn. Mà là trong cả hai con mắt!

Dẫu vậy tôi vẫn nhận ra người đã bịt mắt và "Úy òa" với mình chính là... thằng Lam! Vẫn là thằng bé mười lăm tuổi đen thui nhưng thằng Lam lúc này đang mặc một bộ veston màu trắng cổ áo thắt cà vạt đỏ trông rất phản cảm. Chưa hết nó còn đội cái mũ cao bồi cũng màu đỏ phía

trước có hai chữ *My love* màu xanh. Tôi tròn mắt nhìn thẳng *Lam* như nhìn một anh hề trên đường phố.

Nó ôm lấy tôi với sự vỗ vập của một người thân lâu ngày gặp lại cùng câu hỏi:

- Có bài hát mới nào về biển chưa hả anh nhạc sĩ?

Tôi hỏi:

- Đây là đâu?

Thằng *Lam* hất mặt lên đáp:

- Là *Thượng Hải* của *Trung Quốc*! Anh nhìn đi toàn là những toà nhà chọc trời!

Tôi giật mình tỉnh dậy!

Bạn bọt khí ạ!

Sự phi lý của những tình tiết trong các giấc mơ xem ra lại là một sự hấp dẫn đặc biệt. Tỉnh dậy nằm nán trên giường một lúc lâu tôi không nhắm mắt - vì theo kinh nghiệm thì giấc mơ sẽ dần biến đi - mà mở to mắt trong đầu hồi nhớ lại toàn bộ giấc mơ. Đây là một giấc mơ dài hiểm hoai và tôi nhớ được rõ từng chi tiết.

Chính vì thế mà ngay lúc "ôn" lại đến phần gần cuối của giấc mơ tôi vội vàng rời khỏi giường ngủ vào toa-lét để kiểm tra con mắt lành của mình xem có bị "lây" bệnh nhìn mờ và phóng đại như con mắt bị mổ hay không? May quá đó chỉ là bi kịch diễn ra trong giấc mơ còn thực tế thì chẳng có gì lạ xảy ra.

Thực ra thì cũng có. Đó là tỷ lệ giảm kích thước của *bạn bọt khí* ạ! Lần này là một sự giảm thể tích đáng kể dẫn đến sự giảm đường kính mà tôi dễ dàng nhận ra. *Bạn* chỉ còn là một cái bong bóng khí mà khi tôi cúi đầu thẳng góc với mặt đất rồi vẽ ra trên giấy thì sẽ có một cái vòng tròn lớn đường kính ba đơn vị bao quanh cái vòng tròn nhỏ nằm chính giữa có đường kính chỉ một đơn vị.

Tôi ngẩng đầu mắt nhìn thẳng phía trước. Ở tư thế này *bạn* nằm lẳng ở phía dưới nhãn cầu chỉ nhô lên thị trường một đường cong không đáng kể. Dầu thế những gì lọt vào tầm ảnh hưởng của *bạn* vẫn bị phóng lớn lên đôi phần.

Tôi ra phòng khách. Như thường lệ vợ tôi đã rời khỏi nhà đi đến nhà máy ở khu công nghiệp để làm việc từ lúc sáu giờ sáng. Nhà chỉ còn lại một mình tôi cho đến bốn giờ chiều khi vợ tôi đi làm về. Trên mặt sau tờ lịch ngày vợ tôi viết: "*Cơm chiên em để ở đầu bàn bếp. Trong cơm có cà rốt không hợp lắm nhưng nó bổ mắt. Anh nhớ lấy dưa leo trong tủ lạnh ra ăn thêm cho có chất rau*". Chậm rãi những bước chân - vì không thể đi nhanh mà cũng vì để "tiêu dùng" thêm thời gian - tôi đi xuống bếp. Tìm thấy đĩa cơm chiên tôi mở tủ lạnh lấy ra một trái dưa leo định cắt vài khoanh. Tôi đặt lưỡi dao vào trái dưa nhấn mạnh xuống thì cảm thấy dao đang cắt vào... không khí! Thì ra con mắt bị mổ đã khiến hình ảnh lưỡi dao nằm ở vị trí không chính xác nghĩa là tình trạng mà tôi phát hiện từ hồi ký nháy văn bản cô nhân viên hay "ạ" của phòng nghiệp vụ đem đến nhà hôm nào vẫn chưa được cải thiện. Còn may mà tôi chưa bị đứt tay.

Vừa ăn sáng tôi vừa nghĩ ngợi. Càng nghĩ càng thấy ngán những ngày dưỡng bệnh vô tích sự. Nhưng phải đến hơn tuần lễ nữa tôi mới "được" đi làm. Cơm chiên vốn là một trong vài món khoái khẩu của tôi dù rằng nó khô mà tôi lại thường ăn nhanh nên hay mắc nghẹn. Nhai thật nhẩn nha để tránh phải uống nước chữa nghẹn tôi vừa nhớ lại giấc mơ đi du lịch của mình.

Chắc chắn là cái vụ tới khách sạn chơi với anh *bạn* nhà văn ở Đà Lạt đã "gợi" ra giấc mơ ấy. Nhưng sao lại là cái khách sạn nhiều tầng làm toàn bằng gỗ sao lại có những bậc thang bước xuống tới đâu là rời ra tới đó? Chẳng lẽ đó là những gì tôi từng nghe *Vĩnh* kể về những "tua" phiêu lưu mà anh là hướng dẫn viên với bao nỗi thất vọng về việc chỉ cố "vét" tiền của khách mà không chịu đầu tư nâng cấp các cơ sở du lịch? Hay đó chính là hình ảnh căn nhà gỗ quá cũ của một người sắp đi nước ngoài đoàn tụ gia đình gạ bán cho vợ chồng tôi với giá rẻ mà ngay khi vừa đến nơi đứng trước căn nhà vợ tôi đã phải khẽ lắc đầu ra dấu cho tôi tìm cách từ chối khéo. Có lẽ chính là hình ảnh của căn nhà gỗ cũ ấy. Những cánh cửa ra vào cửa sổ đều là mẫu của thời những năm bảy mươi. Nền gạch bông hai tắc cũng chỉ có hai màu đỏ nâu và trắng mặt gạch đã lổ chỗ và không ít viên phai màu. Đặc biệt là cái cầu thang gỗ bước lên bậc nào cũng nghe tiếng ọp ẹp vang lên đe dọa. Còn cái sàn gỗ thì đã có tiếng mối đục nghe rào rào rợn người.

Sự có mặt của *Vĩnh* trong giấc mơ tôi giải thích là vì vợ chồng anh vừa ghé thăm tôi chiều

hôm kia. Hôm ấy anh có báo cho tôi biết tin là anh đã chuyển công tác nhưng không phải là qua làm báo cho ngành giao thông như trong giấc mơ mà là qua một đơn vị kinh tế. Anh tâm sự: "Làm du lịch mãi chán rồi. Tuổi tác chẳng còn bao lâu nữa đã về hưu nên tôi quyết định thay đổi môi trường làm việc để *refresh* lại chính mình ấy mà!". Lúc hai người đàn bà ra sau bếp Vĩnh hỏi nhỏ tôi: "Anh nghe tin gì về lão Trần chưa?". (Tôi chưa kể với bạn bọt khí là trước khi qua công tác ở ngành văn hóa có mấy năm anh Trần - người mà tôi mang ơn - công tác ở ngành du lịch và cũng là thủ trưởng của Vĩnh. Có điều Vĩnh gọi anh Trần là "lão" một cách hỗn hào thì lạ lắm!).

- Tôi nghỉ bệnh mấy tuần rồi. Anh em quen đến thăm cũng không nghe ai nói gì về anh... Sao? Có chuyện gì vậy?

- Lão vừa xây xong một căn nhà bốn tầng trên miếng đất mấy trăm mét vuông mới mua. Nghe nói là trừ tiền mua đất ra mọi khoản chi tiêu cho việc xây nhà trang trí nột thất lên đến mấy tỉ. Nhà xây xong *lão* không tổ chức tân gia viện có phải theo tập tục địa phương nhưng ai cũng biết là *lão* không muốn bị dòm ngó. Có điều... hà hà... tránh được vỏ dừa nhưng *lão* vẫn gặp phải vỏ dừa...

- Ông nói sao? Anh Trần gặp chuyện gì vậy?

- Ông đúng là đang nhìn đời chỉ bằng... một con mắt! Cả tỉnh này người ta đang ì xèo về vụ thứ trưởng Trần đánh bạc bị bắt quả tang. Có thể *lão* sẽ bị đình chỉ công tác trong nay mai thôi...

Tôi ngạc nhiên đến tròn mắt:

- Nhưng... sự thật thì thế nào?

- Tôi cũng chẳng biết. Nhưng tôi nghĩ... không có lửa thì sao có khói? Người ta kể rằng tin này được một tờ báo "xì" ra tuy chưa công bố rõ tên thật của người trong cuộc nhưng chỉ với một trích đoạn lý lịch trong bài báo ai cũng có thể biết đó đúng là cục phó Trần...

Uống cạn ly nước trà hoa cúc (của một người quen tặng tôi để uống cho "sáng mắt") Vĩnh lại hỏi tôi:

- Tôi biết ông là chỗ thân tình với *lão* Trần. Vậy ông nói tôi nghe thử xem nào! Ông có nghĩ là *lão* Trần cũng kiểm soát được khá với cái chức vụ cục phó của *lão* chứ?

Tôi còn chần chừ thì Vĩnh đã tự trả lời:

- Tôi thì tôi tin là có. Ông thử nhìn ra chung quanh đi. Anh lãnh đạo cảnh sát giao thông nọ đứng ở hậu trường cho người nhà ra đứng tên kinh doanh xe ben xe tải mà bà con gọi tắt là "xe vua". Anh giám đốc sở này sở nọ là chủ giấu mặt của nhà hàng A nhà hàng B có bia ôm karaoke ôm... Cấp trưởng phòng sở cũng tranh thủ tìm mua đất quy hoạch để bán kiếm tiền chênh lệch... Vậy thì một người như *lão* Trần thiếu bản lĩnh làm sao thoát khỏi cái vòng quyền - tiền ấy. Ở cương vị lãnh đạo như *lão* chẳng cần gợi ý người ta cũng tự đem tới nhà gởi món quà này cái bao thư nọ... Vấn đề là người được biếu có nhận hay không. Mà *lão* Trần thì tôi tin chắc nghìn phần trăm là... *lão* nhận tất! Mấy năm làm việc chung tính khí của *lão* tôi *rành sáu câu mà!*

Tới đây thì tôi không còn giữ được im lặng nữa. Giọng tôi xúc động nên run run:

- Anh nói có phần đúng. Nhưng với anh Trần thì tôi không nghĩ như anh đâu. Nghe nói anh có gia đình bên vợ có nhiều ruộng đất ở quê do ông bà để lại... Phía ba má anh cũng có mấy người làm ăn rất phát đạt...

- Thế còn chuyện đánh bạc bị bắt quả tang đang là thời sự *hot* thì sao?

Vĩnh vừa hỏi vừa cười rồi không để tôi kịp nói "Mới chỉ là lời đồn" anh đã khoát tay ra dấu và tự ngắt ngang bằng cách chuyển qua đề tài... con mắt bị mổ của tôi.

Vĩnh ở trong giấc mơ không khác gì ở ngoài đời. Anh xuất thân từ môi trường quân đội tính tình thẳng thắn ăn nói bồ bã và dứt khoát. Không biết rồi anh có thể thành đạt như ý trong môi trường kinh tế vừa chuyển qua hay lại tiếp tục phải bất mãn như ở lĩnh vực du lịch mà mình gắn bó gần hai chục năm qua. À! Tôi hiểu tại sao trong giấc mơ Vĩnh lại nói với tôi là anh chuyển qua làm báo rồi. Chắc chắn là vì anh kể chuyện báo chí viết về vụ cục phó Trần...

Điện thoại bàn reo vang. Tôi ra nghe khi chuông reo đến lần thứ ba. Từ đầu dây bên kia vọng ra giọng quát tháo:

- Mày làm cái gì mà tao gọi mấy tiếng mới chịu ra nghe vậy hả?

Tôi nhăn mặt cố bình tĩnh hỏi:

- Xin lỗi ai vậy? Tôi là nhạc sĩ...

Chưa nói hết câu tôi đã nghe tiếng cúp máy điện thoại của cái ông vừa hồ đồ vừa bất lịch sự nào đó! Thế đấy! Thỉnh thoảng tôi lại gặp chuyện bất ngờ như thế!

... Dầu sao cũng chẳng thể so với chuyện thằng Lam lại hiện ra trong giấc mơ mới nhất của tôi. Mà lần này nó lại có mặt ở tận Thượng Hải kia chứ! Thượng Hải cũng chẳng phải. Nó nói liều! Theo tôi được biết trên sách vở và truyền hình thì thành phố lớn của Trung Quốc này nằm hai bên bờ sông Hoàng Phố chứ đâu lại xây dựng thành một cái vòng tròn bao quanh một quảng trường chẳng có gì cả ngoài nền xi măng trộn sỏi cùng chiếc tắc xi chở tôi và Vĩnh? Lại còn cô tài xế có mái tóc xoăn tí nữa chứ... Phải rồi! Mái tóc xoăn ấy là của cô Tư Phú Lợi mà trong buổi đến thăm tôi vợ Vĩnh có nhắc đến đồng thời báo cho tôi biết là cô đang bị bệnh rất nặng sau chuyến đi nước ngoài tố cáo tội ác của Mỹ mà cô là một nạn nhân của chất độc màu da cam trở về.

Tôi vô cùng áy náy. Đó là người tôi từng tiếp xúc nhiều lần để hy vọng tìm được một cảm xúc gì đó đặc biệt ấn tượng trước khi viết một ca khúc về đề tài lên án chất độc màu da cam. Cô Tư là cán bộ cách mạng cựu trào. Thời thực dân Pháp cô đã thoát ly đi theo Việt Minh. Sau đó cô bị bắt và bị giam ở trại tù Phú Lợi nổi tiếng của miền Nam. Thoát tù cô vào rừng tiếp tục kháng chiến chống Mỹ và sau năm 1975 thì những triệu chứng đầu tiên của người bị nhiễm chất độc màu da cam xuất hiện trên thân thể cô. Nay nghe tin cô bệnh nặng mà tôi chưa đến thăm được tôi thấy mình thật có lỗi. Vì thế mà mái tóc xoăn của cô đã xuất hiện trong giấc mơ của tôi như một sự nhắc nhở?

Thằng Lam cũng nhắc tôi việc sáng tác ca khúc. Xem ra thằng bé nóng lòng muốn được "nghe" kết quả của bữa nó chiêu đãi tôi trong cái chòi nát ven biển Vũng Tàu đây! Được lắm cậu bé ạ! Tuy lần ấy chỉ là những món ăn chế biến từ con cá con cua biển chết ươn vì dầu tràn nhưng chắc chắn sẽ có một bài hát tuyệt vời về biển cho cậu nghe mà!

Tôi nói thầm với thằng Lam rồi sau đó tự cười mình. Tôi lẩn thẩn mất rồi! Cả lần trước và lần này chỉ là giấc mơ chứ có lần nào là thực tế đâu mà tôi lại phải băn khoăn đến thế!

CHƯƠNG 6

Con gái tôi về thăm nhà vào ngày thứ hai mươi ba "tuổi" của bạn bọt khí. Cháu năm nay mười chín tuổi đang học múa ở TP. Hồ Chí Minh. Là con gái một nhạc sĩ như tôi cháu có điều kiện tiếp xúc với sân khấu từ nhỏ. Sinh hoạt ở đội văn nghệ Nhà thiếu nhi tỉnh từ năm lớp Một có một thời gian dài cháu nuôi ước mơ lớn lên sẽ trở thành ca sĩ nổi tiếng được lãnh cát-xê cao để có nhiều tiền đem về "nuôi ba má". Nhưng qua vài lần theo dõi cháu xuất hiện trên sân khấu với những bài đơn ca tôi lựa lúc chỉ có hai cha con nhỏ nhẹ bảo cháu: "Tốt nhất là con chỉ nên tham gia hát tốp. Đơn ca và kể cả song ca đều không phù hợp với con". Cháu có vẻ buồn nhưng sau đó đã chịu nghe lời tôi... một nửa! Nghĩa là cháu không đơn ca cũng không song ca nhưng cháu từ chối hát tốp để chuyển hẳn qua đội múa. May quá cháu múa rất khá và dần dần trở thành solist của đội múa thiếu nhi tỉnh. Tuy nhiên đây lại là một điều khó nghĩ cho tôi mỗi lần tôi ngồi ở ghế giám khảo còn cháu thì ở trên sân khấu cùng bạn bè thi tài với các diễn viên học sinh khác. Thường tôi chọn cách để trống trên phiếu điểm của mình. Kinh nghiệm cho thấy ở các cuộc thi văn nghệ người ta hay nói - nhất là khi trả lời phỏng vấn của báo đài - là mình dự thi để học tập để rút kinh nghiệm... nhưng thực sự người nào đi thi lại chẳng có ít nhất một chút "máu ăn thua". Ở các cuộc thi văn nghệ thiếu nhi thì sự hồn nhiên của các em hầu như không phải nghi ngờ gì nhưng với các trưởng đoàn là người lớn thì khó mà "hồn nhiên" được khi họ sẽ phải đối mặt với "sếp" nếu dẫn "quân" trở về địa phương cùng một kết quả cuộc thi không khả quan như dự định!

Con gái tôi về đến nhà lúc mười giờ. Ngày thứ bảy nhưng má cháu vẫn phải đi làm buổi sáng. Nhà chỉ còn một mình tôi đang ngồi xem truyền hình với... một con mắt. Nghe lời bác sĩ tôi vẫn để cho con mắt bị mổ được nghỉ ngơi bằng cách đeo kính kẹp miếng gạc che bên mắt phải.

- Mấy giờ má mới về vậy ba?

- Chắc cũng phải sau mười hai giờ. Mà con hỏi làm gì?

- Con tính ra chợ mua ít món ăn. Ba à ba có phải kiêng ăn món gì không?

- Bác sĩ thì bảo không cần kiêng khem gì cả. Nhưng má con vẫn bắt ba phải kiêng đồ biển...
- Vấn đề là... ba có... thèm không?
- Thèm chứ! Ba thèm mực ống hấp gừng chấm tương đồ lắm rồi...
- Vậy để con mua về làm cho ba ăn nha! Nếu má về thì con nói là con không biết nên đã lỡ mua về... Cứ vậy đi nha ba!

Con gái tôi vẫn thế. Cháu luôn đón được ý của tôi để chiều chuộng. Có một lần cháu thủ thi với tôi: "Ba biết không hồi xưa khi ba khuyên con không nên đơn ca con giận ba lắm đó. Mãi tới khi phát hiện ra năng khiếu múa của mình con mới hết giận ba. Còn bây giờ thì con biết ơn ba nhiều lắm. Con mới lên thành phố học chưa được bao lâu mà đã được một vũ đoàn nhận cho cộng tác vì họ biết tiếng ba. Nhờ vậy mà con có thêm tiền ăn học đỡ phải dựa dẫm hoàn toàn vào ba má...". Nói một hồi dài như vậy xong cháu ngừng một chút rồi lại nói tiếp: "Mai mốt con sẽ kiếm nhiều tiền để... nuôi ba má!". Lại dừng một chút rồi lại tiếp: "... và cũng để mua nhà cho gia đình ta ở nữa". Cháu chỉ nhắc lại chuyện về ước mơ làm ca sĩ nổi tiếng của mình ngày bé cho vui không ngờ lại khiến tôi xúc động. Phải rồi. Hơn hai mươi năm làm việc cần mẫn tôi vẫn phải cùng vợ con ở nhà tập thể chưa có lấy một miếng đất một căn nhà mà mình đứng tên làm chủ. Tôi đã "vô sản hóa" con người mình đời sống mình đúng như lời khuyên "Đại khái là..." của anh Trần. Còn anh thì lại mua thêm đất xây được nhà nhiều tầng và có thật là anh đã đánh bạc đến tiền tỉ...?

Con gái tôi đi chợ. Về nhà cháu xuống bếp tranh thủ làm ngay món mực hấp rồi dọn lên cho tôi nhắm với một lon bia Heineken ướp lạnh. Cháu nháy mắt với tôi:

- Con chúc ba ăn... lén ngon miệng.

Cháu xuống bếp tôi khui lon bia và gấp miếng mực hấp đầu tiên chấm vào cái chén tương đồ để cạnh đĩa mực.

Cửa nhà chợt mở và ánh sáng ngoài trời ủa vào cùng lúc với vợ tôi.

- Trời! Sao anh lại ăn đồ biển?

Tôi lúng túng vì bị bắt quả tang đang... phạm pháp! Còn chưa biết nói năng thế nào để tự biện hộ thì tiếng vợ tôi lại vang lên:

- Anh! Anh ngủ quên à?

Tôi giật mình tỉnh dậy.

Hôm nay đúng là ngày thứ bảy. Trước mắt tôi đúng là vợ tôi. Kim đồng hồ đã vượt qua con số mười hai. Máy truyền hình vẫn mở và đang là phần tin tức của VTV1.

Vậy là chuyện con gái tôi về thăm nhà và tôi được chiêu đãi món mực hấp gừng chỉ có trong... mơ! Quá đáng tiếc!

Vợ tôi đưa cho tôi một phong bì không dán kín của Công ty mình. Bên ngoài phong bì chỗ Kính gửi tên tôi được viết bằng bút bi xanh với nét chữ khá đẹp có lẽ là của một cô gái hoặc ít ra cũng là của một phụ nữ. Nhưng chắc chắn không phải của vợ tôi.

- Gì vậy em?

- Công đoàn tụi em mời anh cố vấn cho chương trình văn nghệ của Công ty sẽ dự hội thi văn nghệ công nhân tuần tới. Anh đọc thư đi.

- Nhưng... mắt mũi anh còn như thế này...

- Em có nói nhưng các anh chị ấy bảo là chỉ làm phiền anh chừng một tiếng đồng hồ thôi... Chương trình chỉ dài có ba mươi phút... Anh cứ đọc thư đi đã. Mà... anh ăn gì chưa?

- Anh ăn gói mì rồi. Được rồi em làm gì thì cứ làm đi! Anh sẽ đọc thư...

Tôi mở lá thư in vì tính trên giấy A4 thử nheo mắt lành để đọc bằng mắt bị mờ. Nhưng con chữ hiện ra mờ mờ. Tôi di chuyển tờ giấy đến gần hơn. Tôi đã đọc được những dòng chữ nhưng sao những nét thẳng những đường cong của các mẫu tự đều biến thành những nét gãy ngoằn ngoèo. Lấy một đường kẻ thẳng để lần lượt nhìn bằng từng con mắt kiểm tra tôi nhận ra rất rõ: không còn đường thẳng trong con mắt bị mờ đang hồi phục của tôi mà chỉ là một đường gồ ghề nhẵn nhúm!

Vợ tôi trở lại:

- Anh thấy sao? Có thể giúp Công ty em được không?

Tôi kêu lên:

- Nguy rồi! Anh không còn thấy rõ đường nét nữa.

- Anh nói gì? Cả hai mắt của anh...?

Tôi giải thích rõ hơn. Nghe xong vợ tôi thở phào:

- Chắc sau một thời gian nó sẽ trở lại bình thường thôi... Gì thì cũng phải có thời gian anh a...

Tôi nhận lời giúp vì hai lẽ. Một là bởi vợ tôi đang là phó chủ tịch Công đoàn ở đó. Hai là việc tôi được nhờ cũng nhẹ nhàng. Chỉ gọn gàng là có ý kiến về từng tiết mục và nội dung chương trình cái gì được cái gì cần sửa chữa nâng cao để các diễn viên nghiệp dư tập luyện thêm trước khi bước lên sân khấu thi tài cùng các đơn vị bạn.

Vợ tôi rất mừng vội gọi điện thoại cho người phụ trách đội văn nghệ ở Công ty. Tôi nghe câu cuối vợ tôi nói trước khi cúp máy:

- Được rồi! Chị sẽ nói ảnh chuẩn bị. Chị nhớ rồi. Sáu giờ rưỡi chiều mai...

Tôi không sao có thể yên tâm về việc con mắt bị mổ không nhìn được đường nét thẳng thớm. Buổi chiều con gái tôi về thăm nhà thật. Tôi nhắm tính thì cháu đã về đúng lịch hai tuần một lần. Có lẽ nỗi mong con về tiềm ẩn trong "bộ nhớ" của tôi đã xuất hiện thành hình ảnh trong mơ. Hai má con cháu chỏ nhau đi siêu thị để mua sắm gì đó đồng thời cũng hứa hẹn sẽ làm một bữa nóng sốt cho gia đình chiều cuối tuần. Hai má con vừa đi được một lát thì tôi bắt đầu "khảo sát" kỹ hơn về con mắt của mình. Tôi nhìn đi nhìn lại cây thước kẻ nhựa thẳng tắp theo chiều dọc. *Bạn* dù kích thước đã giảm vẫn nhô lên ở phía dưới nhãn cầu phóng lớn một đoạn hình ảnh cây thước. Nhưng cả đến chỗ bị phóng đại ấy cạnh cây thước kẻ cũng hiện ra gồ ghề như vỏ thân cây thay vì phải là một đường thẳng.

Tôi không thể bình tĩnh. Tìm số điện thoại của chị bác sĩ đã mổ và tái khám cho mình tôi gọi để xin được tư vấn. May cho tôi là đã gặp được ngay người cần gặp. Chị bác sĩ giải thích cho tôi hiểu rằng đó là hệ quả của sự thoái hóa các tế bào ở "điểm vàng" sau mổ. Tình trạng này sẽ có rất ít hy vọng cải thiện. Lời khuyên mà chị bác sĩ dành cho tôi là: "Anh hãy bình tĩnh hãy chấp nhận *sống chung với lũ* vậy thôi". Tôi buồn bã nói cảm ơn và uể oải đặt máy xuống.

Bữa cơm chiều cuối tuần có cả món mực hấp gừng mà tôi bị "cấm" thời gian qua nhưng tôi ăn chẳng thấy ngon miệng. Con gái tôi nhận ra vẻ mặt dầu dàu của tôi tò mò hỏi. Rồi vợ tôi cũng vào cuộc. Tôi lắc đầu bảo là không có gì chỉ vì thiếu... bia! Vợ tôi nói:

- Anh chịu khó kiên thêm một thời gian nữa đi. Giữ càng kỹ thì càng tốt cho con mắt của anh mà...

Đang rầu rĩ mà tôi cũng phải phì cười khi nghĩ rằng mình đang là một đứa trẻ được... mẹ dỗ dành!

- Chào anh nhạc sĩ! Mắt anh có chuyện gì rồi phải không?

- Vâng! Tôi vừa phát hiện ra một việc và rất lo lắng. Con mắt mổ của tôi không nhìn thấy đường thẳng nữa. Đường thẳng nào cũng trở thành gồ ghề gãy khúc...

- Anh nhìn chữ nhìn các nét cong cũng vậy chứ gì?

- Vâng! Đúng rồi... Tuy vẫn đọc được chữ nhưng tất cả đều bị méo mó... Tại sao vậy hả bác sĩ? Liệu tình trạng có thể cải thiện được không?

- Anh hãy bình tĩnh nghe tôi giải thích. Là thế này: vùng trung tâm của võng mạc được gọi là hoàng điểm tức là "điểm vàng". Đó là nơi có các tế bào thị giác giúp ta nhìn rõ chi tiết của mọi vật. Ở người lớn tuổi hoặc trường hợp mổ như của anh lượng máu đưa các chất dinh dưỡng đến vùng hoàng điểm ít hơn khiến nó không còn làm tốt nhiệm vụ ghi nhận các chi tiết nữa. Y học chúng tôi gọi là sự thoái hóa hoàng điểm...

- Tôi rất muốn biết như vậy tình trạng thoái hóa này có thể cải thiện được không?

- Anh ạ các tế bào thị giác cũng giống như các tế bào thần kinh khác không có sự hồi sinh hay tái tạo. Vì vậy trên nguyên tắc tình trạng thoái hóa hoàng điểm sẽ không thể cải thiện được. Cũng theo lý thuyết thì nó sẽ ngày một nặng hơn và sáu mươi phần trăm sẽ chuyển thêm qua mắt còn lại khoảng sau năm sáu năm. Nhưng ta vẫn chưa hết hy vọng vì vẫn còn bốn mươi phần trăm trường hợp không chuyển dịch và vẫn có thể làm cho bệnh chậm tiến triển.

Im lặng và tôi không giữ được tiếng thở dài.

- Anh đừng buồn. Tôi vừa nói là vẫn còn hy vọng làm cho bệnh chậm tiến triển kia mà. Những chất như vitamin C vitamin E beta-carôten kết hợp với ôxit sắt và đồng được chứng minh

là rất tốt cho trường hợp này. Tôi sẽ gửi toa thuốc về địa chỉ nhà anh. Anh cứ theo đó mà mua về dùng. Còn như có thể thì anh lên bệnh viện tôi sẽ tái khám trước hạn cho anh...

Lại im lặng và tôi lại thở dài.

- Anh nhạc sĩ... anh có nghe tôi nói không đấy?

- Có... Tôi vẫn nghe... Cảm ơn bác sĩ. Tôi chờ toa thuốc của bác sĩ...

- Tôi sẽ gửi ngay. Chúc anh sớm bình phục.

Trong toa thuốc:

1. Ocuvite Lutein (1 hộp 60 viên)

- Uống mỗi lần 1 viên trong bữa ăn.

- Ngày uống 2 lần.

2. ...

3. ...

Tài liệu trên mạng Internet:

- Mắt chúng ta hoạt động giống như một cái máy ảnh. Vồng mạc của mắt tương đương với phim được lắp vào phía sau máy ảnh. Nhưng điểm khác nhau là ở trên phim tất cả mọi điểm đều có cùng một độ phân giải trong khi ở vồng mạc vùng hoàng điểm có "độ phân giải" cao hơn các vùng chung quanh vì vậy nó giúp mắt nhìn rõ hơn các chi tiết của vật ta nhìn.

- Bệnh thoái hóa hoàng điểm tăng dần theo tuổi. Trước 55 tuổi bệnh chỉ có tỷ lệ 1% dân số mắc phải. Từ 65 đến 75 là 10% và sau 75 tuổi là 30%. Những người ít hơn 55 tuổi bị thoái hóa hoàng điểm có thể còn do một nguyên nhân khác nguyên nhân lão suy.

- Tự kiểm tra thị lực bằng lưới Amsler như sau: Dán bảng lưới Amsler lên tường ngang tầm mắt (hoặc cầm trên tay) - Đeo kính vào (nếu đang dùng kính) - Che mắt chưa kiểm tra - Mắt kiểm tra nhìn vào điểm trung tâm của hình vẽ. Kết quả: nếu nhìn thấy tất cả những đường kẻ là đường thẳng và những hình vuông có cùng một kích thước thì mắt bình thường. Nếu thấy có sự thay đổi hình dạng của đường kẻ (biến dạng mờ mất màu) có những vùng tối hoặc những vùng bị biến mất thì có thể đã bị thoái hóa hoàng điểm.

- Vitamin C E beta-caroten và chất kẽm nếu được dùng ở liều cao có thể làm chậm tiến trình phát triển của bệnh thoái hóa hoàng điểm. Tuy nhiên các nhà khoa học vẫn chưa rõ tác dụng ngăn chặn này là kết quả của sự phối hợp các chất trên hay chỉ do một vài chất trong số đó.

Trên Thanh Niên Online:

... Thuốc hiện nay đang được sử dụng tại bệnh viện mắt TP HCM là Ocuvite Lutein có cấu tạo gồm các vitamin và các protein cần thiết cho sự hoạt động của các tế bào thị giác.

... tháng 6 năm 2006 Cục Quản lý dược phẩm và thực phẩm Hoa Kỳ (FDA) đã cho phép dùng thuốc tiêm Lucentise trong điều trị bệnh lý thoái hóa hoàng điểm tuổi già... Theo các thử nghiệm lâm sàng của FDA thì các bệnh nhân được điều trị với Lucentise có thị lực cải thiện hay ổn định nhiều hơn so với nhóm đối chứng không sử dụng (25% so với 5%). Như vậy rõ ràng đây không phải đã là câu trả lời cuối cùng cho việc điều trị bệnh lý thoái hóa hoàng điểm tuổi già.

... Hiện nay Lucentise chưa có trên thị trường Việt Nam.

Những dòng ghi trên mặt sau mảnh giấy bọc thuốc lá:

- Không thể cưỡng được những gì tạo hóa đã xếp bày.

- Cuối đời nhạc sĩ Bach cũng bị mù. Mình sẽ giống ông ta. Trừ tài năng và sự nổi tiếng.

- Cứ coi như sẽ còn năm năm nữa để làm việc. Liệu có dành dụm đủ tiền để có thể xây dựng được một căn nhà riêng dẫu chỉ là nho nhỏ?

- Sẽ phải suy ngược những đường gãy khúc ngoằn ngoèo thành đường cong đường thẳng. Nhưng đâu phải trước mắt mình chỉ gồm toàn những đường thẳng đường cong! Sẽ khó đây! Giữa thật và ảo giữa thẳng ngay và khuất tất... Không khéo lại đánh giá sai như người đời đã tạo nên quá nhiều oan khiên hoặc vô tình giúp thẳng ngu thành giỏi!

CHƯƠNG 7

Đêm thứ hai mươi lăm ngày "tuổi" của bạn bọt khí.

Tôi đi ngủ sớm vào lúc chín giờ rưỡi tối.

... Vì ngày hôm sau tôi phải đi thi. Đó sẽ là buổi thi quan trọng quyết định việc tôi có được nhận vào làm việc ở công ty tin học Chính Xác một công ty nổi tiếng nhất tỉnh về ngành công nghệ thông tin hay không. Trong thông báo người ta cho biết tôi sẽ phải vẽ một bản vẽ phối cảnh bằng bút kim trên giấy "can" và chép một bản nhạc ba bè bằng chương trình soạn nhạc Encore để tính thời gian.

Tôi rất yên tâm về việc chép nhạc. Ở tỉnh này tôi là một trong vài người đầu tiên biết sử dụng phần mềm Encore. Trước tôi một anh nhà báo đã biết làm do nhu cầu chế bản báo đòi hỏi; nhưng sau này anh ta ít làm hơn vì chuyên về chữ và hình ảnh trong khi tôi biết sau lại sử dụng hầu như hàng ngày nên chẳng mấy chốc đã trở thành... chuyên gia trong lĩnh vực này. Chắc chắn tôi sẽ vượt qua thử thách ở phần chép nhạc.

Phần vẽ phối cảnh tôi cũng có sự tự tin. Thuở còn đi học trung học tôi được học môn hội họa như một môn học nhiệm ý. Nói thật bạn đừng cười mỗi lần phải vẽ bằng màu nước tôi rất sợ và thường bị điểm thấp nên đôi khi phải "nhờ" bạn bè vẽ thay rồi "trả công" tui nó bằng ly đá bào nhân sia-rô hoặc sương sâm sương sáo. Nhưng môn vẽ phối cảnh bằng bút chì trên giấy trắng không dòng kẻ thì tôi lại là "số một" trong lớp.

Vấn đề của tôi lúc này là giữ gìn sức khỏe để ổn định tâm lý khi vào phòng thi.

Tôi ngủ rất ngon. Năm giờ sáng tôi thức dậy làm vệ sinh cá nhân vừa xong ra đến phòng khách thì vợ tôi đã pha sẵn cho một ly cà phê. Tôi nhấp cà phê nhăn mặt kêu lên:

- Sao cà phê lại ngọt thế này?

Vợ tôi từ dưới bếp lên đặt lên bàn tôi một chén... chè đậu xanh:

- Anh ăn đi...

Tôi trợn mắt:

- Sao em lại cho anh ăn điểm tâm bằng chè?

Vợ tôi giờ một ngón tay trở dứ dứ trước mặt tôi y hệt cử chỉ thường làm với con gái tôi lúc cháu còn nhỏ và đang... hư:

- Đi thi thì phải ăn chè đậu phải uống cà phê nhiều đường mới "có đường" mới "đậu" được! Anh ráng một chút đi mà. Ăn xong sẽ có thưởng...

Vợ tôi đặt lên bàn một phong bì của Công ty bên ngoài có ghi: "Bồi dưỡng tư vấn văn nghệ" và con số hai trăm ngàn:

- Đây phần thưởng! Kèm theo việc được uống rượu được ăn hải sản một bữa!

Tôi ngoan ngoãn làm theo lời "day" của vợ lừa mấy miếng lớn cho hết chén chè rồi sau đó uống một hơi hết tách cà phê ngọt ời là ngọt!

Tôi ngồi vào phòng thi cùng vài thí sinh nữa. Tất cả đều còn ở độ tuổi thanh niên chắc họ là những sinh viên khoa đồ họa trường mỹ thuật mới tốt nghiệp. Chỉ có tôi là già nhất: năm mươi tuổi! Tôi nhập bài hát với những ngón tay "múa" trên bàn phím thay vì phải rê mouse để đặt từng nốt nhạc lên các dòng kẻ như đám thí sinh trẻ. Tôi hoàn thành phần thi của mình trong mười phút trước sự ngạc nhiên của mấy vị giám khảo! Họ cho tôi chuyển qua thi phần vẽ phối cảnh trước. Bản vẽ mẫu được đưa ra. Tôi nhìn một lượt lòng mừng khắp khởi vì nó chẳng có gì phức tạp lắm. Tôi bắt đầu đặt thước cầm cây bút kim trong tay chấm điểm chấm đầu tiên trên tờ giấy "can". Ngòi bút kim trượt đến một vị trí không phải vị trí tôi muốn nó đặt lên. Không sao tôi điều chỉnh lại vị trí rồi kéo một đường thẳng. Sau một lúc miệt mài làm việc với cảm giác khá hài lòng tôi nhắc cây thước lên để kiểm tra những gì mình vừa vẽ. Trán tôi đổ mồ hôi: tất cả các đường kẻ đều không thẳng! Dù sao tôi cũng phải cố gắng hoàn thành bài làm của mình. Lúc xong xuôi lưng áo tôi ướt đầm như người vừa đi đường gặp mưa!

Kết quả được công bố ngay sau buổi thi nửa tiếng đồng hồ. Trước đó các thí sinh trẻ đều nói với tôi: "Thế nào chú cũng đậu". Tôi ngượng ngùng nói: "Bài thi vẽ phối cảnh của tôi tệ quá...". Tôi chưa kịp nói gì về những đường kẻ không thẳng trên bản vẽ của mình thì đã nghe một cô gái nói: "Chú khiêm tốn nói thế chứ cả đến bài thi vẽ của chú cũng rất đẹp...". Tôi cố tìm sự giả dối nơi đôi môi con gái nơi ánh mắt học trò của người vừa nói với mình mà chỉ nhận ra sự chân thật. Nghĩ một chút tôi "à" một tiếng trong đầu. Phải rồi. Tôi vẫn vẽ những đường thẳng đấy chứ. Chẳng qua là mắt tôi nhìn chúng thành những đường gồ ghề! Hay quá! Nếu như vậy thì tôi đậu chắc

rồi!

Đại diện ban giám khảo đứng trước các thí sinh công bố kết quả. Đó là một trung niên đeo kính gọng vàng mặc áo thun cổ bẻ và chân chỉ đi sandal trông giống như anh bảo vệ ngoài cổng chứ không phải một quan chức của phòng tổ chức hành chính. Ông ta trình trọng nói:

- Thừa toàn thể các bạn thí sinh. Thật đáng tiếc khi tôi phải tuyên bố là không có thí sinh nào của buổi thi hôm nay được chấm đậu! Mời tất cả các bạn ra về. Xin cảm ơn tất cả các bạn đã tham dự cuộc thi tuyển của công ty chúng tôi. Hẹn gặp lại lần sau.

Tôi hết sức ngạc nhiên. Vừa định lên tiếng khiếu nại thì anh Trần chợt xuất hiện. Anh vẫn mặc bộ veston màu mỡ gà quen thuộc mỗi khi dự hội nghị đâu có bị đình chỉ công tác nhiệm vụ cục phó như Vĩnh kể! Anh kéo tay tôi ra hành lang giọng trách móc:

- Tại sao cậu không chịu làm theo lời tôi dặn dò hả?

- Nhưng... Anh đã dặn em điều gì?

- Trời ơi là trời! Thì việc phải gặp người ta trước và đưa cho người ta một phong bì dày dày một chút chứ còn việc gì nữa... Thế cậu nghĩ thời buổi này là thời buổi nào đây?

Tôi không nghĩ rằng người đang đứng trước mặt tôi lại là anh Trần. Anh Trần của tôi đâu phải là người như thế này!

Một cái vỗ vai mạnh khiến tôi giật mình quay lại. Đến lượt Vĩnh với cái đầu đinh và nụ cười khinh mạn bảo tôi:

- Ông đã tin lời tôi chưa? Lão Trần bây giờ khác ngày trước nhiều lắm rồi! Lão đâu còn là một nhạc sĩ viết bài hát ca ngợi quê hương nữa. Lão đã biết lươn leo kiếm chác như nhiều ông "đầy tớ" biến chất khác rồi. Chứ không thì lấy tiền đâu lão xây cái nhà mấy tầng cao ngất trời kia? Tiền đâu lão ngồi vào chiếu bạc tiền tỉ bị ghi hình ghi âm kia...

Như là Vĩnh còn muốn nói nữa. Nhưng một giọng rất trẻ đã chen ngang:

- Này anh nhạc sĩ! Mắt anh đã khá hơn chưa? Đã nhìn thấy rõ hơn chưa?

Thằng Lam trở lại với cái quần cụt "nối khố" áo thì thay đổi là một cái áo thun dài gần phủ hết quần cụt có in hai chữ "Nha Trang" và hình hai cây dừa. Vẻ mặt nó vừa nghiêm vừa dữ dằn cứ như một ông thầy giáo đang truy bài học trò. À! Cái thằng này hỗn! Nó là ai mà dám hỏi tôi như thế chứ? Mà dường như câu hỏi của nó còn hàm thêm một ý khác nữa chứ chẳng phải chỉ hỏi thăm tình trạng con mắt của tôi.

Nhưng tôi chưa kịp nói gì với cái thằng nhóc mười lăm tuổi gốc ở Vũng Tàu kia thì nó đã biến mất như anh Trần như Vĩnh đã biến mất để anh nhạc sĩ bạn tôi ở Vũng Tàu hiện ra với chiếc Attila và nụ cười hớn hở làm rung rung mái tóc bạc dài phủ vai:

- Lên xe tôi đi. Tôi mới chuộc cái xe bị đua nóng hôm nọ về. Ta ra Bãi Sau làm mấy ve cho nó mát ruột! Ông bận khoản làm gì lời nói lảng nhảng của thằng Lam hấp tấp độ ấy chứ... À này! Tôi biết có một nơi có món cây quay ngon tuyệt... Mắm tôm ở đó cũng thuộc hàng thượng đẳng. Hay là tụi mình ra đó...

Tôi leo lên ngồi sau chiếc Attila mà anh bạn nhạc sĩ gầy như bộ xương cách trí đã ngồi sau tay lái thì thấy nó chỉ còn là... chiếc xe đạp!

Tôi tỉnh dậy xem đồng hồ thì mới mười một giờ đêm. Nằm mở mắt một lúc để hồi nhớ lại giấc mơ rồi tôi thức dậy ra phòng làm việc mở máy vi tính.

Lâu lắm rồi tôi mới ngồi với cái máy quen thuộc của mình. Thời buổi công nghiệp hiện đại này máy móc hầu như có thể thay cho tất cả. Trước đây mỗi khi đang đi trên đường mà nảy ra một giai điệu mới tôi dừng xe lại lấy bút ra ký âm vào tờ giấy kẻ nhạc lúc nào cũng để sẵn trong túi áo sau đó khi về nhà sẽ chép lại để lúc nào thuận tiện hoặc có cảm hứng thì phát triển tiếp. Từ khi sắm được cái máy ghi âm kỹ thuật số tôi chỉ việc hát và ghi luôn giai điệu vào máy về nhà mới ký âm vào một *new file* trong phần mềm Encore sau đó cứ tha hồ "khai thác". Nhưng máy móc cũng làm cho người ta lười dần đi. Tôi ít cầm đến cây đàn ghi-ta ở nhà đến những chỗ biểu diễn cũng lười dạo thử một bài nhạc trên những cây organ của các bạn nhạc công đem theo như thói quen nhiều năm trước đó...

Nhưng vào lúc này tôi không ghi nốt nhạc nào trong phần mềm Encore mà mở một file Word chọn cỡ chữ lớn đến size 18 để ghi lại... giấc mơ vừa trải qua của mình. Một ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu tôi. Ừ nhỉ! Sao tôi không thử tập... viết văn. Trước mắt chỉ cần ghi lại trung thực và đầy đủ những gì đã xuất hiện và tạo thành giấc mơ như giấc mơ vừa rồi rồi để

đó. Biết đâu sau một thời gian tôi sẽ có được một tập "giấc mơ" xuất bản và trở thành một hiện tượng văn học mới "nổi gót" ông diễn viên Mạc Can thành... nhà văn "trẻ"!

Tôi ghi lại giấc mơ nhìn màn hình máy vi tính bằng con mắt lành. Con mắt bị mờ có *bạn bọt khí* trong đó thì tôi bảo vệ bằng một miếng gạc che lại. Lúc viết xong đọc lại "tác phẩm" có độ dài khoảng hai trang màn hình tôi mỉm cười hài lòng với khả năng diễn đạt bằng chữ của mình. Rồi tôi ngồi im lặng liên tưởng giữa giấc mơ và thực tế. Tôi quyết định sẽ ghi cả sự liên tưởng này vào "tác phẩm".

Tại sao lại có chuyện tôi đi thi xin tuyển dụng vào một công ty tin học? Ở tỉnh tôi không có công ty tin học nào mang tên Chính Xác như trong giấc mơ vậy đó ắt chỉ là... mơ (Hẳn rồi!). Nhưng công ty tin học của tỉnh thì có khá nhiều nơi tôi quen biết. Tôi nhớ ra rồi! Có thể chứ! Vào một buổi đi chấm thi karaoke cho đơn vị công nghiệp mà tôi kể ở phần đầu anh nhạc sĩ cùng trong ban giám khảo có nói với tôi rằng anh ta có một người bạn vừa xin được giấy phép mở một phòng thu âm nhạc và đang cần một nhạc sĩ cộng tác công việc chủ yếu là viết phối khí các bài hát do khách hàng đến thu âm để làm đĩa CD cá nhân. *"Công việc ấy tôi không làm được vì tôi chuyên nghiên cứu âm nhạc nhưng nó lại rất phù hợp với anh. Nếu anh nhận lời tôi sẽ giới thiệu với bạn tôi ngay"*. Anh bạn rất sốt sắng và tôi cũng rất mong có một việc làm thêm ổn định để có thêm thu nhập cho vợ con đỡ vất vả đồng thời dành dụm lo chuyện nhà cửa nhưng tôi chưa thể trả lời dứt khoát thì đã xảy ra chuyện mắt tôi phải mờ.

Tôi ghi phần "lý giải" vào máy.

Chuyện Vĩnh xuất hiện rồi chuyện anh Trần trách tôi thì chắc chắn là từ vụ *"Một cục phó đánh bạc bị bắt quả tang"* mà vợ tôi đã tìm mượn được tờ báo đưa tin đem về đọc cho tôi nghe hồi tối này sau khi hai vợ chồng cơm nước xong xuôi.

Chúng tôi bàn tán khá lâu về chuyện anh Trần. Tôi đã không còn chăm chăm bên vực anh ấy nữa vì một khi sự việc đã được đưa lên mặt báo như thế kia dù vẫn chưa xác định danh tánh thì cũng đã tương đối rõ. Nhưng một mặt tôi vẫn cầu mong rằng ông cục phó đánh bạc bị "lên" báo không phải là anh Trần mặt khác lại nghĩ rằng nếu đó đúng là anh thì chắc hẳn phải có một lý do gì đó có thể biện hộ đã khiến anh Trần phải ra nông nổi này? Rồi một lúc tôi buột miệng: *"Hay là anh ấy bị gài bẫy? Sắp hết nhiệm kỳ rồi Quốc Hội sẽ duyệt nhân sự mới của Chính phủ mà anh ấy có thể là ứng cử viên chức vụ Thứ trưởng..."*. Sau đó tôi bám lấy đó mà "tranh luận" với vợ đến nỗi vợ tôi cuối cùng cũng phải xiêu theo ý tôi.

Trở lại với giấc mơ tôi nghĩ về anh bạn nhạc sĩ và thằng nhóc Lam ở Vũng Tàu. Đây là hai "nhân vật" thường tái hiện trong giấc mơ của tôi đặc biệt là thằng Lam. Lần này nó dám "lên lớp" tôi nói xách mé tôi *"...đã nhìn thấy rõ hơn chưa?"*. Có lẽ không phải là lời thằng Lam mà là lời của Vĩnh hay biết đâu chừng chính là lời của phần lý trí trong tôi nói với phần tình cảm của mình về chuyện anh Trần...

Tôi ngồi lặng im trước máy vi tính. Một cách vô thức tôi bấm chọn mở phần mềm ACDSee để xem ảnh. Từ ổ dữ liệu D tôi chọn - cũng một cách vô thức - thư mục "hội nghị" rồi vào Tools chọn Slide Show. Những bức ảnh lần lượt xuất hiện trên màn hình của hội nghị sơ kết công tác đời sống văn hóa. Có đến mấy bức ảnh của anh Trần: ảnh anh đang phát biểu chỉ đạo ảnh anh bắt tay giám đốc sở Văn hóa ảnh anh chụp chung với phòng nghiệp vụ mà tôi đứng sát một bên với nụ cười thật tươi...

Hết một lượt những bức ảnh được chiếu lại lần thứ nhì. Tôi vẫn dán mắt vào những hình ảnh của một ngày cách nay ba tháng. Mới có chừng ấy thời gian thôi ngắn ngủi quá mà sao đã xảy ra bao nhiêu chuyện. Con mắt phải của tôi bị mờ khiến tôi phải nằm nhà đã gần ba tuần lễ. Anh Trần thì trở thành "nhân vật" thời sự của các tờ báo... Tôi không muốn tin những gì đang diễn ra là sự thật...

Một giờ sáng tôi tắt máy vi tính tắt đèn bàn để đi ngủ tiếp. Vợ tôi vẫn say giấc để phục hồi sức khỏe sau một ngày hôm trước có lẽ vất vả với công việc ở Công ty. Tôi đếm cừu hy vọng giấc ngủ sẽ sớm đến với mình. Tôi nghĩ về cô Tư Phú Lợi với mái tóc xoăn và tự hứa sẽ đến thăm cô ngay sau khi đi làm việc lại. Tôi cũng cố nghĩ về những hình ảnh đẹp để hy vọng sẽ có một giấc mơ với những gì an lành nhất...

CHƯƠNG 8

Tôi đi làm việc lại. Chuyển công tác đầu tiên của tôi là đến một xã của người dân tộc thiểu số thực hiện công trình sưu tầm dân ca của dân tộc này trong năm ngày. Tối nay tôi chuẩn bị để ngày mai trở về thành phố. Cô nhân viên hay kết câu bằng tiếng "a" gọi điện báo cho tôi biết là có xe chở người đi làm việc ở xã gần đó xong việc sẽ ghé lại đón tôi về. Tôi nhắm tính xe chạy với tốc độ trung bình từ thành phố đến vùng này phải mất hơn hai giờ chờ đón mọi người tập trung đông đủ rồi khởi hành sớm nhất cũng phải bảy giờ rưỡi sáng nghĩa là tôi chỉ phải sẵn sàng trước chín giờ ba mươi phút. Cũng nghĩa là sáng hôm sau tôi chuẩn bị vẫn dư sức kịp.

Thế nhưng tôi vẫn chuẩn bị từ tối hôm nay theo thói quen "việc gì làm được trước thì cứ làm trước". Đồ đạc tôi mang theo lúc đi chỉ có một cái túi hành lý nay thì trong phòng trọ ở trên bàn dưới góc giường... lĩnh kính bao vật nọ vật kia sưu tầm được kể cả quà tặng của bà con dân tộc.

Hồi chiều tôi đã phải đi bộ đến mấy tiệm tạp hóa trong xã mới mua được thêm hai cái túi hành lý để "gọn hóa" mớ đồ đạc lĩnh kính kia. Sắp xếp một lúc rồi cũng xong. Nhìn đồng hồ thấy mới tám giờ tối tôi chợt nhớ đến một việc liên tìm điện thoại di động để gọi về nhà.

La quá chiếc điện thoại Nokia đời cũ màu đen không có chức năng chụp ảnh rõ ràng là tôi mới sử dụng sau lúc ăn cơm chiều ở tiệm cơm để trả lời lời mời đi uống cà phê của cậu "ca sĩ" người dân tộc trong xã không còn thấy trong túi quần phải của tôi nữa. Hay là tôi đã bỏ quên nó ở tiệm cơm rồi? Tôi nghĩ thế nhưng vẫn đi tìm quanh trong phòng. Tôi tìm trong ngăn kéo bàn dưới chiếu trong túi đựng quần áo rồi lục tung cả hai cái túi hành lý mới mua. Chiếc điện thoại vẫn không tìm thấy.

Khép cửa tôi đi bộ ra tiệm cơm cách chỗ ở vài mươi mét. Nghe hỏi bà chủ quán có dáng người phúc phịch trả lời ngay:

- Thầy vừa đứng lên về là em ra dọn bàn liền. Nếu thầy bỏ quên thế nào em cũng thấy ngay mà. Nhưng hông có. Hay là thầy về kiểm lại trong phòng coi sao...

Tôi trở lại phòng trọ và không khỏi giật mình khi đẩy cánh cửa không khóa bước vào. Sao tôi lại có thể thiếu cảnh giác đến thế: đi ra khỏi phòng mà không khóa cửa. Phải rồi! Tôi sẽ đến tìm ở quán cà phê. Lần này trước khi đi tôi cẩn thận khóa trái cửa phòng.

- Mời thầy vô... Có bàn trống ở phía trong kia kìa thầy...

Cô chủ quán đánh môi son đậm đơn dả mời.

- Tôi mới uống cà phê hồi chiều ở đây cô quên rồi sao... Tôi quay lại để hỏi thăm... Xin lỗi... Không biết tôi có bỏ quên chiếc điện thoại di động ở đây không...?

- Điện thoại hả thầy? Hông có đâu thầy ơi! Hồi nào giờ ở quán em cũng có mấy người bỏ quên điện thoại em đều giữ để trả lại. Nhưng từ chiều tới giờ thì hông thấy...

Một giọng đàn ông lớn tuổi từ trong góc quán vang ra:

- Ông thầy ơi! Coi như ông thầy mất máy rồi! Có nhặt được người ta cũng nói không mà!

Lập tức từ chỗ sau quầy giọng cô chủ quán không còn chút ngọt ngào mà chuyển hẳn qua âm sắc đánh đá chanh chua:

- Nè! Ông Sáu tui hông có gây chuyện với ông đó ghen! Ông nói ai nhặt được máy rồi lấy luôn? Hả!

Người đàn ông trong góc quán cất tiếng cười lớn:

- Tao nói "người ta" là nói chung chung chứ có nói bây đâu? Có tật hay sao mà bây giật mình lẹ vậy? Mà... bây nói hả hả với ai! Hả cái thằng cha bây chớ! Dám nói hỗn với cha chú bây à?

Tôi quay ra chẳng thiết để ý đến những gì xảy ra trong quán cà phê khi cô chủ quán rời khỏi phía sau quầy tiến tới phía người đàn ông mà chắc hẳn sau đó sẽ có một cuộc đôi co nảy lửa giữa hai người.

Tôi chán nản mở cái túi hành lý đem theo từ nhà thử tìm thêm lần nữa cầu may. Lúc rũ cái áo khoác một vật màu hồng bỗng rơi xuống giường. Đó là một chiếc điện thoại di động! Tôi cầm trong tay vật lạ vừa xuất hiện mà ngẩn ngía. Nó đúng là một chiếc điện thoại di động nhưng không phải chiếc Nokia màu đen của tôi. Một thoáng qua trong suy nghĩ tôi đoán rằng vào lúc nào đó ở tiệm cơm tôi đã bị đổi máy. Hoặc cũng có thể chiếc máy cũ của tôi vẫn nằm trong túi áo khoác và kẻ gian đã đổi vào lúc tôi đi vắng lần trước không khóa cửa.

Tôi nhìn vào màn hình của chiếc máy màu hồng. Nó cũng là một sản phẩm của hãng Nokia nhưng không rõ đời nào. Về như đây là loại dành cho phụ nữ vì sự nhỏ gọn của nó. Trên màn

hình cột báo dung lượng pin còn khá đầy cột sóng phía bên kia cũng rất tốt. Tôi quyết định bấm số máy ở nhà mình để gọi. Một âm thanh rè rè trong máy vang lên khi tôi áp chiếc máy vào sát tai. Rồi kể đó là giọng của một nam phát thanh viên đài Tiếng nói Việt Nam đọc bản tin thời sự lúc chín giờ!

Sao lạ vậy? Tôi cầm máy trước mặt. Rồi tôi bấm lại số máy nhà mình. Lần này thì tôi nghe tiếng đàn ghi-ta bập bùng đệm cho giọng ca của một nữ ca sĩ nào đó hát bài "Diễm xưa" của Trịnh Công Sơn.

Lần thứ ba tôi gọi vào máy của con gái thì nghe đúng giọng của con tôi trả lời nhưng với một nội dung chẳng đâu vào đâu: "Ba ơi! Chừng nào thì nhà mình xây nhà nhiều tầng như nhà bác Trần?"

Tôi thật sự hoảng sợ. Cái máy điện thoại màu hồng mà tôi đang cầm trên tay là cái máy... ma? Nó vượt khỏi tay tôi khi tôi chưa buông ra và rơi xuống nền nhà tách ra thành hai phần vỏ và ruột. May mà sau đó không có tiếng nổ!

Suốt đêm hôm ấy tôi chỉ chợp mắt được một lúc.

Sáng hôm sau xe đón tôi đến sớm hơn tôi dự đoán. Lúc tám giờ rưỡi. Cậu lái xe giúp tôi chuyển hành lý lên rồi cho xe lăn bánh ngay. Tôi về nhà trước mười một giờ tự mở cửa vào nhà vì vợ tôi còn làm việc ở Công ty. Tôi xếp hành lý vào một chỗ ra bàn nước định pha một ấm trà thì trông thấy chiếc máy điện thoại di động hiệu Nokia màu đen quen thuộc của mình nằm trên đó!

Không biết ai gọi tôi đúng lúc này tiếng nhạc mặc định của chiếc máy vang lên cùng ánh đèn nhấp nháy nơi màn hình.

Tiếng điện thoại gọi đến. Tôi choàng tỉnh nhìn đồng hồ treo tường thì thấy kim đồng hồ chỉ đúng ba giờ chiều. Tôi đã ngủ một giấc trưa quá dài và một giấc mơ mới vừa chấm dứt một giấc mơ ban ngày hiếm hoi.

Hôm nay là ngày thứ ba mươi "tuổi" của bạn đó bạn bọt khí. Đời người tuổi ba mươi ngày xưa người ta bảo là "tam thập nhi lập" tuổi lập thân vững vàng. Tuổi ba mươi của tôi đến vào lúc tôi vừa tốt nghiệp khoa sáng tác Nhạc viện. Ấy là tin mừng "đại đăng khoa" của tôi dù chỉ là tin mừng đến chậm. Anh Trần khi ấy còn làm phó giám đốc sở Văn hóa đã tổ chức một bữa tiệc nhỏ gồm toàn những người thân để chúc mừng tôi. Trong tiệc ấy anh nói với tôi: "Cậu còn phải phấn đấu để được đứng vào đội ngũ của Đảng. Đây mới là một chặng đường có thể nói đại khái là đầy cam go và thử thách. Nhưng tôi tin rằng cậu sẽ vượt qua và sẽ đạt được ý nguyện. Hãy cố gắng hết sức nhé!". Lúc ấy tôi đã vô cùng xúc động về những gì mà anh Trần ưu ái dành cho tôi.

Bạn bọt khí ạ ba mươi ngày tuổi của bạn tôi ví như ba mươi tuổi của nửa đời người. Đây là tuổi người ta đã trưởng thành có con cái sức khỏe cũng chuẩn bị chuyển qua một giai đoạn khác mà sự suy giảm là định hướng. Thể tích tuổi "ba mươi ngày" của bạn trong mắt tôi vẫn thể đã giảm đi nhiều nhưng vẫn còn "qua lại" tùy theo góc độ cái nhìn của tôi. Có khác với vài hôm trước là bạn không chỉ nhỏ đi mà còn vỡ ra một phần hình thành một cái bọt khí con bám vào phía ngoài phần bọt khí lớn. Tôi mỉm cười khi nghĩ rằng bạn đã có tin mừng "tiểu đăng khoa" và sinh nở được một "đứa con" xinh xắn cùng vui đùa bên trong con mắt phải của tôi. Ủ nhỉ! Sao lại không thể là như thế! Đã bảo mỗi cuộc đời đều có sinh ra có mất đi thì chuyện "sinh nở" đâu phải là chuyện lạ!

Không như trong giấc mơ trưa tôi vẫn chưa hết thời gian nghỉ dưỡng bệnh. Tôi vẫn phải trải qua những ngày buồn chán vì những gì tôi có thể làm ở nhà chiếm quá ít thời gian. Căn phòng hai mươi bốn thước vuông như mọi căn phòng khác được gọi là "nhà" trong dãy nhà tập thể này trước đây đôi khi bị xem là chật hẹp với ba thành viên nay chỉ còn lại hai và trong thời gian này khi vợ tôi đến Công ty làm việc thì chỉ còn một mình tôi đã trở thành quá rộng... Chỉ những lúc nhớ đến bạn đùa vui cùng bạn tôi mới cảm thấy là trong nhà mình có đến hai "người" (hoặc ba "người" nếu coi như bạn vừa có "bé tí"). Trong giấc mơ mất điện thoại con gái tôi đã xuất hiện bằng giọng nói và câu hỏi "... chừng nào nhà mình xây nhà nhiều tầng như nhà bác Trần?" chắc hẳn là bởi bài báo mới nhất về vụ "Một cục phó bị bắt quả tang đánh bạc" mà tôi đọc sáng nay. Bài báo này "giới thiệu" với mọi người khá chi tiết về tài sản cơ ngơi của cục phó T. (báo vẫn viết tắt tên người như thế) với nào là đất đai ở tỉnh A. nào là căn hộ chung cư cao cấp ở Thành phố C. đàn gấu gửi nuôi ở một trang trại thuộc tỉnh B.; đặc biệt là

ngôi nhà bốn tầng mà ai cũng biết là nói về ngôi nhà của anh Trần xây trên mảnh đất mới mua còn chưa lấy sổ đỏ.

Cũng sáng nay anh bạn làm thơ trẻ trong tỉnh đến thăm tôi hỏi thăm rất nhiều về anh bạn nhà văn của tôi ở Đà Lạt. Thật lòng tôi không muốn tiếp chuyện anh bạn trẻ này - vì sợ lại phải chứng kiến anh ta "diễn" trở gì đó - nhưng vẫn phải công nhận là nhờ có anh ta mà tôi "tiêu pha" được khá nhiều thời gian trống trải của mình. Anh ta khoe với tôi là cách nay hai ngày anh ta vừa đến thăm văn phòng Công ty của tay giám đốc mới quen đêm trước và được tay này lấy xe hơi chở đi ăn trưa tại một nhà hàng lớn sau đó còn chiêu đãi một vé mát-xa "tử tế". Anh ta nói thêm với tôi: *"Khi nào anh đi làm việc lại em sẽ "thiết kế" một buổi gặp gỡ với tay giám đốc kia. Em bảo đảm là hẳn ta sẽ chiêu đãi anh một buổi ra trò! Anh biết không! Hẳn đang ao ước có một bài hát viết về Công ty của hẳn. Anh mà nhận lời viết thì có là hẳn trúng số. Mà anh thì ít nhất cũng phải kiếm được chục triệu tiền nhuận bút!"*. Để chứng minh cho câu chuyện của mình là có thật anh ta đã lấy điện thoại ra gọi cho "bạn" giám đốc rồi chuyển qua cho tay kia nói chuyện với tôi. Tôi nói miễn cưỡng vài câu rồi trả máy cho anh nhà thơ trẻ.

À! Tôi nhớ ra rồi... Màu hồng chính là màu của chiếc điện thoại của anh bạn làm thơ trẻ kia nên nó đã đi vào giấc mơ của tôi. Cả bản tin thời sự của đài Tiếng nói Việt Nam bài hát "Diễm xưa" cũng đều có thật: chúng vang ra từ chiếc máy cát-xét mà tôi mở suốt thời gian ngồi "hầu" chuyện người khách bất đắc dĩ!

Sau khi tiễn khách ra về tôi gọi điện cho anh bạn nhà văn ở Đà Lạt. Anh đang ngồi lai rai thịt cày với mấy người bạn cất tiếng cười ha ha khi nghe tôi kể chuyện.

- Này! Lần sau có gặp lại cậu cứ nói với hẳn là tớ vừa nhận được tin hẳn sắp được kết nạp vào Hội Nhà văn rồi nhé! Rồi cho số điện thoại của tớ để hẳn liên lạc trực tiếp... Chắc hẳn hẳn sẽ vù lên Đà Lạt với tớ để ba hoa kể chuyện tay giám đốc. Sẽ có nhiều màn tiếp theo vui lắm đấy...

- Thôi cậu đừng có đùa trên sự mong ngóng chờ đợi thật lòng của người ta như thế... Tội lắm...

- Hà hà... Tôi lội sông tôi trôi... Còn lội sông nào thì lúc con mắt của cậu bình yên hẳn lên đây đánh chén thịt cày với tớ tớ sẽ chỉ cho... hà hà... Quên mất dạo này trên đây đang phát triển mạnh món tiểu hổ xem ra cũng ngon miệng dù đa số tiệm chỉ làm hai món xào lăn và lẩu. Lên đây tớ sẽ dẫn đi tìm tiểu hổ để thử... Còn rượu hả? Cứ yên tâm đi sẽ có rượu Ama-Công chính hiệu cho cậu uống... Để đền bù cho bà xã trong thời gian bệnh hoạn vừa qua chứ...

CHƯƠNG 9

Tôi đón ngày thứ ba mươi hai tuổi của *bạn bọt khí* từ ba giờ ba mươi phút đúng lúc những hình ảnh cuối cùng của giấc mơ rạng sáng biến mất. Đến bây giờ tôi đã trở thành quen thuộc với những giấc mơ hầu như xuất hiện hằng đêm của mình. Tôi nhớ là có đọc ở đâu đó về chuyện một nhà văn nước ngoài nổi tiếng ông kể rằng ông đã mắc một "căn bệnh" lạ là đêm nào cũng nằm mơ. Tôi cười một mình khi nhớ lại ý nghĩ hôm nào rằng sao mình không chịu khó ghi lại những giấc mơ để biết đâu sẽ thành một ông "nhà văn trẻ" như nghệ sĩ Mạc Can. Cái ý nghĩ ấy xem ra cũng... có lý đấy chứ phải không *bạn bọt khí*? Bởi tôi còn hơn cả ông Mạc Can ở chỗ cũng mắc cả "căn bệnh" lạ như của ông nhà văn nổi tiếng thế giới kia nữa cơ mà!

Vào tuổi ba mươi hai của tôi anh Trần vừa nhận chức giám đốc sở còn tôi thì được lệnh chuyển từ Trung tâm Văn hóa lên phòng nghiệp vụ nhận nhiệm vụ một chuyên viên về âm nhạc. Vào thời gian ấy gia đình tôi phải ở nhà thuê mỗi tháng lương của hai vợ chồng đều bị "sút mẻ" một khoản đáng kể cho việc trả tiền thuê nhà. Chính anh Trần đã can thiệp để chúng tôi được dọn về ở trong một phòng của dãy nhà tập thể hiếm hoi còn sót lại của địa phương với tiền thuê nhà tượng trưng và gia đình tôi đã ở cho đến ngày nay. Nhiều người thường gọi đùa tôi là "cậu út" của anh Trần. Mà thật ra thì cũng gần gần như thế. Chỉ trừ chuyện "chức tước" và "tiền bạc" còn thì việc gì anh Trần cũng đối xử với tôi như với một đứa em. Vợ chồng tôi đến nhà anh chơi ngày nghỉ ngày Tết được anh và cả gia đình anh - chị Trần cùng hai cháu một trai một gái - xem như người nhà. Tôi thường nhắc vợ tôi và sau này cả con gái tôi khi cháu đến tuổi hiểu biết rằng gia đình mình chịu ơn anh Trần nhưng nhất định không "dựa hơi"

không dựa vào uy tín địa vị của anh mà làm bất cứ việc gì có tính lợi dụng. Không ít lần có những người cần nhờ vả anh Trần tìm đến tôi năn nỉ tôi làm trung gian - dĩ nhiên là tôi sẽ được nhận tiền lót tay - nhưng tôi đã gạt thẳng. Có lẽ anh Trần nghe biết những chuyện ấy anh càng tỏ ra quý gia đình tôi hơn.

Mấy ngày nay liên tiếp trên các báo chuyện về Cục phó T. được khai thác khá kỹ. Tôi đọc không sót một bài nào và cảm thấy rất buồn vì những việc mà không hiểu bằng cách nào các phóng viên biết được thì chuyện nào tôi thấy họ viết cũng đều đúng cả. Trừ chuyện về ngôi nhà nhiều tầng được xây trong thời gian tôi đi học một khóa nghiệp vụ dài ngày ở Hà Nội và khi nó xây xong thì tôi phải vào viện mổ mắt... Có phóng viên còn lý giải việc đánh bạc của anh Trần bằng việc kể lại tài đánh bài của anh hồi còn chiến đấu ở trong rừng: *"Thời gian ấy việc đánh bài chỉ là giải trí và cũng chẳng có tiền để bài thành bạc. Bây giờ thời thế đã khác. Trước hấp lực của đồng tiền cục phó T. đã không giữ được mình..."*.

Qua đó tôi càng buồn hơn. Báo chí của ta cứ khi có một vụ việc gì tương đối nổi cộm là đua nhau khai thác đến từng chân tơ kẽ tóc. Người có chút công trạng cũng xúm nhau khen lên tận mây xanh. Rồi lúc họ bị phát hiện tiêu cực lại "đánh" họ xuống tận bùn đen. Lần này anh Trần khó mà gượng nổi trước những ngôi bút chỉ thích xung phong tập thể kia...

Tôi tin rằng những gì tôi thu nhận vào bộ não những gì tôi suy nghĩ trong những ngày này kết hợp với một phần kỷ ức đã làm nên giấc mơ mà tôi sẽ kể cho bạn bọt khí nghe dưới đây...

Tôi chở vợ tôi trên chiếc xe gắn máy Hàn Quốc cũ của mình đến nhà ông trưởng phòng tài vụ sở Văn hóa để dự tiệc mừng ông vừa có tập thơ được in ở một nhà xuất bản trung ương. Tuy vậy tập thơ của người mà vợ chồng tôi sắp đến dự tiệc chúc mừng in ra không phải để bán mà chỉ để tặng. Bởi vậy một bản tặng có chữ ký của tác giả còn quý hơn vàng!

Hết con đường trải nhựa tôi rẽ xe vào một con đường đất chỉ nhỏ vừa đủ cho một chiếc xe hơi đi qua. Đường lại có nhiều ổ gà đọng nước của cơn mưa từ tối hôm trước. mấy lần xe tôi sụp ổ gà nước văng tung toé ướt cả chân. Tôi hỏi vợ tôi: "Em có bị ướt không?". Tiếng vợ tôi từ phía sau: "Không! Không ướt! Cũng không bị văng ra khỏi xe!". Tôi không khỏi ngạc nhiên vì kiểu cách trả lời thiếu chủ ngữ này không phải là cách nói quen thuộc của vợ tôi; mà cả cái giọng nói cũng không giống. Tôi muốn ngoái đầu lại để "kiểm tra" xem có đúng là vợ tôi đang ngồi phía sau hay không nhưng tôi không thể vì hàng loạt ổ gà trên mặt đường phía trước buộc tôi phải chú ý tránh nếu không muốn bị té xe cả hai người phải "đo đất". Lưng tôi bỗng lạnh toát khi nghĩ rằng người ngồi sau xe không phải là vợ mình! Đi mất mấy trăm mét rồi tôi cũng đến sân nhà ông trưởng phòng một cái sân rộng hàng trăm mét vuông đã có hàng chục chiếc xe gắn máy lớn nhỏ dựng ở một góc. Ngôi nhà hai tầng của ông khoe mình sau hàng cau kiểng đang trở bóng với những chùm đèn màu nhấp nháy phía ngoài những bóng đèn tròn tỏa ánh sáng ấm áp phía trong.

Tôi dựng xe xong xuôi rồi mới quay lại để cùng vợ tôi vào nhà. Nhưng tôi chẳng thấy "bà xã" đâu mà lại thấy... thằng Lam! Nó mặc áo sơ-mi dài tay có cài khuy măng-sét may bằng vải kẻ caro hai màu xanh trắng mặc quần tây màu đen và chân đi giày đánh xi bóng lộn. Tôi trở mắt nhìn thằng Lam trong bộ dạng lịch sự ấy. Chẳng hiểu sao tôi đã chấp nhận ngay sự "đổi người" - vợ tôi biến thành thằng Lam - mà không thắc mắc chút nào. Tôi bảo thằng Lam: "Mình lên thôi. Tiệc ở trên lầu". Nó ra vẻ ta đây đáp: "Biết rồi!". Câu đáp thiếu chủ ngữ! Vậy ra câu trả lời tôi trên đường đi là của nó chứ đâu phải của vợ tôi..

Chúng tôi bước vào một căn phòng rộng đã có khá đông người đứng ngồi lộn xộn. Là trong số khách ấy tôi chẳng quen một ai. Họ thuộc những ngành nghề gì không biết chỉ chắc chắn là họ không phải người trong ngành văn hóa cũng chẳng ai có liên quan công tác với ngành văn hóa! Chủ nhà niềm nở bắt tay chúng tôi - tôi muốn nhấn mạnh là cả tôi và thằng Lam. Ông còn vỗ vai thằng nhóc tuy ăn mặc lịch sự thế nhưng vẫn không giấu được gương mặt đen sạm màu biển: "Anh bạn trẻ cũng đến à? Vinh hạnh quá!". Thằng Lam chỉ mỉm cười trả lời và tôi đọc được trong nụ cười của nó một sự hãnh diện của một "cấp trên" của một "bậc bề trên"... đại khái thế.

Có mấy tiếng vỗ tay lớn để mọi người trật tự. Ông trưởng phòng người nhỏ nhắn choàng bộ veston màu xanh nhạt hơi rộng bước lên một cái bục nhỏ cao hơn nền nhà chừng hai tấc và được phủ kín bằng thảm đỏ tay ông cầm micrô không dây giọng trịnh trọng:

- Thừa các vị khách quý trước hết xin cho tôi gửi lời chào mừng và cảm ơn quý vị đã đến dự bữa tiệc chung vui với gia đình chúng tôi.

Mọi người vỗ tay. Chủ nhà nói thêm vài câu giao đãi trước khi vào đề:

- ... Thật tự hào là ngay sau khi tập thơ "Mùa thu hoạch" của tôi vừa in xong đúng hai mươi bốn giờ đồng hồ trên các báo văn học Việt Nam đã có mấy bài viết khen ngợi. Đặc biệt là có một tác giả vốn là một cây bút phê bình nổi tiếng khó tính cũng viết bài giới thiệu thậm chí ông còn hạ bút ở cuối bài: "Tập thơ đáng được dịch ra tiếng nước ngoài và đề cử giải Nobel văn chương".

Mọi người vỗ tay thật lớn và khá lâu khiến chủ nhà phải lập đi lập lại mấy lần đề nghị tất cả trật tự cho ông được tiếp tục phát biểu cảm tưởng.

Sau màn "trình diễn" đầy ấn tượng ông trưởng phòng đích thân ôm một chồng tập thơ trong tay lần lượt đi phát tặng cho từng người. Ông nói luôn miệng: "Nhớ đọc rồi góp ý với mình nhé!" "Lời đề tặng mình viết sẵn rồi! Ở trang đầu tiên ấy" "Chữ ký mình phải nắn nót cả đêm hôm qua mới xong chừng này tập thơ để tặng đây"...

Chương trình tiếp tục bằng phần phát biểu của các vị khách quý. Lại lòng thay người được mời lên đầu tiên lại là thằng Lam. Tôi không tin ở tai mình khi nghe anh chàng MC chải tóc hất ngược giới thiệu thằng Lam là "thần đồng văn học". Mà nó cũng chẳng khác sáo gù khi bước lên bục với dáng đi đầy vẻ khênh khênh. Nó nhận micrô từ tay anh chàng MC phát biểu thật trơn tru:

- Thừa toàn thể quý vị văn nhân thi sĩ nghệ sĩ có mặt trong buổi tối hôm nay. Tôi xin có đôi lời góp ý với tập thơ "Mùa thu hoạch". Thú thật là tôi mới được tặng tập thơ mới liếc qua chứ chưa đọc kỹ bài nào cả nhưng tôi vẫn chắc chắn đây là một tập thơ rất hay rất xứng đáng được trao giải Nobel văn chương vào năm tới..

Tôi phải cấu vào tay mình để thử xem mình có nằm mơ hay không!

Sau thằng Lam đến một vài người khác lên diễn đàn. Ai cũng ca ngợi tập thơ nhưng với vẻ "bề trên"; có ông nói: "Đây là một tập thơ đọc được..." cứ như ông là thầy của người viết vậy. Tôi chán quá bỏ ra ngoài hành lang. Ở đây gió lồng lộng khiến tôi phải rùng mình vì lạnh. Vừa định quay vào thì vợ tôi đưa tay ngăn lại. Ô! sao lại là vợ tôi nhỉ? Đúng là vợ tôi mà!

- Anh nhìn về phía trước kia kìa... Đó ngôi nhà bốn tầng sáng đèn đó là nhà của anh Trần. Ngôi nhà của ông trưởng phòng mà mình đang đứng đây chỉ như gian bếp của nhà anh Trần thôi. Anh không tin à? Để lát nữa xong tiệc ở đây em dẫn anh qua bên ấy tham quan anh sẽ rõ...

Ở phòng trong có những tiếng xôn xao ồn ào. Tôi vội chạy vào xem có chuyện gì đang xảy ra.

Đứng ở vị trí chính giữa đám đông chủ nhà đã cởi áo veston chỉ còn mặc sơ mi dài tay mặt mày xanh như tàu lá mướp đã đeo kính già mà vẫn cố mở to để xem như sẫm soi tập thơ cầm trong tay mình. Tôi hỏi một người: "Có chuyện gì vậy?". Thằng Lam xuất hiện ngay sau lưng tôi kéo tay tôi ra một phía rồi mở tập thơ trên tay nó cho tôi xem: "Anh xem đây này! Trang này không có chữ nào. Còn trang này thì câu nào cũng thiếu những chữ đầu. Trang cuối lại in: Người biên tập: Vô danh".

Tôi bảo vợ tôi đưa tập thơ chúng tôi được tặng để xem nó có như tập của thằng Lam hay không. Sự thật hiện ra mười mười trước mắt tôi - cả con mắt lành lẫn con mắt bị mờ có bạn bọt khí trong đó: Cuốn của tôi còn tệ hại hơn. Có nhiều trang chỉ có một câu nhiều trang chỉ có cái đầu đề!

Đám đông lại ồn ào hẳn lên. Tiếng một ai đó vang lên: "Gọi xe cấp cứu! Chủ nhà ngất xỉu rồi!". Cứ như trong chuyện thần tiên hoặc phim truyền lập tức tôi nghe tiếng còi xe cứu thương hú đầu đó. Rồi những tiếng chân người chạy rầm rập lên cầu thang. Mọi người dạt ra cho ba người mặc áo choàng trắng một người đi tay không hai người khiêng băng-ca tiến đến gần người bệnh đang được hai người nhà xốc nách. Chợt người mặc áo choàng trắng đeo kính cận duy nhất quay ra nói với mọi người:

- Ông ta có bị làm sao đâu! Ông ta đang ngủ! Mọi người dỏng tai mà nghe cho rõ đây này...

Mọi người không ai bảo ai cùng im lặng. Cả một khoảng không gian chợt im ắng không có một tiếng nói cười... Và kia rồi đúng là tiếng ngáy của ông trưởng phòng tài vụ sở Văn hóa đang vang lên đều đều...

Chính xác là tiếng ngáy của... chính tôi!

Tôi thức dậy nhẹ nhàng như mọi khi để không làm phiền vợ tôi đang ngủ ngon đi vào toilet rửa mặt cho tỉnh ngủ rồi vội vàng ra phòng ngoài đến bên bàn máy vi tính để ghi lại giấc mơ

cùng "phần lý giải".

Chuyện tôi được tặng sách là có thật vừa xảy ra hai hôm trước. Nhưng tác giả tập thơ không phải là ông trưởng phòng tài vụ sở Văn hóa mà chính là anh bạn làm thơ trẻ đến phòng khách sạn uống rượu và đọc thơ cùng chúng tôi hôm nào. Sáng nay tôi đọc báo địa phương thấy có bài viết giới thiệu tập thơ không ra khen cũng chẳng ra chê của một cây bút chuyên viết giới thiệu sách đang công tác ở thư viện tỉnh. Tôi đã đọc hết tập thơ và nhận thấy trong hơn năm mươi bài cũng có vài bài đọc thú vị. Tôi chỉ dám nhận định như thế vì mình là dân "ngoại đạo" với làng văn. Anh bạn làm thơ có vẻ rất phấn khởi khi nói đây là một bước tiến mới về "thi pháp" của mình và đầy phấn khởi trên con đường phấn đấu trở thành hội viên hội trung ương. Chính anh ta khoe với tôi rằng sẽ gửi tập thơ dự xét giải thưởng văn chương năm nay. Nhất định là chi tiết đời thực này đã đi vào giấc mơ thành ý kiến "có thể đoạt giải Nobel văn chương" của thằng Lam. Có điều khi tôi phát hiện ra dòng chữ "Cảm ơn" của anh nhà thơ trẻ in ở trang cuối dành cho tay giám đốc Công ty anh ta mới quen theo đó thì tập thơ được in với sự tài trợ của tay giám đốc này; tôi hỏi thì anh nhà thơ lập tức nói lảng qua chuyện khác.

Vậy vì sao trong giấc mơ của tôi không phải là anh bạn làm thơ mà lại là ông trưởng phòng tài vụ sở Văn hóa. Tôi lục trí nhớ và chẳng bao lâu đã có ngay câu trả lời: tối hôm qua ông trưởng phòng tài vụ có đến nhà tôi thăm và đưa cho tôi bản sao quyết định tăng bậc lương của tôi mà ông vừa nhận được. Tôi lấy làm lạ vì đây là việc của phòng tổ chức hành chính và mặt khác việc cũng chẳng có gì gấp đến độ phải đưa đến tận nhà. Chuyện trò chốc lát thì tôi hiểu lý do. Ông trưởng phòng tài vụ chỉ tạo ra cơ hội đến nhà tôi để vận động tôi ủng hộ ông trong đợt lấy phiếu tín nhiệm trong Đảng bộ sở Văn hóa chọn giữa ông và ông trưởng phòng tổ chức lấy một người để đề bạt lên phó giám đốc sở thế chỗ ông phó đương nhiệm sắp về hưu!

Bây giờ tôi nghĩ đến thằng Lam. Cái thằng nhóc này đúng là đã trở thành một "người bạn" của tôi như *bạn bọt khí* vậy - hai "người bạn" mà chỉ tôi người duy nhất trên cõi đời này mới biết. Tôi mỉm cười khi nhớ lại bộ dạng của thằng Lam trong bộ trang phục lịch sự nhớ cả điệu bộ của nó khi cầm mi-crô phát biểu ý kiến. Đó chính là hình ảnh và điệu bộ của cậu bé "thần đồng văn học" nước ngoài vừa đến thăm nước ta mà tôi xem trong một phóng sự truyền hình gần đây!

Vợ tôi xuất hiện rồi biến mất rồi lại xuất hiện chỉ cho tôi xem ngôi nhà của anh Trần từ xa chỉ là một "phân cảnh" của giấc mơ. Trong đời thực tôi nghĩ rằng nó chính là những dòng mô tả của một nhà báo về ngôi nhà của anh Trần kết hợp với nội dung bàn bạc của vợ chồng tôi mới đây chúng tôi dự định sẽ tìm đến ngôi nhà mới xây dựng để thăm chị Trần. Vào những lúc như thế này gia đình anh Trần rất cần sự có mặt của những người thân như chúng tôi để chia sẻ.

"Nhìn bên ngoài thì cũng không khác gì những ngôi nhà mới xây dựng gần đây cũng một nhiều nóc cao thấp trước sau phải trái... Nhưng trang trí nội thất thì đúng là quá sức tượng tượng của chúng tôi". Anh phóng viên bắt đầu mô tả về ngôi nhà như thế. Ở phòng khách có cặp bình gốm sứ Giang Tây cao đến hơn ba mét trị giá hàng vài chục triệu; có bức tranh thêu xem được cả hai mặt giá đề 10.000 đô la Mỹ vẫn còn gần nguyên ở phía dưới khung tranh; có cặp cá La Hán trong bể cá gắn tường phía bên này cặp Kim Long trong bể cá gắn tường phía bên kia... Ở các phòng khác cũng toàn hàng cao cấp trong nước có ngoài nước có trị giá từ vài triệu đồng trở lên. Riêng toa-lét nơi có treo một bức tranh nghệ thuật phương Tây có hệ thống phát nhạc không lời và có cả một giá sách nhỏ bài báo cho rằng số tiền trang bị có thể xây được vài căn nhà tình nghĩa cho đồng bào nghèo! Anh nhà báo này còn tiết lộ thêm rằng có đến ba phần tư vật dụng trong nhà là tặng vật của những đối tác thọ ơn anh Trần mua biếu! Trên một bài báo khác tác giả bình luận về việc nhận quà biếu này chính là một hình thức nhận hối lộ!

Tôi không thể tiếp tục gõ trên bàn phím để màn hình máy vi tính tiếp tục hiện ra những dòng chữ "kể tội" anh Trần. Tôi không hề muốn tin rằng tất cả những gì người ta đang soi mói về anh Trần đều đúng sự thật. Đó là một người thầy dẫn đường một người ơn lớn của tôi kia mà!

Bốn giờ ba mươi phút sáng tôi tắt máy tắt đèn để cố tìm một giấc ngủ mới. Cũng cố nghĩ đến những điều tốt đẹp về anh Trần để may ra có một giấc mơ về anh vẫn là người nhạc sĩ ngày nào ôm đàn ghi-ta thùng hát giữa đám đông bài hát ca ngợi quê hương do chính mình sáng tác. Giai điệu và ca từ của bài hát nổi tiếng nhất của nhạc sĩ Trần vẫn in trong trí nhớ tôi:

"Quê tôi nghèo với những mái nhà tranh. Quê tôi giàu với nghĩa tình làng xóm. Lũy tre xanh bao bọc cuộc đời tôi. Hàng cau già nhìn trẻ thơ khôn lớn. Tôi yêu má tôi nhai trầu móm mém. Yêu ba tôi đeo kiếng đọc nhật trình. Yêu tuổi thơ tôi phải vào rừng chạy giặc. Yêu những ngày cầm súng giữ quê hương..."

Hình như tôi đã có một giấc mơ rất ngắn về anh Trần và được nghe lại giọng hát của anh tuy không hay nhưng da diết nổi lòng. Nhưng chỉ có chừng ấy thôi rồi giấc mơ chấm dứt.

May sao tôi đã tìm được giấc ngủ dài đến tận tám giờ sáng!

CHƯƠNG 10

Hai ngày trước khi hết hạn nghỉ dưỡng bệnh để trở lại làm việc ở phòng nghiệp vụ sở Văn hóa tôi quyết định đến thăm cô Tư Phú Lợi. Tôi bảo bác tài Honda ôm ghé một tiệm tạp hóa mua mấy hộp sữa biếu cô Tư dùng lấy thảo trước khi chỉ đường cho bác chở đến nhà cô ở một xã ngoại ô. Bác tài gật đầu: "Tuồng đầu chó miệt đó tôi biết. Bà Tư tôi cũng nghe nói nhiều".

Đến hôm nay *bạn bọt khí* đã thu hẹp hơn nữa thể tích của *bạn* rồi. *Bạn* tiếp tục vỡ ra bám quanh *bạn* lúc này có đến ba cái bọt khí nhỏ. Trông *bạn* giống như cái bọt bong bóng xà bông mà hồi nhỏ tôi và bè bạn hay chơi bằng cách nhúng một đầu cái ống hút có khi chỉ là cọng lá đu đủ vào nước xà bông rồi thổi nhẹ ra. Hồi ấy chúng tôi vừa thi nhau thổi xem bong bóng của đứa nào lớn nhất vừa chơi trò thứ hai là thi thổi xem bong bóng của ai có nhiều bong bóng con bám vào bong bóng mẹ. Lắm lúc đang chơi đùa vui vẻ thì bị người lớn la rượt vì tội trộm ngắt xà bông để "sản xuất" nước thổi. Thật không ngờ là bây giờ trong mắt tôi lại xuất hiện cái hình ảnh của trò chơi thuở bé. Những lúc tôi nhìn thẳng cả "*gia đình*" của *bạn* đã chìm hẳn xuống phần khuất phía dưới nhãn cầu phải của tôi. Điều ấy có nghĩa là cái ngày chúng ta phải chia tay sắp đến lúc một gần hơn. Chuyến đi này tôi cũng muốn để *bạn bọt khí* cùng tôi "gặp" cô Tư Phú Lợi một nhân chứng sống của thảm họa do chất độc màu da cam gây ra. Với *bạn* thì là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng. Mà biết đâu cả với tôi cũng thế!

Trời chưa nắng nhưng cũng không có chút gió nào dù bác tài xe ôm đã đưa tôi rẽ vào con đường đất có dự án nâng cấp trải nhựa từ mấy năm nay mà vẫn còn "treo" trên giấy tờ. Thuộc xã ngoại ô sát phường trung tâm thành phố khu vực còn mấy thửa ruộng bỏ hoang sát đường có tấm panô lớn ghi tên một Công ty xây dựng và hình vẽ mấy tòa chung cư cao tầng. Nơi đây đang tiến hành đô thị hóa. Cũng có thể đây chính là nơi mà vợ tôi theo lời chỉ dẫn của bạn bè trong thời gian qua đã đánh liều đăng ký mua một căn hộ. Trước đó khi nghe vợ tôi bảo không có đủ tiền những người bạn nói: "Thiếu tiền thì vay mượn cho đủ. Mà đâu phải cứ mua nhà là để ở. Thiếu gì người người ta chỉ tranh nhau đăng ký mua cho được rồi sang tên cho người khác hưởng chênh lệch. Thời buổi này bao nhiêu người đã giàu lên nhờ mua bán nhà đất. Đại gia thì mua đất rộng nhà đất tiền. Công chức nghèo như mình thì "liệu cơm gắp mắm"... Tóm lại là người xưa vẫn cứ nói đúng: Phi thương bất phú...".

Cái nhìn về phía trước của tôi chợt dừng lại nơi lá cờ tang cắm ở cổng vào một căn nhà bên đường. Xe vẫn chạy tới trước. Tôi không làm đó chứ: nhà của cô Tư Phú Lợi! Cô Tư đã mất rồi ư?

Tôi nói vội với bác tài xe ôm:

- Cho tôi xuống đây.

Chiếc xe thẳng gấp khiến tôi đổ người ép lưng bác tài. Tôi xuống xe vừa bước đi thì nghe tiếng gọi:

- Anh cho xin tiền xe.

Tôi quay lại:

- Xin lỗi... tôi vội quá...

Tôi bước qua cổng. Đúng là cô Tư Phú Lợi đã qua đời. Một tấm bảng được dựng phía trước sân có ghi hàng chữ: "*Theo nguyện vọng của người đã quá cố toàn bộ tiền phúng viếng được chuyển đến Hội Chữ thập đỏ để giúp nạn nhân chất độc màu da cam*"...

Tôi không cầm được nước mắt khi đứng trước di ảnh của cô Tư. Cô đã ra đi vĩnh viễn vào lúc nửa đêm hôm trước. Vậy là tôi vẫn còn nợ cô lời hứa viết một bài hát về những nạn nhân chất độc màu da cam.

Câu chuyện cô Tư kể cho tôi nghe về những năm tháng bị tù đầy những ngày gian khổ trong rừng thời kháng chiến chống Mỹ... như còn văng vẳng đâu đây. Cả hình ảnh nụ cười bên lên của cô Tư khi tôi tò mò hỏi: "Hồi xưa mỗi lần đi gặp người yêu hai cô chú có khi nào... hôn môi nhau không?" và cô vừa lấy cán quạt đánh nhẹ lên vai tôi vừa trả lời: "Ai dám! Chỉ kê mũi sát vô má nhau rồi... hít hít thôi!". Trong di ảnh mái tóc xoăn của cô Tư đã bạc phơ gương mặt đầy những nếp nhăn của tuổi tác nhưng đôi môi vẫn nở nụ cười tươi...

Một người trong ban lễ tang tiếp chuyện tôi cho tôi biết tôi là một trong vài người đầu tiên đến viếng cô Tư Phú Lợi. Tôi thú thật là mình không biết tin cô Tư đã mất và chỉ vào cái túi ni-lông có mấy hộp sữa định đem biếu cô mà nước mắt lại chảy dài. Tôi đặt mấy hộp sữa vào chỗ để tiền phúng viếng thăm khẩn người đã mất xin được góp phần mình đến những người bệnh khác.

Tôi ra về với sự trống không trong đầu.

Bác tài xe ôm vẫn đậu xe ngoài cổng dưới bụi tre. Trông thấy tôi bác ta mau mắn mời:

- Anh về chưa? Lên tôi chở về!

Tôi gật đầu rồi lặng lẽ lên ngồi sau xe. Bác tài xe ôm chưa vội nổ máy mà bắt chuyện hỏi tôi:

- Anh là gì với bà Tư này vậy?

- Tôi chỉ là người quen biết cô Tư qua công việc...

- Tội bà lắm! Nghe kể bà đi làm cách mạng từ hồi còn con gái rồi bị bắt bị tù đầy tra khảo tới nỗi không có con được. Bây giờ bà nằm xuống chỉ có một mình trong căn nhà cấp bốn ọp ẹp kia... Chẳng bù với ông cục phó người tỉnh ta...

- Bác mới nhắc tới ai vậy?

- Thì... cái ông cục phó vừa mới xây căn nhà bốn tầng phía trước kia kia...

Theo hướng chỉ của bác xe ôm tôi nhìn thấy một ngôi nhà bốn tầng sơn màu xanh ngọc vươn thẳng lên bầu trời cách chỗ chúng tôi vài trăm mét giữa những căn nhà cấp bốn úp xúp chung quanh. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy ngôi nhà nhiều tai tiếng của anh Trần. Thì ra anh xây nhà ở đây. Tôi quyết định nhanh là mình sẽ đến đó. Giờ này có thể chị Trần đã đi chợ về. Mà biết đâu cả anh Trần cũng đang có nhà?

Tôi nói với bác xe ôm:

- Bác cho tôi tới ngôi nhà bốn tầng đó đi...

Bác tài quay lại về mặt ngạc nhiên:

- Anh là người nhà hay là nhà báo hay là công an mà muốn tới nhà ổng vậy?

Tôi đáp thật:

- Tôi là người quen của bà Trần. Bữa nay nghe bác nói mới biết đó là nhà mới của bà nên tò mò đến thăm coi nó sang trọng cỡ nào ...

Xe lăn bánh nhưng tôi vẫn nghe rõ tiếng chép miệng từ phía trước lẫn với tiếng máy nổ. Rồi tiếp theo là câu chuyện dông dài của bác xe ôm:

- Ông Trần thì tui chỉ nghe nói chớ hổng quen biết. Nhưng bà Trần thì tui biết từ hồi bà còn làm nhân viên phòng hành chính sở Lao động kia. Hồi đó bà hiền lắm gặp ai cũng xởi lởi làm quen. Nhưng mấy năm sau này khi chồng làm lớn thì bà khác hẳn rồi. Mới lên trưởng phòng chưa bao lâu đã lên phó giám đốc sở bà đối tính hách dịch chẳng ai bằng! Nhân viên nào vô phước làm trái ý bà biết thân biết phận thì xin chuyển công tác cho yên thân. Lễ Tết mà thiếu quà cáp cũng hầy liệu hồn... Đi làm bà mở sổ ra đọc từng cái tên chớ chẳng đùa...

Xe dừng trước cổng ngôi nhà bốn tầng. Tôi trả tiền xe cho bác tài xe ôm mà tôi đoán có lẽ đã có một thời gian làm việc ở sở Lao động.

Tôi nhìn ngôi nhà bốn tầng sơn màu xanh ngọc. Tôi thật quá vô tâm. Theo những gì tôi được nghe kể và đọc trên báo chí thì ngôi nhà này mới được hoàn thành cách nay non tháng. Trừ thời gian tôi phải nghỉ ở nhà dưỡng bệnh và thời gian đi Hà Nội học thì ngôi nhà đã được khởi công trước đó không dưới vài tháng. Bảo là không biết thì không đúng vì tôi có nghe nói anh Trần xây nhà. Nhưng quả tình tôi chỉ nghĩ là anh xây nhà mới trên nền nhà cũ. Mặt khác tôi cũng không có ý định đến xem nhà trong lúc anh đang xây dựng sợ bị mọi người hiểu lầm...

Bạn bọt khí!

Hãy cùng tôi nhìn ngắm phía trước ngôi nhà một chút nhé. Trước hết là cái cổng sắt có những mũi chấn song nhọn hoắt đâm lên sơn màu xanh lá có những hoa văn điểm sơn mạ

vàng. Sau nó là khoảng sân rộng chiều ngang hơn chục mét chiều sâu cũng cỡ ấy. Con đường dẫn vào nhà nằm về một phía sân lát đá phiến có những khe trồng cỏ. Phía còn lại có chòi lục giác có hồ nước và hòn giả sơn cao quá đầu người nằm lẫn trong những châu kiểng thể những bồn bông đủ sắc màu... Tôi nghĩ: một ngôi nhà như thế này vào thời bây giờ không phải là hiếm thấy. Nhiều người làm ăn khấm khá xây biệt thự để ở hoặc chỉ để đến chơi vào những ngày cuối tuần dịp lễ Tết có khi còn hơn hẳn ngôi nhà này. Nhưng vấn đề là ngôi nhà được gắn với vụ đánh bạc vừa bị quay phim vừa bị bắt quả tang của anh Trần. Với riêng tôi lúc này hình ảnh căn nhà cấp bốn lợp tôn cũ kỹ của cô Tư Phú Lợi mà tôi vừa ghé lại bỗng nhiên lại hiện lên nằm cạnh ngôi nhà bốn tầng của anh Trần như một sự so sánh khiến lòng tôi đau nhói nhói. Hình ảnh căn nhà cũ của anh Trần cũng hiện ra căn nhà có cái gác gỗ là "giang sơn" riêng mà anh Trần thích tiếp anh em văn nghệ sĩ. Không biết số phận nó bây giờ ra sao? Vẫn là của anh chị Trần hay đã được sang nhượng cho người khác...

Tôi đưa mắt tìm nút chuông nơi hai cái cột cổng. Thị lực khác nhau giữa hai con mắt khiến tôi không thể ngay lập tức nhìn rõ một vật. Theo kinh nghiệm của những ngày qua tôi nheo con mắt bị mờ lại chỉ nhìn bằng con mắt lạnh thì thấy ngay vị trí gắn nút chuông. Nhưng khi tay tôi tình cờ chạm vào một cánh cổng nó khẽ kêu lên một tiếng nhỏ rồi mở hé ra. Cổng không khóa. Tôi ngần ngừ không biết mình có cần phải bấm chuông? Lại nghĩ: "Mình đâu phải là người xa lạ với chủ nhà" tôi đẩy cổng bước vào. Một chút xíu sau tôi đã đứng trước hiên ngôi nhà màu xanh ngọc.

Bất chợt tôi nghe từ trong phòng khách vọng ra tiếng của chị Trần:

- Tao van mày ông quý tử ạ! Sao mày không cai đi cho tao nhờ. Ba mày đang khốn đốn ở ngoài kia. Còn ở trong này bọn nhà báo mà khai ra chuyện mày nghiện ngập nữa thì chết hết cả nhà... Mày nghe rõ chưa hả con? Hả! Ông trời con của tôi!

Giọng thằng con trai lớn của anh chị Trần đang là sinh viên ở Sài Gòn:

- Má làm gì mà lo dữ vậy! Vụ của ba thế nào mà cấp trên người ta chẳng kiếm cách làm cho nhẹ đi! Họ cũng nhận quà biếu của ba chứ bộ! Còn chuyện của con má cứ yên tâm. Con biết mình phải làm gì mà...

- Thôi được rồi. Mày cần bao nhiêu thì nói ngay đi. Cầm tiền rồi thì làm ơn biến ngay lên trường cho tao nhờ...

Tôi bàng hoàng trước những gì mình vừa tình cờ nghe được.

Rất lặng lẽ tôi bước lui trở ra phía cổng. Thằng con trai của anh chị Trần thằng bé mà cách nay một năm tôi đã từng nêu ra như một tấm gương để con gái tôi noi theo mà phấn đấu thi đậu vào đại học lại có thể là một thanh niên nghiện hút sao? Thế mà từng có lúc anh chị Trần nửa đùa nửa thật với vợ chồng tôi có mặt cả mấy đứa nhỏ rằng: "Mai mốt hai nhà mình kết thông gia đi!".

Tôi khẽ khép lại cánh cổng sắt có những mũi chần song nhọn hoắt chĩa lên trời. Nó lại kêu lên một tiếng nho nhỏ không hiểu là lời chào từ giã hay lời căn dặn phải kín miệng chuyện con trai anh chị Trần sa vào vòng nghiện hút.

- Ủa! Sao anh về sớm quá vậy?

Tôi giật mình nghe tiếng bác tài xe ôm hỏi. Người đàn ông có gương mặt chữ điền râu quai nón muối tiêu đội cái mũ rộng vành đang ngồi trên xe của mình hút thuốc lá đen. Tôi đáp:

- Chẳng có ai ở nhà cả. Mà sao anh còn ngồi đây?

- Tui đợi anh. Có phải chờ một hai tiếng đồng hồ mà được thêm tiền một cuộc xe nữa còn hơn là xách xe chạy long nhong tốn xăng. Mà nè anh nghe tin gì chưa? Xăng mới tăng giá hồi không giờ sáng này!

- Anh cho tôi quay về nhà.

Tôi nói với giọng rất buồn.

Nắng đã nóng mà trời vẫn không có chút gió nào.

Về gần đến nhà thì tôi đổi ý bảo bác tài xe ôm cho xuống nơi đầu hẻm vào quán "Dã Quỳ". Đây là quán ăn của gia đình một quan chức đang làm ở đài phát thanh. Món ăn không xuất sắc địa điểm không thuận lợi nhưng quán "Dã Quỳ" vẫn có khách vào loại đông nhờ sự "ủng hộ" của các ban ngành mà anh quan chức đài phát thanh có mối quan hệ. Thời nay quán xá vẫn có nhiều nơi là của gia đình quan chức như thế. Nó tiện lợi mọi bề: đó có thể là chỗ để gia đình họ

làm kinh tế cũng có thể là bộ mặt là lý do chính đáng giải thích sự phát lên về tài sản!

Tôi đi bộ thật chậm vào quán lúc này đã có mấy bàn khách. Tất cả đều là người tôi không quen. Một cô bé phục vụ quen chạy ra:

- Lâu quá con không thấy thầy tới uống bia. Dạ... thầy đi cả thầy mấy người ạ...

Tôi khẽ lắc đầu:

- Chỉ có một mình thầy thôi...

Đôi mắt của cô bé hơi mở lớn biểu lộ sự ngạc nhiên.

Tôi chọn một bàn ở góc khuất. Tôi gọi một chai bia và đĩa hải sản xào. Lúc tôi hơi cúi xuống nhón hạt đậu phộng rang trong đĩa *bạn bọt khí* và "gia đình" hiện ra trong mắt tôi. Tôi mỉm cười. Tôi đâu có đi uống bia một mình. Tôi có bạn và cả "gia đình" bạn. Nhưng dẫu tôi có nói ra thì cô bé phục vụ cũng chẳng hiểu và chẳng tin.

- Thầy ơi! Có phải ông cục phó T. mà báo họ đang viết bài là thầy Trần ngày xưa của tỉnh mình không hả thầy?

Cô bé phục vụ bung đĩa hải sản ra vừa đặt xuống bàn vừa hỏi tôi. Tôi lúng túng:

- Thầy cũng nghe người ta đồn đoán như vậy...

- Con thích bài hát "Quê tôi" của thầy Trần lắm. Con không tin ông cục phó là thầy Trần.

Còn lại một mình tôi uống một hơi cạn ly bia đầu tiên. Tôi cũng không muốn tin như cô bé phục vụ kia. Nhưng tôi đã phải tin.

Tôi gọi thêm chai bia thứ nhì. Khi cô bé phục vụ đem bia ra tôi nói:

- Con hát cho thầy nghe một đoạn bài hát "Quê tôi" có được không?

- Thôi! Con hát dở lắm. Thầy hổng nhớ có lần con đi thi hát thầy chấm rớt rồi nói con không có chất giọng tốt đừng theo đuổi việc ca hát nữa đó sao.

- Thầy nhớ. Nhưng bây giờ là thầy yêu cầu. Chỉ một đoạn ngắn thôi... Con hát nho nhỏ đâu có ai nghe mà mắc cỡ...

- Vậy để con hát cái đoạn con thích nhất nha thầy...

Tôi gật đầu lắng nghe.

"... Tôi yêu má tôi nhai trầu móm mém. Yêu ba tôi đeo kiếng đọc nhật trình. Yêu tuổi thơ tôi phải vào rừng chạy giặc. Yêu những ngày cầm súng giữ quê hương..."

Cô bé phục vụ chỉ hát chừng đó rồi ngưng ngang với câu nói lẩn tiếng cười thẹn thùng: "Thôi! Con đi dzô đây!".

Quán bắt đầu đông khách. Tôi đã uống cạn hai chai bia vừa trả tiền xong và đứng lên thì gặp một nhóm khách mới vào quán. Tôi nhận ra mấy người ở một công ty mà tôi từng đến giúp dàn dựng chương trình văn nghệ đi dự hội diễn ngành. Họ cũng nhận ra tôi. Tôi bị kéo qua bàn của họ dù đã hết lời từ chối.

Có lẽ tôi đã phải uống thêm đến hai chai bia nữa. Thực ra còn một lý do giữ chân tôi lại là câu chuyện mà nhóm khách bàn tán sôi nổi chính là chuyện của anh Trần. Mỗi người một ý nhưng tựu trung đều cho rằng một quyết định đình chỉ công tác là chắc chắn sẽ đến với cục phó T. rồi đến quyết định tạm ngưng sinh hoạt Đảng sau cùng thậm chí còn có thể bị bắt tạm giam.

Tôi cảm thấy bùng bùng nơi mắt phải. Ở đó dường như đang có một làn hơi nóng bốc lên và mọi vật trước mắt tôi mờ hẩn đi. Tôi nhớ lại lời chị bác sĩ nói hôm tôi đi tái khám lần gần đây nhất rằng tôi phải đề phòng việc con mắt mờ bị tăng nhãn áp. Những triệu chứng chị bác sĩ nói đều đúng với tình trạng hiện tại của tôi.

Tôi có đủ lý do để đứng lên tạm biệt mọi người.

Tôi đi bộ về nhà. Đã quá trưa và cả dãy nhà tập thể đang im ắng trong giấc ngủ. Tôi pha ấm nước trà uống một tách ngay khi còn nóng rồi đi nằm.

Hôm nay mặc dù có những lý do khách quan nhưng việc tôi uống nhiều bia đến độ mắt tăng nhãn áp quả tình vẫn không thể biện hộ cho sự "hư hỏng" của mình. Dù sao tôi vẫn tự an ủi - sau khi tự trách mình - là từ nay mình đã có cái "thắng" khi phải uống rượu bia.

Tôi sức nhớ đến lời của một người trong nhóm khách mời tôi uống bia vừa rồi: "... vấn đề là phải biết dừng đúng lúc nhất là những chuyện dính dáng tới tiền bạc...". Tôi không đồng tình với ý kiến đó dù đó chính là lý lẽ biện hộ cho anh Trần một người thiếu "kinh nghiệm dừng lại đúng lúc".

Dường như có tiếng điện thoại di động. Tôi không còn nhớ rõ mình đã để máy ở đâu.

Nhưng dù có nhớ thì tôi cũng không ngồi dậy nổi...

Những lời bàn luận được nhớ lại:

- Đánh bạc mà bị quay phim chắc chắn là bị phe đối thủ "chơi" rồi! Với bằng cớ như vậy có muốn bao che cũng không bao che nổi...
- Tôi không hiểu đã sở hữu không ít tiền của tại sao ông cục phó vẫn ham bài bạc để đến nỗi thân bại danh liệt như thế...
- Ngày xưa trúng số là cách giải thích cho sự giàu lên. Rồi nuôi heo cũng vậy. Bây giờ người ta mở nhà hàng kinh doanh địa ốc đều để lý giải về một số tài sản kịch xù của mình. Thì đánh bạc cũng là một cách. Cách này còn có mặt hay là để đàn em hoặc những người chịu ơn tới "cúng"...
- Thực ra việc cũng nhỏ thôi. Nhưng mấy ông báo chí làm ra lớn chuyện...
- Thế mới gọi là số phận!
- Có ai ở đây biết bài "Quê tôi" của ông cục phó hồi còn là nhạc sĩ không? À! Có thầy nhạc sĩ ngồi đây rồi... Phải công nhận là thuở hàn vi người ta làm cái gì cũng đầy nhiệt huyết làm hết lòng... Từ hồi bài hát ra đời cho tới nay tôi vẫn còn thích nó. Để tôi múa rìu qua mặt thầy nhạc sĩ nhé! (Người nói cất tiếng hát) ... Tôi yêu má tôi nhai trầu móm mém. Yêu ba tôi đeo kiếng đọc nhật trình... (Sau đó là một tràng vỗ tay rồi tất cả đứng lên cùng hô: Dzô! Dzô!)
- Ông bà ta ngày xưa có nói: Tham thì thâm! Đó chính là trường hợp của ông cục phó...
- Nhưng tôi nói thiệt lòng tôi hổng tin rằng vụ việc sẽ được xử lý tới nơi tới chốn đâu! Rồi cũng chỉ như roi quất phui bụi mà thôi!
- Chưa chắc! Chính phủ đang đẩy mạnh việc chống tham nhũng "dính" lúc này có khi còn bị xử nặng hơn bình thường...
- Mà thôi! Uống bia đi mấy cha ơi! Chuyện của ông cục phó ta cứ chờ đó mà coi hồi sau sẽ rõ thừa các cha "chưa bị lộ" à!
- ...

CHƯƠNG 11

Tôi trở lại với những ngày làm việc bình thường. Suốt một buổi sáng đầu tiên tôi bận rộn với những lời thăm hỏi về tình trạng của con mắt bị mổ. Thật là phiền toái khi phải giải thích với mọi người về bệnh bong võng mạc khi mà hầu như trong ý nghĩ của ai về việc mổ mắt cũng chỉ là cườm nước cườm khô thủy tinh thể mắt già mắt cận...

Một lúc được "tha" tôi ngồi đọc mấy văn bản để sẵn trên bàn làm việc. Thế ngồi cúi đầu của tôi khiến *bạn bọt khí* xuất hiện. Tôi giật mình khi thấy trong mắt mình chỉ còn duy nhất một mình *bạn*. "Gia đình" của *bạn* đã biến mất. *Bạn* cũng đã thu nhỏ hẳn hầu như không còn làm ảnh hưởng gì đến việc nhìn mọi vật của tôi. Tuy vậy đúng như lời tư vấn của chị bác sĩ con mắt bị mổ của tôi vẫn nhìn những đường thẳng thành đường gồ ghề khi tôi thử nheo con mắt lành lại. Biết sao bây giờ!

Tối hôm ấy tôi nhận được điện thoại của anh bạn nhà văn ở Đà Lạt hỏi thăm "đã đủ sức khỏe để lên với tớ nhậu thịt tiểu hổ chưa?". Tôi thông báo là "mọi việc đã trở lại bình thường" nhưng chưa thể hẹn chắc được là lúc nào thì có thể lên Đà Lạt. Anh bạn nhà văn chào từ giã bằng câu nói theo kiểu cách của anh ấy: "Nhân danh vợ và hai con gái của tớ chúc cậu ngày mai khỏe bằng năm bằng mười hôm nay nhé!".

Gần mười giờ đêm lại có điện thoại bàn. Vợ tôi nghe rồi chuyển cho tôi. Người gọi là anh bạn nhạc sĩ ở Vũng Tàu.

- Nghe tin ông đi làm lại rồi chúc mừng nhé! Cuối tuần này xuống tôi chơi đi. Có chuyện này hay lắm...

- Chuyện gì nói tôi nghe coi...
 - Không được. Ông phải xuống đây tôi mới nói. Mà phải là ngày cuối tuần thứ bảy hay chủ nhật. Thêm điều kiện này nữa là ông phải báo cho tôi biết trước hai mươi bốn giờ!
 - Ông làm tôi hồi hộp quá. Thôi được rồi. Chủ nhật tuần này tôi xuống ông.
 - Chắc chắn nhé!
 - Ừ! Chắc chắn!
- Vợ tôi hỏi khi chúng tôi cùng gác máy:
- Có chuyện gì vậy anh?

- Cái ông nhạc sĩ cá mắ m ấy bí mật quá. Nhưng chắc chắn là sẽ có chuyện gì đó lý thú đây. Em đi cùng anh không?

- Thôi. Anh cứ đi một mình. Chuyện riêng của các ông có mặt phụ nữ chỉ thêm phiền... Mà hôm nay thứ năm rồi đó...

Trước khi đi ngủ tôi đọc lại tờ báo trong ngày còn chưa đọc kỹ. Hôm nay đã là ngày thứ ba liên tiếp không có thêm tin bài gì về việc anh Trần. Tôi thầm mong việc của anh sẽ được giải quyết theo hướng anh sẽ không bị mất mát quá nhiều... Tôi lạ quá! Thường ngày tôi vẫn than thở với bạn bè là ở nước ta vẫn còn nhiều vụ việc tiêu cực bị "chìm xuống" hoặc xử lý quá nhẹ. Vậy mà bây giờ chính tôi lại đang nghĩ ngược lại với những gì mình từng nghĩ...

Tôi đã gặp lại anh Trần. Nơi gặp là phòng nghiệp vụ sở Văn hóa chỗ tôi làm việc. Lúc ấy tôi đang chăm chú đọc tờ chương trình văn nghệ của một đơn vị xin phép biểu diễn có doanh thu.

Anh Trần đến bất ngờ cả đến giám đốc sở cũng chỉ được biết trước đó mười phút vừa kịp rời phòng làm việc ra sân đón khách. Chỉ nán lại phòng giám đốc ít phút để trao đổi anh Trần đòi sang phòng nghiệp vụ ngay để gặp tôi. Siết chặt tay tôi anh nói:

- Lâu quá không gặp cậu. Nghe nói cậu phải mổ mắt thế đã lành hẳn chưa mà đã đi làm?

Tôi xúc động trả lời. Trong đầu tôi rất muốn hỏi ngay anh Trần một câu về việc cấp trên xử lý anh vụ đánh bạc thế nào nhưng tôi không sao mở lời được. Tuy vậy quan sát thấy sắc mặt của anh không hề biểu lộ chút gì lo lắng vẫn hồng hào phương phi tôi tạm thấy yên tâm. Ngồi đối diện tôi anh Trần nói về ý định của một đơn vị truyền thông tư nhân họ muốn làm một đêm biểu diễn giới thiệu tác phẩm của anh tại tỉnh nhà; họ không bán vé nhưng sẽ quyên góp để làm từ thiện ngay trong buổi diễn. Anh Trần đã đồng ý với điều kiện là đơn vị kia phải phối hợp với tôi để chọn tập và dàn dựng từng tiết mục. Anh nói thêm:

- Tôi còn ra điều kiện với họ là họ phải trả công cho cậu thật hậu. Tôi biết vợ chồng cậu đang dành dụm tiền để mua nhà đại khái là rất cần tiền có đúng không nào?

Tôi hỏi:

- Anh có gợi ý gì về tên chung cho đêm diễn hay chưa?

- À! Việc này thì chính đối tác đã đề xuất rồi. Họ đề nghị lấy tên cho đêm diễn là "Giai điệu Quê tôi" trong đó hai chữ quê tôi đại khái là quê hương mà cũng là tên ca khúc nổi tiếng nhất của tôi ấy mà... Tôi còn suy nghĩ chưa trả lời dứt khoát. Cậu thấy thế nào?

- Dạ! Được đó anh. Thế... bao giờ thì ta bắt tay tiến hành chương trình thưa anh?

Anh Trần đưa cho tôi một văn bản của phía đối tác soạn và gửi anh:

- Cậu cầm về nhà mà đọc nghiên cứu trong vài ba ngày rồi phen ngay cho tôi biết ý kiến. Sau đó cậu sẽ trực tiếp làm việc với đối tác. Coi như công việc bắt đầu từ lúc đó...

Anh Trần trao đổi công việc với tôi xong là đứng lên bắt tay giám đốc sở chào từ giã anh chị em trong phòng nghiệp vụ để tiếp tục lên đường công tác. Giám đốc sở kéo tay tôi cùng ra tận xe tiễn chân anh. Trước khi lên xe anh nói với giám đốc:

- Tôi đã giao nhiệm vụ cho cậu ấy rồi. Anh nhớ tạo mọi điều kiện thuận lợi để cậu ấy giúp tôi nhé! Tôi phải làm việc xa quê nhà rất muốn có dịp đóng góp chút gì đó cho quê hương. Tiền quyên góp được sẽ để xây nhà tình nghĩa cho bà con nghèo... Ý nghĩa của đêm diễn đại khái là như thế...

Xe chở anh Trần lăn bánh rời khỏi khuôn viên sở Văn hóa đã một lúc mà tôi vẫn đứng tại chỗ. Đến lúc này tôi mới sực nhớ ra là mình vẫn chưa kịp hỏi anh Trần về vụ tai tiếng của anh. Hay là... ông thứ trưởng T. không phải là anh? Phải rồi! Chỉ có là như thế thì anh Trần mới bình thản để cho tiến hành đêm diễn về mình chứ. Phải... chỉ có là như thế...

Buổi chiều tan sở tôi chưa về nhà ngay mà chạy xe đến thẳng nhà riêng của anh chị Trần. Anh Trần đi công tác gần đây thế nào chẳng ghé lại nhà một đêm. Cổng ngôi nhà bốn tầng sơn màu xanh ngọc mở rộng chiếc xe công vụ của anh Trần đậu ngoài sân. Tôi đoán không sai.

Cả anh chị Trần cùng đón tôi vào phòng khách nơi có cặp bình gốm sứ Giang Tây cao ba mét có bức tranh thêu hai mặt có cặp cá La Hán phía vách phải cặp cá Kim Long phía vách trái... hết như những gì tôi đã đọc trên báo. Đích thân anh Trần pha một ấm trà Ô Long mà anh nói là hàng chính hiệu mời tôi uống đồng thời giải thích rằng uống trà này sẽ không bị mất ngủ.. Anh hỏi thăm việc học của con gái tôi và anh gọi cháu là "con dâu của tôi". Chị Trần vắng mặt một lúc thì quay lại với đĩa trái cây và một gói giấy báo khá to để trong túi ni-lông màu hồng. Chị ngồi xuống cạnh tôi đặt cái túi vào tay tôi rồi nói:

- Vợ chồng tôi biết vợ chồng cậu đang cần tiền mua nhà đây là số tiền của chúng tôi tặng gia đình cậu. Chỉ có hai trăm triệu thôi. Mua nhà nếu còn thiếu thì vợ chồng cậu phải tự lo liệu mà thêm vào khả năng anh chị chỉ có vậy...

Tôi tròn mắt hết nhìn chị Trần rồi lại nhìn anh Trần. Anh Trần tiếp lời vợ:

- Đời người lo sao có được căn nhà là một trong mấy việc lớn. Gia đình cậu vất vả lâu rồi nay phải đổi đời thôi. Tôi nói trước nhé! Căn nhà từ chối số tiền này. Còn cái đêm biểu diễn ca khúc của tôi cậu phải lo cho thật chu đáo có chất lượng cao. Đại khái đó cũng là một cách trả ơn vợ chồng tôi... Cậu nghe rõ chưa?

Tôi ra về người lâng lâng như đang bay trên mây.

Vợ tôi đang đợi cơm. Cả con gái tôi cũng có mặt. Cháu hỏi tôi:

- Có việc gì mà coi bộ ba vui quá vậy?

Tôi lấy trong cặp ra gói tiền:

- Đây! Căn nhà tương lai của gia đình mình đây!

Vợ tôi đón lấy gói tiền vừa mở lớp giấy báo bên ngoài ra vừa hỏi tôi:

- Tiền ở đâu anh có vậy? Đừng nói với mẹ con em là anh trúng số đó nha!

Tôi mở lồng bàn đầy mâm cơm thấy có đĩa hải sản xào lớn.

- Tuyệt quá! Thế là mình lại được chiêu đãi một lon bia rồi! Tiền ở đâu hả? Dĩ nhiên không phải là tiền trúng số rồi. Của anh chị Trần giúp gia đình mình đó. Hai trăm triệu. Em đếm lại xem có đúng là hai trăm triệu không?

Vợ tôi ngắt bó bạc ra để đếm. Tôi thấy bàn tay của vợ tôi run lên. Cô ấy cúi xuống như để nhìn cho rõ. Con gái tôi cũng cúi đầu vào sát bó tiền. Tôi chưa kịp nghĩ ra điều gì thì vợ tôi đã quăng cả bó tiền về phía tôi nói với giọng giận dữ:

- Anh giỏi lắm! Anh đùa cợt với vợ con như thế đấy à? Hai trăm triệu chứ hai trăm tỉ tiền âm phủ thì có tiêu pha được gì?

Tôi nhặt bó tiền cầm lên xem. Vợ tôi nói đúng. Chẳng có đồng tiền nhà nước nào mà toàn là giấy tiền âm phủ để người ta đốt cho người thân ở cõi âm. Sao lại thế? Sao anh chị Trần lại lừa tôi? Thật quá đáng! Bây giờ thì chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Trong sự tức giận tột cùng của tôi anh Trần được xác định chắc đến nghìn phần trăm chính là ông cục phó T. trên báo. Chỉ có một con người như thế mới có thể có hành động coi thường đàn em đến mức đem đàn em ra làm trò hề!

Thật may. Những chuyện tôi vừa kể cho bạn bọt khí nghe chỉ là trong một giấc mơ.

Tôi giật mình tỉnh dậy xem đồng hồ thấy mới hai giờ sáng. Tôi quyết định không thức dậy để ghi lại giấc mơ vào máy vi tính như thời gian qua vẫn thường làm nữa. Tôi sẽ tiếp tục ngủ. Tôi không muốn nhớ trong đầu mình hoặc ghi lại vào máy một giấc mơ tồi tệ như thế.

Sáu giờ sáng tôi thức dậy. Trong lúc ngồi nhắm nháp ly cà phê vợ tôi pha cho tôi thử nghĩ về giấc mơ trong đêm xem nó đã biến mất hẳn khỏi trí nhớ của mình chưa. Thật lạ lùng! Nó vẫn hiển hiện lại rất rõ. Nó vẫn không chịu mất đi dù tôi đã quyết phải quên.

12

Tôi xuống xe ở bến xe Vũng Tàu. Những người chạy xe ôm xúm lại mời khách. Tôi lắc đầu từ chối và đi thẳng ra góc đường phía cổng bến để đợi anh bạn nhạc sĩ. Anh đã xuất hiện rất đúng giờ như là hai chúng tôi cùng được điều khiển bởi một phần mềm vi tính vô hình nào đó.

Bạn tôi đi xe Attila. Đúng là một chiếc Attila thật chứ không phải là chiếc xe đạp trong giấc mơ của tôi ngày nào. Anh nói với tôi:

- Lên đi! Xe tôi mới mua được đúng một tuần! Gom đủ thứ tiền mới đủ đấy!

Tôi ngồi phía sau anh người ngoài nhìn sẽ thấy hơi bị chỗi vì lẽ ra tôi lớn con hơn ngồi sau tay lái còn anh gầy nhẳng như con cá mắm phải ngồi phía sau mới "hợp nhãn". Tôi hỏi:

- Chiếc xe này chính là "chuyện hay lắm" mà ông muốn dành cho tôi đấy phải không?

- Ông sai rồi. Tuyệt đối không phải! Cứ bình tĩnh đi. Về tới nhà tôi rồi ông sẽ biết.

Còn gì nữa đây? Quả thật tôi rất hồi hộp trước sự bí mật của anh bạn.

Tất cả đều là sự thật diễn ra trong đời chứ không phải trong mơ. Không phải là căn chòi lá

nát của thằng Lam ở ven bãi biển mà là hai chúng tôi đã về căn nhà cấp bốn của anh nhạc sĩ mua được từ tiền dành dụm nhiều năm cách nay hai năm. Căn nhà không rộng hơn nhà tôi đang ở là bao nhưng nó là của riêng vợ chồng bạn tôi là cả mơ ước của vợ chồng tôi bao năm nay chưa biết bao giờ mới thành sự thật.

- "Tiểu đội trưởng" của ông có nhà không? - Tôi hỏi khi đứng trước hiên nhà.

- Bả đi chợ lát nữa về còn làm cơm cho ba đứa mình lai rai chớ!

- Ông nói gì? Ông tôi còn ai nữa mà ba? Bà chị cũng bia rượu được sao?

- Bậy nà! Phụ nữ ai lại uống rượu! Người thứ ba chính là cái "chuyện hay lắm" mà tôi nói với ông đó... Kia! Hẳn đã tới!

Trong đầu tôi chợt hiện ra hình ảnh thằng Lam cứ trở đi trở lại trong những giấc mơ mà lần đầu tiên là ở chính trên mảnh đất biển Vũng Tàu này.

Người mới đến sau khi dựng xe khóa cổ xe cẩn thận rồi mới bước vào nhà. Trước đó anh ta còn lịch sự gõ gõ vào cánh cửa gỗ đã mở sẵn. Ánh mắt của tôi bị gương mặt của anh ta thu hút bất ngờ. Gương mặt ấy sao mà giống gương mặt thằng Lam trong những giấc mơ của tôi đến thế: một gương mặt thiếu niên mười lăm tuổi điểm thêm những nét thời gian. Chỉ khác là làn da đen sạm của thằng bé được thay bằng làn da bánh mật dễ nhìn hơn.

- Vô đi! Thử coi chú có nhận ra bệnh nhân của mình không nào?

Anh bạn nhạc sĩ nói với khách rồi quay qua hỏi tôi:

- Đã nhận ra anh chàng bác sĩ này chưa?

Tôi vẫn nhìn khách bằng cái nhìn bị thu hút. Đó là một thanh niên ngoài ba mươi tuổi một thằng Lam tuổi trưởng thành. Phía dưới cằm của anh ta có một cái nốt ruồi mà từ đó một sợi râu đặc biệt mọc ra được để dài đến hai đốt ngón tay. Tôi đang dần nhớ ra cái nốt ruồi và sợi râu đặc biệt ấy. Đây là một anh chàng bác sĩ như lời bạn tôi vừa nói ư? Tôi nhớ lại những người mặc áo choàng trắng mà mình đã gặp ở Bệnh viện Mắt TP Hồ Chí Minh ở trong căn phòng mổ sáng đèn có tiếng máy khí nén chạy ro ro có tiếng kéo cắt chỉ khâu sần sật và lời một người đàn ông nói với tôi khi tôi được đỡ ngồi dậy: "Mắt anh bị hơi nặng. Chúng tôi phải vá đến ba lỗ rách ở võng mạc nên thời gian phẫu thuật phải kéo dài...".

- Xin lỗi... Anh có phải là người bác sĩ phụ mổ cho ca phẫu thuật mắt của tôi...? - Tôi chưa thật tự tin hỏi khách.

- Em cũng đã nhận ra anh rồi. Cái trán cao của anh nhìn một lần là khó mà quên được...

Vâng. Đúng là em đã phụ mổ ca phẫu thuật mắt cho anh...

Chủ nhà vừa lúc lắc mái tóc trắng phủ vai vừa cười ha hả:

- Có đúng là chuyện rất hay chưa nào?

Quá hay đi chứ! Vì từ lúc này tôi đã có thể lý giải được vì sao có thằng Lam trong nhiều giấc mơ của mình.

Chúng tôi ngồi bên bàn uống trà và trò chuyện.

Thì ra cậu bác sĩ là em họ của bạn tôi làm việc ở Khoa Đáy mắt Bệnh viện Mắt TP Hồ Chí Minh. Trong một lần tình cờ đến thăm anh họ cậu kể rằng thời gian trước có phụ mổ cho một bệnh nhân là nhạc sĩ. Qua lời mô tả của cậu em họ về địa phương và vóc dáng người bệnh anh nhạc sĩ bạn tôi thấy bệnh nhân của chú em rất giống tôi nên mới nảy ra ý định sắp xếp cho hai người gặp nhau. Cái điều kiện phải là thứ bảy hay chủ nhật chính là để cậu bác sĩ tận dụng ngày nghỉ mà có thể về quê.

Quả là chúng tôi có duyên kỳ ngộ. Cậu bác sĩ hỏi thăm tôi về tình trạng của con mắt bị mổ và trấn an tôi rằng những trường hợp như tôi phục hồi được như thế đã là quý lắm rồi. Tôi nhận được lời khuyên nên giảm việc uống rượu bia. Tôi cười kể:

- Tôi vừa tình cờ khám phá ra rằng mình có một cái "thắng" tuyệt vời. Đó là con mắt bị mổ sẽ lập tức tăng nhãn áp khi lượng cồn trong máu đến một mức nào đó...

- Nhưng tốt nhất vẫn là sự tiết giảm đến mức tối thiểu anh ạ. Bỏ hẳn được là tốt nhất.

Tôi đành phải gật đầu. Không có lời khuyên nào của bác sĩ mà không đáng được lưu ý. Và tôi nói ngay - câu nói đùa vui - khi chị chủ nhà về đến với mấy cái túi thực phẩm linh tinh trong đó có một túi đựng đến khoảng chục lon bia:

- Tiếc quá! Từ hôm nay tôi đã bỏ uống bia rồi bà chủ nhà ơi...

Chủ nhà lại cười thành tiếng ha hả:

- Không phải từ hôm nay mà là từ ngày mai chớ...

Câu bác sĩ phụ họa:

- Vâng! Em sẽ kê đơn là từ ngày mai...

Tôi ngồi trước máy. Giao diện của phần mềm Encore hiện ra bản nhạc "Quê tôi" của anh Trần. Tôi bấm đôi vào nút âm thanh sau khi chọn nhạc cụ là tiếng kèn trompette. Giai điệu trỗi lên lúc mượt mà tha thiết lúc tự hào thúc giục. Tôi lại nghe văng vẳng giọng của cô bé phục vụ bàn ở quán Dã Quỳ: *"...Tôi yêu má tôi nhai trầu móm mém. Yêu ba tôi đeo kiếng đọc nhật trình. Yêu tuổi thơ tôi phải vào rừng chạy giặc. Yêu những ngày cầm súng giữ quê hương..."*.

Ngồi dựa ngửa trên ghế tôi hát theo tiếng nhạc. Tôi nhắm mắt lại để thấy anh Trần ôm đàn ghi-ta đứng hát giữa đám đông bạn bè lúc hứng chí buông đàn anh vung hai tay "chỉ huy" mọi người cùng hát.

Một tiếng "xạch" khê vang lên. Tôi mở choàng mắt thấy mấy tờ báo để ở một cạnh bàn bị rơi xuống nền nhà. Cúi xuống nhặt lên lập tức mấy dòng chữ lớn nhảy múa trước mắt tôi có nội dung về vụ anh Trần đánh bạc. Người ta lại bắt đầu xới lại vụ việc sau ít ngày tạm ngưng.

Tôi hồ hững đứng lên không cả tắt máy. Tất cả đang đến hồi kết thúc bị thảm. Sáng nay trong lúc tôi đi Vũng Tàu thì ở nhà vợ tôi phải vào bệnh viện tỉnh giúp chị Trần chăm sóc cho đứa con gái của anh chị. Nó không chịu đựng nổi những lời bàn tán của bạn bè về việc cha mình đánh bạc đã đại dốt uống thuốc tự tử. May mà chị Trần phát hiện ra kịp đưa vào cấp cứu.

Vợ tôi về đến nhà lúc tám giờ tối sau tôi hai tiếng. Tôi nhận được thêm thông tin mới. Chị Trần đang bị suy sụp tinh thần đến độ các bác sĩ phải bàn nhau có nên đưa chị vào điều trị tâm thần hay không? Đáng buồn hơn là việc đứa con trai đang học đại học của anh chị Trần lại vừa bị phát hiện có mặt trong một nhóm thanh niên nghiện ma túy mới bị bắt. Chắc chắn cảnh báo chí sẽ không bỏ qua vụ này. Gia đình anh Trần sao mà "Phúc bất trùng lai. Họa vô đơn chí" đến thế!

Cả hai mắt tôi chột mờ hẩn đi. Nhân áp đang tăng dù trưa nay ở nhà anh bạn nhạc sĩ tôi chỉ uống đúng hai lon bia và từ lúc ấy đến giờ này đã hơn bảy tiếng đồng hồ trôi qua. Tôi xin cái khăn ướt để đắp lên hai mắt. Vợ tôi lo lắng hỏi:

- Bộ trưa nay anh uống rượu bia nhiều lắm à?

Tôi lắc đầu. Một lúc sau khi cái cảm giác bùng bùng nơi mắt đã giảm đi nhiều tôi mới kể:

- Trưa nay anh gặp lại anh bác sĩ đã phụ mổ dạo trước. Anh ta khuyên phải giảm bớt việc đưa chất cộn vào cơ thể. Nhưng anh ta còn cảnh báo là những sự xúc động quá đáng cũng có thể làm mắt anh bị tăng áp... Anh bác sĩ ấy nói đúng. Quả tình là anh đã cảm thấy không thể chịu đựng nổi trước những gì đang xảy ra với gia đình anh chị Trần...

Vợ tôi dịu dàng:

- Anh nằm nghỉ đi. Và cố đừng suy nghĩ gì nữa...

Tôi vào giường nằm nghỉ. Tôi cố nghĩ đến một giấc mơ. Trước tiên tôi nghĩ đến thằng Lam. Tôi đã lý giải được sự xuất hiện của nó trong tiềm thức của mình. Trò chuyện với chú em bác sĩ của anh bạn nhạc sĩ ở Vũng Tàu tôi nhớ ra là có một buổi trưa trong ngày làm thủ tục mổ tôi đã ngồi chuyện vãn với chính anh bác sĩ này suốt thời gian nghỉ trưa. Trong câu chuyện anh ta đã kể cho tôi nghe về cuộc đời cơ cực của mình từ tuổi thiếu niên phải đi mót cá bắt hàu bám nơi các tảng đá ven biển quê nhà đem ra chợ bán kiếm sống cho đến khi vào đại học vừa đi bưng bê ở nhà hàng vừa đi học... để cuối cùng có ngày được làm việc trong cái bệnh viện danh giá này. Chính câu chuyện về cuộc đời của anh bác sĩ mà tôi quên mất đã hiện ra trong hình ảnh của thằng Lam.

Ở phòng ngoài vợ tôi vừa mở ti vi xem thì phải. Một đoạn intro bằng piano... Có lẽ truyền hình đang phát một chương trình ca nhạc. Tôi có nghe lầm không? Ngoài kia vọng vào chỗ tôi đang nằm giai điệu của ca khúc "Quê tôi" với giọng hát của một nam ca sĩ nổi tiếng.

Phần kết

Hôm nay là một ngày không thể nào quên của tôi.

Năm giờ sáng thức dậy làm vệ sinh cá nhân xong tôi đứng trước gương cúi đầu thật thấp để tìm *bạn bọt khí* trong mắt phải của mình. Tôi tìm đi tìm lại vẫn không thấy cái vòng tròn

bong bóng nào cả dù chỉ là một cái bọt khí thật nhỏ. *Bạn* đã hoàn toàn biến mất trong mắt tôi. *Bạn* đã vĩnh viễn chia tay tôi. Bỗng dưng trong lòng tôi dâng lên một cảm xúc mãnh liệt. Nó giống nỗi buồn của tôi lúc ngồi bên cạnh má theo dõi bà dần tàn hơi để đi về cõi vĩnh hằng; gần như sự lưu luyến của buổi chia tay một người bạn thân ở quán cà phê ven đường khi anh quyết định vượt biên bằng đường biển hồi những năm tám mươi để rồi sau đó chết mất xác ngoài khơi...

Bạn bọt khí thân yêu của tôi. Chính xác là chúng ta đã làm bạn với nhau đúng bốn mươi ngày. Tôi đã kể cho *bạn* nghe tất cả những gì xảy ra với tôi tất cả những suy nghĩ của tôi trong thời gian đó. Tôi tìm được sự chia sẻ của *bạn* một sự chia sẻ tâm giao ruột thịt. Nhưng từ nay trong tôi không còn *bạn* nữa. Những ngày sắp tới tôi sẽ tâm sự với ai thay *bạn*? Chắc sẽ chẳng có ai thay được *bạn bọt khí* và *bạn* mãi mãi là người bạn thân duy nhất của tôi.

Mãi mãi...

Sáu giờ sáng cậu đưa báo ném vào nhà tôi tờ nhật báo mà tôi đặt mua tháng.

Nơi trang nhất của tờ báo một cái tit được in chữ lớn đập vào mắt tôi:

NGỪNG SINH HOẠT ĐẢNG ĐÌNH CHỈ CÔNG TÁC BẮT TẮM GIAM CỤC PHỐ TRẦN

Bên dưới là ảnh của anh Trần đi giữa hai người công an mặc sắc phục. Anh mặc bộ veston màu đậm đầu cúi thấp. Mái tóc muối tiêu của anh đã biến thành màu trắng toát.

Dù đã đoán được kết cục chuyện của anh Trần nhưng trong tim tôi vẫn nhói lên nỗi đau tựa như chính mình là người đi giữa hai người công an trong tấm ảnh đăng báo. Sáng nay đến sở Văn hóa chắc chắn tôi sẽ được nghe mọi người bàn tán xôn xao chuyện anh Trần.

Tôi vừa đứng dậy thay quần áo đi làm thì có điện thoại bàn. Là của anh bạn nhà văn ở Đà Lạt gọi tới. Giọng anh không còn hài hước như mọi khi. Anh chia sẻ với tôi chuyện anh Trần vì anh biết rõ mối quan hệ giữa hai chúng tôi. Rồi anh thêm:

- Tớ nghĩ dù sao thì đối mặt với một sự thật cay nghiệt vẫn còn dễ chịu hơn phải đắm mình vào ảo ảnh...

Tôi thắng thốt:

- Nhưng cái bọt khí tạo ảo ảnh trong mắt tôi đã mất hẳn tôi lại tiếc ông a...

Đà Lạt 6/12/2007

Nhà sáng tác Vũng Tàu 16/11/2008

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>